VÂNĂTOARE DE NOAPTE

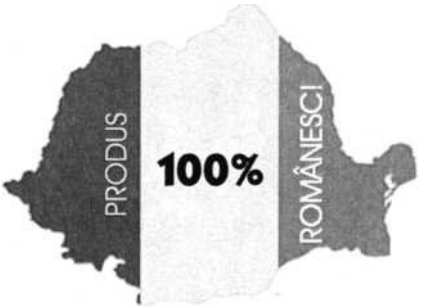

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction 9

82

Aurel Cărășel
VÂNĂTOARE DE NOAPTE

© 2022, Aurel Cărășel
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CĂRĂȘEL, AUREL
Vânătoare de noapte / Aurel Cărășel. - București: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-09-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-09-5

AUREL CĂRĂȘEL

Vânătoare de noapte

Editura **PAVCON**
București, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român în Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
 # 64 Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la

De regulă, cea mai mare parte a operelor culturale, fie ele din zona plastică sau din cea literară, prezintă cititorului interesat de cadrul în care au fost ele concepute și realizate, încă o istorie, uneori la fel de interesantă ca cea dintâi. Uneori, mari scriitori ai literaturii universale au ținut adevărate *jurnale literare,* în care au consemnat, etapă cu etapă, pașii pe care i-au parcurs, încă din momentul conceperii operei și până în clipa în care ea a ieșit pe tarabele librarilor, către marele public cititor.

Personal, cred că orice scriitor este tentat, la un moment dat al vieții sale, să încerce o asemenea experiență. Deoarece, pentru el, procesul nașterii unei realități (opera literară devine, după realizare, un aspect al realității) poate fi chiar mai interesant decât produsul eului său creator în sine.

Am fost tentat, în vreo două rânduri, să țin un asemenea jurnal, însă motive diverse m-au împiedicat să o fac. înainte de a mă apuca să scriu romanul pe care-1 aveți acum sub priviri, am așternut câteva note fugare

într-un caiet, la care am adăugat, peste ani, alte câteva note, din amintiri rămase aproape prăfuite

pe un raft al memoriei. Mult prea puțin pentru a deveni un jurnal. Dar mai mult decât nimic pentru a reconstitui, în câteva rânduri, povestea acestei singulare *vânători de noapte.*

La început a fost o simplă idee, plecată de la unele observații curente, intens discutate în lumea minunatelor idei din cenaclul „Henri Coandă", din Craiova: eram aproape cu toții de acord că lumea vie este construită în așa fel încât să permită o continuă evoluție spre forme ce nu vor cunoaște nicicând o finalitate ultimă; în același timp, intram permanent în contact cu informații despre existența „nișelor biologice" - microorganisme, plante și animale, descoperite de biologi în adâncurile oceanelor, nișe care își păstrau nealterate caracteristicile avute în urmă cu zeci sau sute de milioane de ani. Ființe care evoluau și ființe care nu evoluau. De parcă un formidabil de mare și de bine pus la punct Plan le conferea unora dezlegare, iar altora nu...

La un moment dat, prin 1985, ideea s-a transformat într-o povestire de vreo zece pagini, intitulată chiar așa, „Vânătoare de noapte", subiectul ei fiind asemănător, până la un punct, cu cel al romanului. Eram deja profesor în orașul Cernavoda, părăsisem cenaclul craiovean și nu avusesem încă vreme să pun ba-

zele unuia nou, *Atlantis-Club* urmând să se nască abia în 1986. N-am avut, deci, cui să o citesc și nici să aflu părerile critice ale altora. Așa că am pus-o într-un sertar și am uitat de existența ei, până în toamna anului 1987 când, invitat să particip la „Zilele cenaclului **Henri Coandă",** la Craiova, mi-am amintit de existența ei și am luat-o cu mine, în bagaje. Conducerea de atunci a

cenaclului a reușit să facă rost de o sponsorizare și a organizat un concurs de proză scurtă și unul de artă plastică. Am participat la concurs și am câștigat locul I. Concurența a fost destul de mare - peste douăzeci de texte aparținând creatorilor din opt cenacluri, unii dintre ei nefiind prezenți la lucrări.

Din cei cinci membri ai juriului, cei doi craioveni - prof. Ion Ilie Iosif și prof. univ. dr. Ion Pătrașcu - erau oameni de rafinată cultură, interesați de un spectru literar foarte larg, din care factorul science-fiction nu constituia decât un segment. Ion Ilie Iosif mi-a spus, la câteva zile după ce toată lumea a plecat acasă, că textul meu se distinsese de celelalte prin două elemente: era foarte vizual și... părea primul capitol al unui roman. „Aștept să citesc întreg romanul", mi-a zis el zâmbind, în timp ce îmi strângea mâna, la ple-care.

A fost un îndemn? Sau o premoniție? Mă întreb chiar și acum, când aștern aceste rânduri. Fapt este că nu scrisesem niciodată până atunci texte mai lungi de

30-40 de pagini, iar un roman solicita un suflu de anvergură. Presupun că nu-l aveam pe atunci, pentru că am pus povestirea într-un dosar și m-am apucat de altele.

După Revoluția din 1989, simțind că venit un moment important pentru piața de carte din România, am îndrăznit să mă apuc și de scrierea unui roman. Mai exact, același Ion Ilie Iosif, devenit patron de editură, mi-a scris câteva rânduri, într-un noiembrie ploios, întrebându-mă dacă nu am vreun roman gata de publicare. I-am răspuns că nu, dar că pot să încerc să scriu unul

în trei-patru luni. Mi-a dat telefon și mi-a spus să mă apuc de lucru. Și așa, între decembrie 1990 și aprilie 1991, am scris, cu sufletul la gură, primul meu roman, „Cocostârcul albastru", aflat undeva la limita dintre science-fiction și fantastic. I l-am dus, l-a citit, i-a plăcut și a făcut o prospectare a pieței. Dar piața cerea, mai degrabă, opere biografice despre miraculoasa vindecătoare bulgară Vanga, decât lucrări SF. Așa că romanul a trecut în așteptare și editura sa a publicat mai multe ediții ale unei cărți biografice despre Vanga, tradusă din bulgară chiar de către editor.

Antrenamentul pentru roman fusese însă făcut, iar rezultatul nu a întârziat să apară: în 1994 am redescoperit povestirea, în acel dosar vechi, mi-am amintit de afirmația lui LI. Iosif și am hotărât să încerc. Mi-am cumpărat un dicționar de biologie și, vreme de o săp-

tămână, m-am acomodat cu termenii de specialitate și cu definițiile.

Romanul „Vânătoare de noapte" s-a născut în mai puțin de trei luni. Eram atât de fascinat de aventura în stare pură din paginile lui, încât de-abia așteptam să vină noaptea și să mă apuc din nou de scris (pe vremea aceea, scriam numai după orele 22:00), curios să văd eu însumi cum vor evolua lucrurile mai departe. Pentru că, am omis să vă spun, am un stil de a crea ceva mai aparte: nu-mi fac niciodată un plan minuțios de lucru, habar nu am, când mă apuc să scriu un text, câte personaje vor evolua acolo sau ce anume vor face ele; îmi încropesc numai o idee centrală asupra subiectului și las lucrurile să evolueze de la sine. Efectiv, eu sunt primul cititor al textului care se scrie sub privirile mele și sunt

extrem de nerăbdător să mă reapuc de scris, pentru a vedea ce se întâmplă în paginile următoare.

De aceea, când, ajuns foarte aproape de final, am fost obligat să părăsesc manuscrisul pentru două săptămâni, din motive didactice, am trăit intervalul ars de curiozitate: nu știam ce va descoperi personajul meu după ce va coborî în subteranele acelei enorme cavități planetare și nici ce avea să i se întâmple. Oricum, atunci când am tras linia orizontală de final pe pagina de caiet, conținutul și mesajul romanului mi s-au părut foarte diferite de povestirea inițială. Și, ca să nu

trăiesc vreo decepție literară, de atunci nu am mai recitit niciodată textul scurt.

Nu credeam că există vreo șansă să-l public rapid, așa încât nici nu l-am bătut la mașină, ci l-am lăsat pe fundul sertarului, în așteptarea unor vremuri mai bune. întâmplarea a făcut să pomenesc despre el, prin martie 1995, patronului editurii bucureștene „Recif", unde mai publicasem deja un **calendar SF 1994** și cu care eram în tratative pentru realizarea unui manual de desen pentru clasele V-VIII, împreună cu prietenul meu, graficianul Dan N. Mihăilescu. Fără nicio explicație, domnul State s-a oferit să publice cartea, punând două condiții: ca eu să distribui 1000 de exemplare din cele peste 7000, cât avea să fie tirajul, și să-l semnez cu un pseudonim american. Nu puteam să ratez o astfel de oportunitate, am stat cocoșat trei săptămâni peste mașina de scris, fără să mai știu de nimic altceva, Dan Mihăilescu a realizat coperta în mai puțin de o lună și, la începutul lui iulie, romanul era ex-

pediat către difuzorii din capitală și din țară. Odată cu el se născuse și autorul româno-american Harry T. Francis, cel care avea să semneze, în următorii ani, povestiri SF prin diverse publicații, mai mult sau mai puțin SF, ba chiar avea să intre și în două dicționare literare.

Nu doresc să vă istorisesc despre chinul de a distribui cele 1000 de exemplare, atâta doar că am jurat să

nu mai fac lucrul acesta niciodată, indiferent ce avantaje ar oferi editura pentru publicare.

în octombrie 1995, după ce am revenit de la Euro- con-ul scoțian de la Glasgow, am aflat că „Vânătoare de noapte" a primit Premiul Național pentru cel mai bun roman SF românesc pe anul respectiv (chiar dacă apăruse sub pseudonim). Premiul echivalentului a aproximativ trei sute de euro și cei peste două sute de euro încasați ca drepturi de autor de la editură au făcut ca el să devină cea mai profitabilă lucrare a mea până în prezent.

în 1996, la „Zilele Dan Merișca" de la Iași, am avut chiar un început de tratative cu un reprezentant al editurii franceze „Fleuve Noire" pentru traducerea și publicarea romanului în Hexagon, dar din păcate lucrurile nu s-au finalizat.

Indiscutabil, a fost o carte citită de publicul de specialitate, iar cel mai frumos elogiu i l-a adus editorul și omul de radio Ștefan Ghidoveanu, prin anul 2002, când, întâlnindu-ne pe insula Atlantykron, în cadrul Academiei de vară, mi-a

spus cu privire la el: „L-am citit în iarna lui 1996, pe tren, când reveneam la București de la ai mei, din Moldova. L-am terminat în vreo trei ore și aproape uitasem unde mă găsesc. Avea un ritm foarte bun și nu știam ce voi găsi pe pagina următoare. Apoi, fiindcă trenul a fost blocat de zăpezi pe câmp și am pierdut 12 ore degeaba, l-am mai citit încă o dată. Cu aceeași plăcere ca la început."

11

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Din 2010, anul reeditării la editura Eagle, unde a apărut sub numele meu, nu sub pseudonim, și până acum a trecut mai bine de un deceniu, perioadă în care internetul a pătruns în toate casele și ne-a făcut pe toți locuitori ai marelui sat planetar numit Terra. Așa se face că, de această dată, am avut parte de mai mult feed-back decât în cazul primei apariții (mă întreb si acum dacă vreun cititor mai fan decât altii va fi ♦ »
căutat adresa scriitorului Harry T. Francis pentru a-i scrie impresiile). Am citit mai multe recenzii pe blo- guri personale și chiar pe câteva site-uri preocupate de aria literaturii SF. Toate pozitive. Cititori surprinși să descopere faptul că România are autori capabili să rivalizeze cu marii scriitori de gen ai lumii.

în ultimele zile ale lunii decembrie 2021, editorul meu, domnul Constantin Pavel, îmi trimitea un e-mail cu câteva opinii semnate de scriitorul canadian de origine română Corneliu Bălan: „M-am trezit pe la 10:00 cu plăcerea că am o carte bună de citit, descoperită ieri: *Vânătoare de noapte,* de Aurel Cărășel. Ce mai, până la capitolul 8, bate tot ce am încercat eu, Nebula,

Hugo și alte cărți SF premiate sau scrise de laureați Nobel." Si îmi solicita domnul Pavel acordul de a reedita vo- *9*
lumul, pentru ca el să ajungă și în mâinile generației care la vremea celei de-a doua reeditări abia învăța să citească. Am zis da, bineînțeles. La urma-urmei, ce autor nu își dorește ca oricare dintre scrierile sale să J >

12

vadă de cât mai multe ori lumina tiparului, pentru a fi contemporană cu cât mai multe generații?

Mai mult decât atât, părerile exprimate de domnul Bălan m-au făcut să mă reîntorc la textul romanului și să-1 relecturez. Undeva, într-un colț al subconștientului, aventurile lui Gareth, Thomas și ale omului- câine se străduiau să mă atragă din nou sub lumina otrăvitoare a Azolei. Și m-am gândit, cu un început de nostalgie, că poate aventurile lor nu s-au încheiat în acea cavitate enormă, în care secretul pustiitor al originilor a năvălit peste ei. Cum ar fi o „Vânătoare la lumina zilei", în care eu, primul cititor al textului, să îmi doresc să aflu ce s-a petrecut mai departe cu acea lume de copii și de hibrizi biologici, care au descoperit brusc că și pentru ei ar putea exista o șansă?

Autorul

13

File din jurnalul unei vrăjitoare

Rândurile acestea sunt scrise de mine, Mama Galateea, la o jumătate de an după ce Sol a clipit și s-a stins, apoi s-a reaprins și un uragan de foc a pârjolit Câmpiile de Vest. Am fost învățată să scriu și să citesc de către maica Salo- meea, în schitul Crucii îndoite, de pe vârful Țancu, după ce am trecut de proba foamei și a setei. Dar nu mi-am putut duce noviciatul până la capăt și am fost alungată de la schit atunci când Râul s-a revărsat pe platouri și lacul cel uriaș a dăinuit aproape treizeci de răsuciri ale oiștei Carului pe boltă. Am fugit spre răsărit, am traversat pustiul Sahomer și am fost primită ca vrăjitoare-vindecătoare de vânătorii- de-sclipiri-pe-cer, de la marginea Pădurii Negre. Aici mă găseam când mi s-a dat în primire, într-o bună zi, vraful de pergamente, din partea bătrânului Brabant, cu rugămitea de a le copia de mai multe ori și de a le ascunde apoi unde voi crede eu că vor fi locurile cele mai sigure. Singurul lucru pe care l-am înțeles din zicerile acelea străvechi a fost că noi nu suntem cei dintâi locuitori ai pământului și că înaintea noastră au existat alți oameni, care au plecat în cer, lăsându-i pe cei mai nevolnici și pe cei slabi de minte

14

în urmă. Noi am fi, pesemne, urmașii lor îndepărtați și de aceea vânătorii stau cu ochii pe cer, așteptând sclipirile care să îi anunțe că oamenii-zei s-au întors acasă din prea lunga lor peregrinare. Poate că aceste semne copiate de mine de o sută de ori îi vor ajuta să își aducă aminte de ceea ce au făcut și îi vor face să aibă milă de sufletele noastre.

Ilustrație de Marius Ghergu

Harta cronologică a Erei Cosmice

(fragment)

- în anul 417 EC: *secretaire-u*| Ant-Um-00 consemnează în Arhiva Aministrației Solariene capturarea navei „Com- wain Multistar", plină cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică, a cărui utilitate nu poate fi explicată de elementele IA de comandă; are loc prima consemnare istorică a corporației NegMeg, cea care provoacă imensul scandal legat de Nanonicele Medicale Asklepyos;

- în 422 EC, un *substitut-de-coerență-virtuală,* parte a compozitului Reginald 001001 propune un sistem de supraveghere optică, de forma unui cerc cu raza de 115.000 de kilometri, denumit *ochiul dragonului,* care urma să supravegheze spațiul, pe direcția nord-sud (în raport cu Steaua Polară), strict pe lungimea de undă a *imaginilor arhivate;*

- în 424 EC: bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației Spațiale înființează Aslan Uniter, firmă privată de pază și protecție, care stă la baza Frăției Recuperatorilor, cea mai puternică organizație nonstatală cunoscută în mileniul I din Era Cosmică;

- în 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă, în Micul Nor al lui Magellan, cristalele inteligente procariote, capabile să-și producă propriile micro- găuri de vierme, pentru a se deplasa prin spațiu;

- în 444 EC: Administrația Spațială scoate la vânzare fostele colonii militare de pe sateliții marțieni Phobos și Deimos;

- în 446 EC: apare prima variantă a Programului Nano- nicelor Medicale Asklepios (PNMA 1);

- în 456 EC: nava-generație „Thales din Milet" ajunge în sistemul Proxima Centauri;

- în 464 EC: este descoperit, sub colonia marțiană Althi- neea, un uriaș laborator medical destinat

producerii unui virus cu material genetic extraterestru, aflat sub coordonarea președintelui NegMet și a floricultorului Aunsom Ne- gajwilli Merrian; acesta pare pregătit să saboteze PNMA 1;

- în 499 EC: cel dintâi eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană;
- în 502 EC: își face apariția Drouden ABC, primul com- pozitor-simulator biologic din istoria umanității. Timp de un secol și jumătate, el concepe și crează peste 132 de miliarde de forme microbiologice posibil amenințătoare pentru corpul uman, pentru ca sistemul medical Asklepiard să le poată neutraliza încă din această fază;

- în 16.716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuși. Pitica este formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor,* creaturi plasmoide derivate din coloniștii umani porniți în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul (A Doua Revenire a Umanității). Practicând canibalismul stelar, aceș- **17**

*Vânătoare de noapte*_tia se pregătesc Aurel Cărășel
să devoreze Soarele, înainte de a porni
mai departe către Alpha Centauri;

- în 16.885 EC: Domul Concav cedează puterea executivă unui terții, Sinavrocodul Almabeta//Elta, o structură cerebroidă întinsă pe suprafața unui planetoid artificial, specializat în elemente filozofice de gnoză a spațiilor. Timp de peste două milenii și jumătate, Almabeta//Elta trebuie să rezolve mai multe crize sociale, științifice, religioase și economice, dintre care, de departe, cea mai gravă s-a dovedit a fi destabilizarea energetică;
- în 17.400 EC: are loc prima „pâlpâire" a novei Sol, care trimite un flux neutrinic în direcția sistemului stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină de Therra.

Adnotările droidului Hombre

Informații disparate despre câteva „Arhive ale Administrației Solariene din perioada Erei Cosmice" au circulat pe Therra, la multe secole după Marea Plecare a entităților post-umane din Sistemul Sol, în anul 20.101 EC. Copiate redundant și de multe ori greșit, pe mai multe tipuri de suporturi, acestea din urmă au fost depozitate în locații din spațiul apropiat planetei-mamă, dar și pe suprafața acesteia, cele mai multe pe fundul mărilor și al oceanelor.

Prima entitate care a descoperit o astfel de copie pe Therra a fost vânătorul Brabant ant-Songer, întemeietorul stirpei de vânători-de-sclipiri-pe cer, pe teritoriul cunoscut sub denumirea de Muntele-cu-Crește- tul-în-Cer. Numărătoarea anilor făcută de *tămăduitoa- rea-tribului,* mama Galateea, nu corespunde însă cu însemnările care preced informațiile arhivate, așa că ele nu pot fi luate în considerare.

Brabant a dus piatra-de-lumină la șeful de trib, iar acesta a făcut-o cadou, doi ani mai târziu, savantului Hombre, paznicul Observatorului Astronomic de pe

coasta de vest a Muntelui. Hombre, un droid cu multe probleme tehnice, având o funcționare continuă de aproape 12.000 de ani, dar și trei sincope, a căror durată nu se cunoaște, a preluat *piatra,* a spart codurile de pază și a decriptat rețelele informaționale din structura sa cristalină, apoi le-a înregistrat în memoriile duale ale Observatorului, având grijă să fie retransmise, împreună cu observațiile astronomice lunare, către rămășițele Orașului Satelitar Avacuum, rămase încă în funcțiune după distrugerea sa parțială din anul 56 EC, în urma *Războiului de 87de minute.*

lA-ul Adelaide, ajuns la comandă în ultimul mileniu, pentru că toate celelalte structuri inteligente compozite ale orașului cedaseră pe rând, ieșind din funcțiune, a hotărât recopierea lor pe diferite suporturi, în străvechiul alfabet latin, alături de instrucțiuni ima- gistice pentru utilizarea alfabetului, și le-a depozitat în mai multe puncte balizate, pe sateliții naturali Phoebe și Dione, dar și pe scoarța de gheață metanică a cometelor Halley, Brodway NS și Halivernia (cossum) Oran, precum și în mai multe puțuri forate prin explozie în scoarța Therrei. In felul acesta, chiar dacă generațiile de umanoizi s-au stins și au reapărut de multe ori pe continentele aflate în cea mai mare parte în stare de emergență, informațiile au supraviețuit, așteptând răbdătoare apariția unei societăți postumane capabilă să le descifreze și să profite de conținutul lor.

Textul la care veți accede în filele următoare reprezintă numai una din miliardele de fișe decriptate și recopiate, care a căpătat formă literaturizată pentru că a circulat pe cale orală timp de mai multe milenii, fiind interpretat pe cale muzicală și actoricească, cu prilejul diferitelor Sărbători ale Memoriei, prin care postumanitatea s-a străduit să nu uite catastrofele aduse de Era Cosmică.

UNU

Gareth ținea ochiul lipit de vizorul microscopului și mormăia:

— Hirudinea! Aproape bine... încă o tăietură, hai frumoaso, încă una și gata. Așa, așa, puțin mai la dreapta, încă puțin... este exact o Hirudinea, după cum am bănuit. Să mai verificăm o dată inelele interioare. Ia te uită ce metamere interesante! Hai, mărește, frumoaso. Mărește, lua-te-ar dracu'!

Fasciculul de raze sporea în intensitate sau se diminua, după cum Gareth îl focaliza sau îl dispersa pe obiectiv. In sala de mese era aproape întuneric. Rar, dinspre oficiu, se auzea bolboroseala robinetului de serviciu.

— Să vedem cheții acum. Fără prostii, că dai de dracu', ai înțeles? Să luăm un 6 cu 8 pe axa H-B. Așa! încă puțin, încă... Rămâi așa, nu mișca!

în sticla vizorului apăru o pădure de perișori chi- tinoși și rigizi. Păreau o marcă distinctivă pentru inelul fixat în obiectiv. Gareth se scărpină nehotărât în cap și se îndreptă spre fereastră. Amurgul se lăsa cu

repeziciune peste clădirile scunde ale Sectorului. Undeva, spre apus, deasupra pădurii, Phaos se cobora cu repeziciune către cealaltă emisferă.

— O anelidă, bombăni vizibil intrigat bărbatul. Un vierme inelat în Sierra Melona! Ar fi pentru prima oară când...

Nu apucă să-și termine gândul. Țârâitul strident al alarmei strepezi liniștea risipită în jur. Vocea monotonă prinse să recite numărătoarea inversă:

— Treizeci... douăzeci și nouă... douăzeci și opt...

Din două mișcări, aruncă microscopul în cutie și pocni încuietoarea. Valijoara dreptunghiulară luă drumul dulapului cu veselă și dispăru sub un teanc de fete de masă.

I

— O anelidă, se strâmbă iar Gareth și azvârli în incinerator capsula cu probe.

— Douăzeci și trei... douăzeci și doi..

Ieși în pas alergător din sala de mese. Pe coridor apăruseră deja, echipați, vânătorii. Trânti ușa camerei și se repezi către pat. Își trase pe el combinezonul negru, înjurând fermoarele metalice care prindeau mereu materialul între dinți și nu voiau să se închidă.

— Șaptesprezece... șaisprezece... cincisprezece...

Precis era serviciul lui Cari! Numai când se afla el de gardă suna alarma. Cari era blestemat să suporte invectivele întregului corp de gardă. Și-l imagină, înalt și blond, cu fața osoasă acoperită de perii unei

bărbi rare, în fața pupitrului de comandă, gata să recepționeze și să retransmită misiunile.

— Doisprezece... unsprezece...

Blestemată voce! Blestemate cizme! Blestemat sector, în care nu poți să petreci mai mult de 12 ore fără să primești vreo misiune!

în sfârșit, cizmele cedară. Sări în picioare, înșfăcă arma și ranița, apoi țâșni pe coridor. Ca de obicei, se afla printre ultimii.

— Șase... cinci... patru...

— Leland!

— Prezent.

Uriașul Leland înțepeni în poziție de drepți, lovind cu patul armei în centura lucioasă.

— Fowler!

— Aici.

— Green!

— Prezent.

— Mckevand!

- Da.

— ... doi... unu... zero! Drepți! Rămâneți pe locuri, fără să mișcați! Aici locotenentul Carl Breid. Din acest moment, comanda trece direct asupra comandanților de unități. Misiunea de luptă vă va fi încredințată peste trei minute.

Gareth înțepenise exact în cadrul porții care dădea către curtea interioară de apel. Și, chiar în acel mo-

ment, globurile suspendate deveniră brusc incandescente, îmbrăcându-i într-o lumină de var.

— Thomas!

— Prezent.

— Morgan!

Thomas își scoase casca și-i făcu semn cu ochiul. Adică totul era în regulă, ajunsese la moment, numai cât să nu fie sancționat pentru indisciplină.

— Prezent! strigă și își scoase, la rându-i, casca.

Transpirase. își întinse de-a lungul frunții sudoarea lucioasă, cu mâneca impermeabilă. îmbătrânea. Fiecare lună petrecută în serviciu atârna cât un an. Fiecare zi cât o lună. Nu, oglinda nu-i spunea nimic, putea să se holbeze în apele ei o veșnicie. Alarmele erau totul, în ultimul timp, momentul „zero" îl surprindea tot mai aproape de pragul ușii.

Thomas se mișcă aproape imperceptibil către el.

— Hei, ai aflat? Maiorul pleacă în noaptea asta către Azola.

Ar fi putut să jure că nici nu clintise buzele.

— Și ce-i cu asta? Propria șoaptă i se păru un răcnet. Oricum nu ni se vor aproba pentru asta sporurile la prime.

— Nu fi cretin! Se zice că s-a întâmplat ceva. Ceva important, suficient de important pentru a solicita prezența maiorului... Pricepi?

Pricepea. Azola era cea mai mică dintre cele trei luni ale planetei. Pe ea se stabilise, încă din zorii erei

fondării Colonilor, o reprezentanță secretă a Directoratului.

Nu avu timp să răspundă. Cele trei minute se scurseseră. Vocea ascuțită, puțin nervoasă, a lui

Cari bubui din nou, anunțând perechile și misiunile. Sorții îi fixară cu Thomas, în districtul 62.

Pe moment, nu știu dacă să se bucure sau să se întristeze. Districtul 62 se afla la marginea pădurii, în zona premontană.

26
DOI

Roverul zburase trei ore aproape de vârful copacilor, în direcția vest. La fiecare sfert de oră, Phaos se mai înălța cu câțiva centimetri din spatele colinelor. Așa încât, în momentul în care pilotul automat decu- plă și înțepeni deasupra

luminișului, astrul violet se îndrepta din nou spre amurg, punând pe obiecte o lumină tulbure. în timp ce cobora pe scara subțire de metal, Gareth își spuse din nou că trebuia să se fi strecurat o greșeală în calcule, pentru că anelidele nu aveau dreptul să existe în acea parte a planetei. Toată lumea știa că Sierra Melona era una din zonele cele mai „curate" din punct de vedere biologic: un uriaș laborator în aer liber, unde după fiecare experiență germenii vii erau distruși cu multă grijă.

Părăsiră în grabă poiana, hotărâți să profite din plin de ultimele sclipiri ale amurgului. Detectorul biologic indica o prezență vie către sud-est.

— Un om-câine! Mototolise dezamăgit hârtia pe care erau înscrise coordonatele punctului vânătorii și scopul misiunii. De aproape două luni, capăt numai

astfel de misiuni de mâna a doua. Cred că în curând o să mă reprofilez pe oameni-șobolani.

Thomas ridicase hârtia, o citise la rându-i și îl bătuse consolator pe umăr.

— Ei și? Prefer o chestie din asta, unde am certitudinea revenirii la bază, unui om-leopard care să-mi sfâșie burta prin hățișurile de la Maadevena. In regulă?

Făcuse, evident, aluzie la Sartos. întotdeauna exista și o incertitudine oarecare în privința reîntoarcerii.

Ajunseră la marginea pădurii și se opriră să examineze terenul. Dincolo de ultimul val de trunchiuri uriașe tremura, liniștită, brusa. în

lumina dureroasă, măciuliile țepoase ale ierbii-de-Man își ridicau frunțile către cer. Mirosea puternic a mlaștină și a vegetație strivită. Frigul curgea ușor din înalturi, strângân- du-și fălcile în jurul lor. Detectorul bâzâia tot mai ascuțit în căști.

— Acolo! indică Thomas un punct în spuma unduitoare a ierbii-de-Man.

își potriviră lentilele și ajustară imaginea.

Omul-câine stătea în două picioare și adulmeca în direcția lor. Era ca și cum i-ar fi văzut, dar Gareth știa sigur că toate încrucișările biologice, după care alergau de atâția ani, aveau vederea slabă. Probabil însă că animalul îi simțea instinctiv, ori poate că vântul îi aducea mirosul iute, pătrunzător, de sudoare de om.

28

Gareth îl vedea acolo, la aproape doi kilometri, în burta istovită a brusei, încordându-se speriat și neștiind dacă trebuie să fugă sau nu.

Hotărârâ să se apropie cât mai mult cu putință, după care urma să pornească hăituiala în cerc. Alergau cocoșați, străduindu-se să nu scoată capul prea mult deasupra ierburilor înalte. Țânțari uriași se ridicau furioși în stoluri, tăbărând peste ei. Sub pielea caldă a costumului, Gareth se întreba ce ar fi simțit dacă ar fi fost în situația omului-câine. Apoi hotărî că nu putea face nicio substituire: trebuie că la mijloc era vorba de adaptare. în general, oamenii-animale erau dotați cu o blană deasă și cu instincte foarte ascuțite, depășindu-le de departe pe cele umane. Datorită lor supraviețuiseră legilor severe impuse de natură și de Vânători.

Thomas sălta înaintea sa ca un iepure șchiop. în afară de echipament, avea în grijă și cutia pătrată a detectorului, prinsă cu o curea de umăr. Din când în când, se oprea, îi făcea semn să se apropie și redeter- mina direcția.

Alergau așa de aproape o jumătate de oră. Transpirația le curgea în șuvițe prelungi prin spatele pavilioanelor urechilor și, cu tot sistemul de climatizare al costumului, Gareth simțea că se sufocă. înghițea în sec și înjura în gând întregul bloc de comandă al unității, începând cu locotenentul Cari și terminând cu maiorul Webwer. Nu-1 ajuta cu nimic, bineînțeles, dar

era o modalitate de a se răzbuna pe cineva pentru neplăcerile pe care le îndura.

Brusc, Thomas înțepeni, făcându-i semn să se oprească.

— Ne-a simțit, jigodia! șuieră în laringofon. Uite cum o șterge!

Își fixă lentilele pe vizor. Omul-câine alerga în patru labe, în salturi lungi, dar fără grabă. Gareth își trase sufletul și-și umezi buzele cu limba. Ar mai fi fost vreo trei sute de metri.

— Să-1 lăsăm, spuse într-un târziu. Se îndreaptă către sud. Vreo 40 de kilometri în direcția asta nu e decât brusă. Am studiat harta. La vreo 10 kilometri curge un râu. Dacă nu-1 prindem până acolo, o să ne aștepte pe mal. Știi că nu suportă apa.

Lăsară ranițele și armele să alunece în iarbă. Își des- făcură vizierele și vântul nopții le crestă pielea umedă. Vânătoarea trebuia încheiată până în zori. Laboratoarele aveau nevoie de material

pentru experiențe până cel târziu dimineața la opt. O noapte întreagă pentru a prinde viu un om-câine. Se răsuci către celălalt.

— Ce vrei să faci cu banii ăștia?

- Dar tu?

Cum să-i spună că se săturase? Că voia să o șteargă? în Colonie nu exista decât o lege: aceea a contractului. Dacă nu-ți respectai semnătura, ajungeai direct la închisoare. Gareth auzise vorbindu-se nu o dată că, de fapt, punctul-terminus ar fi fost pe o masă de disecție.

30

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Mai am ceva de pus deoparte. îmi doresc un jet personal. Ca al maiorului. Găsesc eu unul de ocazie prin bazar. Solid să fie...

Thomas dădu din cap și își aprinse un trabuc. Fumul gros, albastru, zbura drept în sus ca și cum ar fi fost aspirat de o gură nevăzută.

— îmi doresc să ajung în stațiunile alea grozave, de le fac reclamă la holovizor. Oricât ar costa. Măcar o dată să mă simt și eu precum sfrijitul de Willis. Aș muri de ciudă dacă nu mi-aș putea permite. Totul depinde de dihania aia de acolo, la ce parametri ne-o vor cataloga.

Strivi trabucul de carâmb și îl strecură în buzunar. Gareth își spuse că dintotdeauna existaseră oameni pe care nu reușise să-i înțeleagă. Thomas era unul dintre ei.

Se întunecase de-a binelea, Pe bolta incredibil de senină, stele îndepărtate își scoteau rând pe rând baionetele reci. Privindu-le, Gareth simți cum i se strânge inima într-un spasm necontrolat. Probabil că și Thomas încerca aceeași senzație, pentru că își coborâse viziera și își focaliza

lentilele.

Sclipirile reci ale aștrilor îi înnebuneau de spaime neînțelese și, probabil, dacă nu ar fi avut vizierele care să atenueze șocul, nici nu ar mai fi revenit la bază.

— S-a oprit, șopti înfrigurat Thomas și-și înșfăcă lucrurile. E momentul să încercăm din nou. Poate că acum nu va mai fi nicio greșeală.

31

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Porniră după câteva clipe. înăuntrul costumului era cald și Gareth se gândi cu un început de milă la vietatea care pândea, din ierburile înalte, o primejdie nevăzută. Pe ei. Dinspre nord țâșni, imperioasă, albastra Odra și văzduhul se umplu de cețuri neliniștite și de sunete stranii.

32
TREI

Treptat, lujerele înalte și aspre ale alaunului cu țepi otrăvitori luaseră locul firelor mustind de sevă ale ier- bii-de-Man. Trecuseră mai bine de două ceasuri de când începuseră cursa și omul-câine nu dădea niciun semn de osteneală.

Aproape ca într-un joc cu reguli bine puse la punct, gândi Gareth și izbi enervat cu vârful cizmei într-o piatră. Cât timp se odihneau, stătea și sălbăticiunea. Când porneau, îi lăsa să se apropie o vreme, apoi, cu puțin înainte de a apuca să se desfășoare pentru încercuire, o lua din nou la goană. Niciodată prea repede, ca și cum înadins s-ar fi lăsat urmărit. *Ca și cum urmărirea i-ar fi făcut plăcere,* tresări el.

Thomas înjură și se pregăti din nou de cursă. Era un individ rezistent la oboseală, iar antrenamentele obligatorii îl menținuseră în formă. Lui Gareth îi plăcuse încă din primul moment compania sa, deoarece vorbea puțin și dovedea o incredibilă eficiență în acțiuni.

Temperatura scăzuse atât de mult, încât nu mai îndrăzniră să ridice vizierele. Se pornise un vânt subțire

33

dinspre est, culcând până la pământ măciuliile veninoase ale alaunului.

— Cred că ar fi bine să așteptăm până răsare Syris, spuse Thomas, strângând chingile. După aceea, ne vom despărți: tu o să continui urmărirea

în linie dreaptă, la limita vizibilității, iar eu fac un arc de cerc și îi cad în față. Cu detectorul, nu există riscul de a mă rătăci.

— Am senzația idioată că alergăm în gol. Nu-ți lasă impresia că, de fapt, ne așteaptă? Parcă și-ar bate joc de noi.

— Ai altă propunere?

Gareth oftă și privi către culmile dealurilor. în lumina albastră a Odrei păreau fantomatice valuri ale unui ocean dispărut.

— Poate că e vorba de asta, spuse și bătu cu palma în țeava armei. A simțit, probabil, că-1 vrem viu și nu se îndepărtează prea mult, pentru a nu ne obliga să le folosim. Atâta timp cât ne lasă speranța că-1 vom prinde, știe că nu vom trage.

Era un punct slab în raționamentul său, dar nu voia să o ia de la capăt. Miza pe ideea că Thomas nu va căuta dedesubturile, ci îl va chestiona direct.

— Ai altă propunere? repetă acesta, parcă fără să ia în seamă întreruperea.

- Da.

Arătă către dealuri.

— Așteptăm să răsară Syris, cum ai spus tu. Apoi, eu mă debarasez de raniță și de armă și voi încerca să

34

mă apropii, mergând normal. Cât mai la vedere. Dacă mă va lăsa să ajung la 30 de metri, folosesc plasa.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, tragi tu și-l rănești. Fiind aproape de el, îl voi captura oricum. Cu puțin noroc, îl vei răni ușor.

Părea plauzibil. Iar o diversiune era întotdeauna o surpriză care te putea apropia de rezultat mai repede decât continuarea liniară a unei acțiuni de tip clasic.

Luară loc din nou. Mai aveau de așteptat doar câteva minute. Dacă priveai cu atenție în direcția sudului, puteai observa cerneala roșcată ce se infiltra prin puzderia de stele: Syris își înălța fruntea de rubin din prăpastia înspăimântătoare a Cosmosului.

— Aș fuma un trabuc, mărturisi Thomas, dar nu făcu niciun gest. Stătea în fund, rezemat de raniță. Smulse o măciulie de alaun și o sfărâmă între degete. Un trabuc negru, cu foiță lucioasă, și un pahar de Uzo...

îl întrebă unde a fost în ultima vreme.

— La nord de Waita. în zona marilor lacuri. Trebuia să capturăm două sirene. Thomas îl privi lung și fluieră ușor. Nu te-am văzut înainte de plecare, amice. A fost vreo chestie...?

— Am avut metaplazie și am dormit câteva zile la infirmerie.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Doctorița spunea ceva despre transformarea unor țesuturi în altele.

I

35

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Aha!

Majestuoasă, Syris își croi un drum de aur și sânge pe boltă. Era aproape de două ori mai mare decât Odra, căreia îi stinse văpaia rece și o alungă spre nord-est.

Gareth se ridică. Verifică lansatorul plasei

atașat pe mânecă și îl bătu pe spate pe celălalt. Thomas înălță degetul mare de la mâna stângă, în semn de „ai grijă de tine". Mormăi ceva drept răspuns și porni.

Lumina era suficient de puternică acum pentru a-1 zări pe omul-câine chiar și fără ajutorul lentilelor. Deși acesta încă nu-i vedea, îl simțise probabil apropiin- du-se, pentru că se ridicase, la rându-i, în picioare și adulmeca neliniștit vântul ce-i aducea mirosul de primejdie. Atunci înțelese Gareth că dacă nu voia să îl piardă, trebuia să îi vorbească și îi mulțumi în gând creatorului costumului pentru că îl concepuse cu difuzor exterior.

— Mă auzi, Thomas? Cască bine urechile. Am cuplat pe difuzor. încep să-i vorbesc. Ține-mi pumnii!

— Noroc.

Pășea tot mai încet, sigur că la prima mișcare bruscă sălbăticiunea ar fi șters-o fără să privească înapoi. Terenul devenise dificil, ascunzând sub pătura groasă a ierbii o mulțime de gropi și de pietre. Nu mai erau țânțari, în schimb, mii de tricotere cât pumnul, cu elitre fosforescente, spintecau noaptea roșie aidoma ochilor unor fantasme.

36

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Hei! strigă, dar nu foarte tare. Propriul glas i se păru străin și uscat. Hei, omule-câine, știu că mă auzi, ascultă cu atenție, vreau să-ți spun motivul pentru care te urmărim. Nu e nevoie să fugi, nu am nicio armă, mă auzi? Nicio armă, uite, brațele mele sunt sus, vin cu intenții pașnice și,

chiar dacă nu ar fi așa, tot n-aș putea să-ți fac vreun rău, ești mult mai iute decât un om, chiar dacă el e Vânător. Nu fugi, am să mă opresc la distanță tocmai pentru ca să vezi că nimeni nu-ți dorește răul.

înainta mereu. Iarba foșnea stins sub șfichiul vântului și Syris se cățăra harnică spre crugul bolții. Omul-câine aștepta pe jumătate răsucit, gata să zvâcnească în față prin marea ondulată de verdeață. Dar nu o făcea. Nu încă. Printr-un miracol neînțeles, aștepta tremurând, părând că ascultă.

Dar ce, Dumnezeule, ce?! se înfioră Gareth, înaintând greu prin iarba până la piept. La cursurile intensive li se repetase cu insistență că oamenii-fiare nu cunoșteau limbajul articulat. Și, într-un fel, trebuia să fie adevărat, doar nu locuiau în mediul social adecvat care să le impună utilizarea limbajului.

Continua să îi vorbească. Acum, după risipirea primelor emoții, vocea îi suna aproape firesc, în timp ce fabula despre un tratament extraordinar la care urma să fie supuși toți locuitorii brusei, din cauza unei molime cumplite aduse de șobolanii roșii de pe Azola.

37

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Câteva exemplare, infestate cu un virus necunoscut, scăpaseră din laborator și se pierduseră în pădure, în zona marilor lacuri, obligând echipajele medicale de intervenție să facă deplasarea pentru a izola focarul de boală.

Oricât părea de ciudat, ființa cu trup de om și cap de câine asculta cu o atenție nedisimulată.

Cuvintele curgeau într-una, molcom, ținându-l sub vraja lor.

Când Gareth se opri la mai puțin de 20 de metri, căutând cu disperare încă vreo trei-patru fraze, pentru a-și putea coborî mâinile aproape amorțite, încă nu se mișcase de pe loc. Lumina roșcată îi permitea să zărească spasmul fugar ai mușchilor feței, dezvelind involuntar un canin alb.

Practic, între momentul în care declanșă sistemul de lansare al plasei-corolă și cel în care firele lipicioase se strânseră în jurul corpului său nu trecură mai mult de câteva secunde. Omul-câine se prăbuși fără să se zbată.

— Thomas... s-a făcut, poți să vii.

— Totul e în regulă?

Se apropie de forma întunecată, vrâstată cu dungi subțiri, albicioase, și nu se putu stăpâni să nu întrebe de ce nu i se opusese în niciun fel, de ce îi cedase atât de fără sens.

— Da, răspunse după câteva clipe. Așa cred...

38

PATRU

Thomas termină de legat capul funiei de dispozitivul metalic al tărgii și se ridică. Scuipă într-o parte, pe sub vizor, și trase un șut trupului imobilizat. Albastra Odra tocmai dispărea în spatele liniei negre a pădurii. Noaptea ajunsese la jumătate și bolta se golise de stele. Gareth își ridicase și el viziera, după ce se asigurase temeinic mai întâi că niciuna dintre fulgerările ascuțite cu care Cosmosul îi amenința sistematic, nu mai rămăsese pe vechile poziții.

— Știi, acolo, la marginea marilor lacuri, se răsuci Thomas către el, am găsit... poate că nu fac tocmai bine că-ți spun, am găsit higrofite.

— Nu înțeleg.

— Higrofite, măi omule! Plantele acelea uriașe, cu stomatele permanent deschise.

Era ceva în aer, ca un miros neplăcut și primejdios. Syris ajunsese exact în crucea invizibilă a cerului și se pregătea să coboare.

— Sunt plante de uscat, adaptate atmosferelor cu umiditate excesivă. De zece cicluri, au devenit carnivore.

39

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

-Și?

— Nu trebuia să se afle acolo! Nu le-a plantat nimeni, înțelegi? Zonele sunt foarte „pure" biologic, știi și tu asta. Higrofilele nu aveau habitat în zona aceea, m-am interesat la întoarcere. E o migrație, omule, o deplasare scăpată de sub supraveghere. N-am îndrăznit să-l anunț pe locotenent. Oricum, nu era treaba mea. Pentru asta există *supraveghetori.* Dar ideea în sine, înțelegi?

Lui Gareth îi stătea pe limbă să-i spună despre ane- lidă, dar nu o făcu. Nu era treaba lui, așa afirmase. Thomas avea dreptate și, de când activa în ghilda Vânătorilor, învățase foarte bine un lucru: să își îndeplinească strict atributiunile. *

Brusc, omul-câine gemu sfâșietor. Mirosul necunoscut din aer avea persistența unei substanțe astrin- gente, înțepându-le nările. Exact din punctul către care se rostogolise Odra, se repezi spre cer fața vânătă a Azolei. Mirosul acela

îi amintea de... Gareth urlă și-și coborî viziera, cu un gest smucit. Se repezi către Thomas, încercând să i-o coboare și pe a lui. Celălalt se feri, neînțelegând.

— Lasă viziera! articulă Gareth, amintindu-și de existența laringofonului.

Thomas atinse butonul și casca deveni etanșă. Niște degete reci îl apucară fără veste de gât, încercând să-l sugrume. Sub țeastă izbucni un zgomot infernal de metal ciocnit. Limba îi deveni tare ca iasca și nu reuși

40

să scoată din gură decât câteva sunete dezordonate. Vocea lui Gareth sosi parcă de la mari depărtări:

— Intinde-te și stai complet nemișcat. Ar fi trebuit să ne aducem aminte în ce Sector vânăm. Nu te mișca! Și mai ales, nu-ți înghiți saliva. O să treacă în câteva minute. Noroc că n-am inspirat prea mult. Suntem în zodia blestemului Azolei, ai uitat?

Azola își căra repede veninul către înalturi, târând după ea sufletele neajutorate care uitaseră și-și părăsiseră, imprudente, adăpostul. Era vorba despre un fenomen ciudat, pe care Biologii nu reușiseră să-l explice. Se vorbea despre o anumită „chimie astrală", despre o descompunere a unor conglomerați gazoși în elemente toxice, din cauza unei emisiuni în spectrul gamma. Nimeni nu știa însă nimic precis. Singură Azola își purta chipul vânăt, târând după ea moartea, în anumite Sectoare.

Thomas își reveni după un timp și se ridică.

Trupul avea spasme greu de stăpânit.

— Bine că nu sunt prea dureroase, îl liniști Gareth, care se aplecase peste prizonier și îl examina cu atenție.

Omul-câine părea mort.

— E numai leșinat, constată el. Ar fi fost curat ghinion ca, după ce l-am alergat atât, să-și dea sufletul tocmai acum. Cu doar 15% din primă, singura chestie pe care am fi putut să o facem ar fi fost să bem un pahar cu Uzo amândoi.

41

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Săltară targa pe umeri și porniră în direcția pădurii. Pentru mai multă siguranță, Thomas arunca din când în când priviri atente către acul detectorului, care avea un punct de cuplaj energetic în bordul roverului.

Primii cinci kilometri îi străbătură în pas vioi. Omul- câine era incredibil de ușor, nu cântărea mai mult de 40 de kilograme. Făcură o pauză în apropierea unei gropi pline de apă, ca un ochi negru, care întrerupea monotonia alaunului sălbatic. Băură din lichidul pro- teinizat, cu gust sălciu, apoi schimbară locurile.

Următorii trei kilometri îi făcură într-o tăcere absolută. De două ori, detectorul își clipi luminile de alarmă, indicând prezența unor ființe vii către sud. Probabil că, în noaptea din ce în ce mai adâncă, alte patrule se intersectau pe deasupra Sectorului în căutarea prăzii.

în clipa în care schimbară pentru a doua oară locurile, omul-câine își reveni și gemu încetișor. în apa începțoșată a ochilor părea că licărește nedumerirea unei întrebări.

— Să nu te-aud, javră! Thomas îl lovi cu vârful cizmei peste bot. Din cauza ta am ajuns până aproape de munți. îi mai trase una cu sete. Na, uite una și din partea lui Gareth!

își șterse mâinile transpirate de combinezon și își trase mânușile.

— Mergem?

42

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth îl privi pe furiș pe omul-câine: pentru prima oară de când era vânător se simțea rușinat și nu știu ce să răspundă. Un firicel de sânge albastru se prelingea pe la colțul întins al buzelor zdrelite. In adâncurile întunecate, situate de o parte și de alta a nasului, întrebarea se transformase într-o nesfârșită milă. Tresări surprins. Milă, din partea unui animal? își scutură capul și constată, cu ușurare, că-1 simțea greu. Totul nu era decât efectul întârziat al blestemului Azolei.

„Al blestemului Azolei", repetă și apucă mânerele tărgii.

— Mergem.

Când atinseră liziera pădurii, Azola se sprijinea pe linia de sud a orizontului, pregătindu-se să se facă nevăzută. Lipită de cupola vestică, Syris, luna roșcovană, întârzia îngăduitoare deasupra întinderilor nesfârșite. Brusa respira calm, uriașă felină adormită sub cerul veșted. Prin bruma roșiatică din aer, milioane de fasciculi își învârteau haoticele dansuri ale reproducerii și morții. Aripile lor transparente, tăiate transversal de o dungă fosforescentă, păreau stranii „V"-uri ce se închideau și se destindeau în unghiuri incredibile.

— Efemeride, spuse Thomas și, cu palma făcută căuș, prinse una. Fragila vietate continua să-și agite aripa liberă. Ar fi bine s-o ștergem cât mai repede, până nu apar prădătoarele.

Se strecurau printre arborii înalți, luminându-și calea cu torțele electrice. în câteva minute, ajunseră în

marginea luminișului. Mânerele metalice ale tărgii le învinețiseră umerii, iar vânatul părea să atârne cu mult mai greu decât la început.

— Roverul! strigă furios Thomas și aruncă dintr-o mișcare greutatea de pe umeri, făcându-1 pe celălalt să se retragă câțiva pași și să se prăbușească peste un tufiș.

Se repezi către luminiș, înjurând. Gareth se ridică uluit, își desfăcu, la rându-i, legăturile din jurul gâtului și se apropie de spărtura vegetală, feeric luminată de Syris.

Mașina zburătoare, în formă de trabuc, dispăruse, în iarba măruntă zăcea o cutie albă, pe suprafața căreia sclipea intermitent cuplajul energetic. Se lăsă într-un genunchi, în fața aparatului, și îl decuplă. Se gândi cu uimire că, departe de a fi o legendă, blestemul Azolei exista și că îi lovise cu dușmănie de două ori în noaptea care se scurgea nepăsătoare în jur.

44

CINCI

Thomas stătea lungit în iarbă, cu picioarele deasupra unui trunchi prăbușit. Fluiera ușor și, din când în când, strivea înjurături între buzele unite într-o linie subțire. Gareth aștepta tăcut, rezemat de un trunchi de govya zebrat, ferindu-se să-l zgândărească. La urma- urmei, el era pilotul și răspunderea cădea în întregime pe umerii lui. Nu era deloc plăcut să pierzi un rover. Gareth nu mai cunoștea niciun caz asemănător, dar își închipuia cam cât trebuie să fi valorat libelula aceea subțire, cu aripile acoperite cu straturi micronice de vanadiu, și nu își dorea să se afle în pielea celuilalt.

Oricum, mai întâi trebuia să se poată întoarce în Colonie.

— Bătrâne, uite, hai să luăm totul așa cum este, încercă într-un târziu, cu voce blândă. Sigur, nu e plăcut să-ți dispară roverul, dar poate că situația nu este chiar atât de neagră, cum pare la prima vedere. Maiorul e și el Vânător, va înțelege până la urmă că nu ai avut nicio vină. Voi depune și eu mărturie, ok? Mai întâi, e obligatoriu să ne întoarcem.

45

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Da, să ne întoarcem, consimți Thomas pe neașteptate, privindu-1 straniu. Asta e cel mai simplu lucru.

Gareth simți că se enervează. Se frecă de trunchiul *

neted și numără, rar, până la zece. Apoi o luă de la capăt. Când vorbi, veninului îi făcuse loc răbdarea:

— E simplu: o luăm la picior și gata, nu?

— Sunt 510 kilometri până la Colonie, răspunse senin Thomas și se răsuci într-o rână, pentru a-1 privi mai bine. Drum prin pădure și prin mlaștini. între noi și bază se află latura nord-vestică a Sectorului 49. Țara lui O Ka-noon. Ai auzit de ea, nu?

Auzise. Ca, de altfel, oricare alt vânător, se rugase la începutul alarmelor să nu-i pice o misiune în această zonă.

— Nu avem decât costumele, laringofoanele, armele și o provizie de nutritive și apă pentru 24 de ore. Știi bine că dacă nu revenim din misiune, ne vor da dispăruți la datorie și nu vor trimite nicio echipă de salvare în ajutorul nostru.

Asta era regula jocului, cel mai dur pe care îl jucase până acum - ruleta morții. El își oferea, de fiecare dată, viața, ceilalți, banii. Când devenise vânător, acceptase implicit și schimbul, fără să se gândească prea mult la paritate. Nu trebuia să o facă nici acum, dacă voia să-și păstreze o fărâmă de speranță.

Se așeză pe pământ, alături de Thomas. Un vaier nocturn se furișă printre frunze, făcându-1 să tresară.

46

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Hai, hai Thomas, știi la fel ca și mine că nu avem decât două variante: sau rămânem aici, copleșiți de disperare, sau plecăm imediat, în speranța, fie ea și infimă, că vom întâlni pe drum

o altă patrulă.

— De ce nu-ți duci ideea până la capăt? în ambele variante, șansa de a trece în lumea cealaltă e de peste 90%.

— Ai spus-o tu. Oricum, eu prefer să trec Marele Prag măcar încercând să-mi salvez pielea. Principala regulă în meseria noastră este să nu abandonezi niciodată, oricât de vitrege ar fi condițiile.

— Poate ca ai dreptate. Thomas îl privi inexpresiv. Dar tu, în cazul în care reușim să ajungem în Colonie, te vei duce liniștit la dormitor. Pe mine mă vor toca mărunt pentru neglijență în timpul serviciului.

— Voi depune mărturie pentru...

— Vei depune mărturie falsă, băiatule, se strâmbă celălalt. Apoi se ridică în picioare. Pentru că asta a și fost, la urma-urmei: neglijență în timpul serviciului, înțelegi? De foarte mult timp am renunțat să mai închid ușile roverului. Fiind suspendat în aer, fără a avea telecomanda, în mod logic, nicio ființă terestră nu poate ajunge până la el.

Gareth își frecă fața cu mânușa. Parcă nu mai resimțea atât de acut frigul. Un miros amărui de sola- nacee își plimbă degetele tremurătoare pe la nasul său, apoi dispăru într-o adiere. Undeva, în urmă, tre-

cutul îi făcea, abia sesizabil, semn cu degetul. Dintre toți coechipierii cu care lucrase până în prezent, cu Thomas se înțelesese cel mai bine. Bărbatul cu ochi verzi, puțin sașii, și părul țepos,

tuns foarte scurt, era printre puținii din ghildă căruia nu îi plăcea să dea ordine și să se amestece în viețile altora. își reaminti de seara în care fuseseră împreună la fete. Și de glumele sale porcoase, care nu vizau pe nimeni și-i vizau pe toți. Zâmbi și-i întinse mâna.

— Ascultă, bătrâne, fiecare vânătoare comportă riscurile ei. Să zicem că a fost o explozie care ne-a proiectat spre sol. Crezi că-și vor bate capul să identifice rămășițele unui aparat de patru metri, într-un Sector care măsoară aproape 12.000 de kilometri pătrați?

Hotărâră să plece imediat ce vor fi terminat de ingurgitat nutritivele și sucurile tonifiante. Era mult mai lejer să umbli noaptea, din cauza temperaturilor de peste zi. Omul-câine avea să-i însoțească. Gareth argumentă că tot pierduseră o grămadă de timp fugărin- du-1. Dacă-1 omorau sau dacă-1 eliberau, oricum nu câștigau nimic.

— Și cu hrana? se împotrivi vag Thomas.

— Va face foamea! decise Gareth și se apucă să îl dezlege.

Avea să-i însoțească, legat de gât cu o zgardă și cu o pereche de cătușe în jurul labelor din față. în mod surprinzător, acesta nu făcu niciun gest de împotri-

vire în timpul pregătirilor de plecare și porni chiar în clipa în care Thomas se puse în mișcare.

— Parcă ar înțelege despre ce e vorba, remarcă mirat Gareth.

— înțelege pe dracu! Ne vede pe noi că ne agităm și ne imită.

Gareth nu insistă. Așa fuseseră instruiți la cursuri, nu avea niciun rost să contrazici afirmațiile primite în bloc: oamenii-animale erau lipsiți de inteligență, dar perfect adaptabili la mediu. Un instinct deosebit al speciei, datorită căruia supraviețuiseră.

înaintau mult mai încet, încercând să-și economisească, pe cât posibil, forțele. Thomas stabilise o aproximativă direcție spre nord, orientându-se după locul spre care aluneca, gata să apună, Syris.

Nici nu se punea problema să străbată cei 500 de kilometri care îi despărțeau de Colonie. Singura lor șansă era să reziste cât mai mult în marș și, cu ajutorul detectorului, să depisteze eventualele patrule ce activau prin apropiere.

După aproape trei ore se opriră sub coroana firavă a unui mezoderm, ale cărui fructe sferice putrezeau împrejurul trunchiului. Era un întuneric desăvârșit, care anunța apropierea zorilor.

Gareth propuse să facă un popas pentru somn. Tra- seră la sorți gărzile. Ca de obicei, în ceea ce ținea de noroc, nu avea baftă: primul serviciu îi aparținea.

49

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

îl legară bine pe omul-câine de copac, după care adunară, pe pipăite, câteva crengi uscate și încropiră o vatră. Flăcările jucăușe prinseră să salte cu vioiciune, alungând tenebrele. Thomas îi ură pază ușoară și se trânti în iarbă, cu spatele la foc.

Se aflau singuri, absolut singuri în pustietatea stranie a pădurii. Gareth ascultase multe povești

despre vânători rătăciți, despre drumuri uluitoare și aventuri fabuloase, dar le considerase, aidoma majorității, simple povești. în realitate, nimeni nu avea habar când un vânător dispărea sau era, pur și simplu, mutat în altă colonie. Exista, fără îndoială, o evidență undeva, dar, pentru a ajunge la ea, trebuia să fii ceva mai mult decât un vânător oarecare. Nici măcar gradele superioare, funcționari de profesie, nu aveau o libertate cu mult mai mare. Cineva, nu își mai amintea cine, ase- mănase odată Coloniile cu un fagure uriaș, în care fiecare își avea locul său, cu strictețe determinat. Și, deși își închipuia că poate face tot ce voia, în realitate se dovedea a fi o libertate rigidă, cu cătușe la mâini, aidoma omului-câine.

îi aruncă o privire fugară: adormise în legături, într-o poziție pe care o bănuia foarte incomodă, iar botul îi căzuse în piept. O lume ciudată, se trezi tresărind, în care singura lege era alergarea. Unii alergau pentru a nu fi prinși, iar ceilalți pentru a prinde.

Focul zvâcnea în răstimpuri, aruncând către coloanele copacilor îndepărtate jerbe de scântei. Zorile se

țineau pe undeva, foarte aproape, trimițând înainte șerpi groși de abur și un val subțire de picături acide.

Gareth își simțea capul tot mai greu și, pentru a rezista, și-l sprijini în țeava armei. în poziția aceasta și adormi, iar când, după două ore, se trezi, constată că nici măcar nu se clintise din loc. Thomas sforăia ușor, împingând cu picioarele în mezoderm. Focul se stinsese probabil mai demult, deoarece în vatră nu se mai înălța decât un firicel

de fum. 1

Numai omul-câine dispăruse de la locul său, cu legături cu tot.

51

ȘASE

Intruder, uriașul soare albastru, se înălța greoi deasupra frunzișului, prevestind o zi caniculară. Toropeala urma să se accentueze când Nictare, astrul cel galben, avea să se țească pentru aproape trei ore pe cerul de sud, rotocol sfrijit și neînsemnat în comparație cu companionul său. Thomas era de părere că puteau să coreleze cele două tipuri de dispariții: și rove- rul și omul-câine fuseseră, evident, manevrați de același sau de

aceiași indivizi. întrebarea nu lăsa însă posibilitatea unui răspuns. Cine?

— Greu de presupus că oamenii-animale ar putea fi amestecați în ambele cazuri.

— Dar nici nu putem exclude definitiv această posibilitate.

Thomas se strâmbă neconvins. Stăteau față în față, pe un trunchi prăbușit și mușcau gânditori din batoa- nele nutritive.

— Să zicem că nu. Să admitem că pe omul-câine l-au eliberat semenii lui. Dacă nu ai fi adormit, am fi discutat acum pe baza unor elemente concrete, nu doar pe supoziții. Roverul nu l-au furat însă oamenii-animale.

52

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth zâmbi strâmb. Era vina lui că adormise, nu îl putea scuza nici măcar oboseala. Iar ipoteza a două tipuri de hoți părea, până la un punct, corectă.

— Adică?

— In afara vânatului, prin aceste locuri se mai plimbă două categorii umane: noi... și ceilalți.

— Ceilalți?

— Hai, hai, Gareth, nu mai face pe prostul, știi foarte bine despre cine vorbesc. Știi foarte bine că în inima sălbatică a brusei veghează nevăzută o sectă de Vânători, evadați de-a lungul timpului din Colonii. Numai ei s-ar încumeta să fure un rover, pentru că numai ei ar ști să-l manevreze. S-ar putea ca tot discreta lor mână să fi eliberat și ostaticul. Am vaga presupunere că simpatizează cu oamenii-animale.

Gareth aștepta în tăcere urmarea. Dar Thomas

păru că nu mai e interesat să continue și începu să-și strângă lucrurile risipite prin iarbă. Nu încercă să-i răspundă în niciun fel. în general, când cineva îți vorbea despre chestiile astea, era preferabil să te faci că nu auzi. întotdeauna după, te trezeai implicat în cine știe ce murdărie politică.

își reluară marșul de îndată ce terminară de închin- gat ranițele. Pe timpul zilei, regulamentul nu prevedea nimic în privința vizierei, așa încât nu le mai cobo- râră. Nu prevedea, gândi Gareth, deoarece vânătorile se desfășurau pe timpul nopții.

53

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Atmosfera devenea din ce în ce mai caldă și mai uscată. La fiecare zece pași se opreau, timp de câteva clipe, pentru a-și șterge sudoarea. în lumina albastră, chipurile trase păreau ieșite direct din mormânt. Gareth își amintea de viața tihnită din Colonie și se întrebă, aproape zăpăcit, cum de puteau unii să prefere sălbăticia brusei. Spiritul său, destul de simplu, se revolta la ideea complicațiilor inutile pe care unii păreau să și le dorească cu tot dinadinsul. Gândul i se furișă printre amintiri către Crescătoria Antropologică, din care, la împlinirea vârstei adecvate, fusese dirijat direct către meseria de Vânător. Nu se chinuise niciodată să învețe mai mult decât era necesar pentru a trece testele obligatorii. Nu ceruse explicații și nu crease probleme Direcției de Coordonare psihosocială.

Cu puțin înainte de următorul popas, descoperiră limita de vest a mlaștinii, care se

pierdea, mohorâtă, printre coroanele arborilor. Un fir de potecă se strecura temătoare pe margine, abia ghicit prin iarba măruntă. Se deciseră să o urmeze, deoarece nu se îndepărta de direcția pe care înaintaseră până atunci.

Deși nu spusese nimic, Gareth știa că și Thomas se gândea la același lucru: poteca era făcută de picioarele oamenilor-animale și conducea către o vizuină.

O vizuină, zâmbi el brusc însuflețit. O vizuină presupunea existența a două sau mai multe sălbăticiuni, ce puteau fi capturate fără alergătură. Nu era nevoie

decât să contureze o baliză energetică în dreptul zonei și s-o identifice apoi de la bordul reverului, ori de câte ori s-ar fi dovedit necesar. Apoi își aminti că, până una-alta, era foarte posibil să nu mai ajungă la bază cu informațiile și buna-dispoziție se evaporă ca luată cu mâna.

în unele locuri, malurile joase ale mlaștinii erau străjuite de un stufăriș des, înalt, dintre tecile negre ale căruia își iteau capetele măciulii țepoase, de forma unor sfere pline cu spori, care explodau la atingere.

— Plante de tip dioic, semnală Thomas. Am întâlnit chestia asta și la marile lacuri. Privește-le cu atenție: există două tipuri de măciulii și de săculețe. Adică au sexe separate. Sunt însă cuplate printr-un braț aerian, așa că, dacă atingi un fir, se clatină amândouă, făcând să explodeze simultan săculețele cu gârneți sexuali. încrucișarea se realizează în aer, până să atingă

suprafața apei. Ingenios, nu?

— Ingenios, admise Gareth, străduindu-se să zărească legătura aeriană.

— Cu atât mai mult cu cât tipul acesta de plantă a fost obținut în laborator, în urmă cu mai mulți ani și, după ce s-a descoperit că forma o linie închisă, neevolutivă, a fost distrusă, fără a fi fost experimentată în condiții naturale.

Gareth grăbi pasul. Poteca urca o pantă ușoară, de- părtându-se de apă. Prin frunzișul des, Intruder reușea să scape din când în când mănunchiuri de raze

55

oblice, care desenau cu claritate contururile obiectelor peste care alunecau.

— Gareth, ai auzit? Plantele de colo nu au ce căuta în acest loc. Și, de fapt, nicăieri în altă parte.

— Nu mă interesează, se strâmbă Gareth.

Dinspre apa întunecată venea un miros greu, de stârv. Doi fluturi uriași, cu aripi transparente, dăn- țuiră câteva clipe în jurul lor, apoi dispărură în jurul unui copac.

— Pădurea asta nu are nicio pasăre?

— Ba te interesează, Gareth Miller Morgan, te interesează foarte mult. Crezi că nu știu de geamantanul din dulapul cu veselă? Există o lege care interzice persoanelor particulare să dețină sau să folosească asemenea instrumente.

încremeni lângă o pată de albastru strălucitor. Se răsuci foarte încet către celălalt. Arma îi atârna foarte greu pe umăr. Thomas se apropie și îl bătu pe spate.

— Nu fi tâmpit, Gareth! E clar că informația a scăpat de sub control. O mulțime de oameni știu că sectoarele nu sunt „pure" biologic. Că specii sortite din principiu dispariției le-au invadat, adaptându-se. Problema este următoarea: cum de au reușit să depășească ușile laboratoarelor? înțelegi? Mai bine, mi-ai povesti ce ai descoperit în Sierra Melona.

Poteca înclina din nou către apă. Gareth îi spuse despre anelida Hirudinea, viermele inelat, despre exis-

tenta căruia aflase întâmplător, într-o secție a depozitului de lamele reproductive din Muzeu.

— A fost conceput în urmă cu mai multe cicluri, de un genetician acum necunoscut. In devize este consemnat printr-un „S". Informația a fost depozitată, iar experimentul distrus. îți dai seama ce am simțit când l-am identificat aseară, în sala de mese!?

Nu mai avu vreme să continue. Firul îngust al potecii cotea brusc și dispărea sub mantia vânătă a apei. Se opriră.

— Este probabil că adăpostul jivinelor se află pe celălalt mal, spuse Thomas. M-ar interesa să-1 descopăr. Ce zici?

— M-ar interesa să ajung cât mai degrabă în Colonie, spuse rece Gareth.

— în cazul acesta, drumurile noastre se despart.

Crezu că nu înțelesese bine. Thomas îsi lăsase

ra- » >

nița să alunece în iarbă și își potrivea diagonala

armei peste piept.

— Secta de care ți-am pomenit chiar există, băiete. De câteva săptămâni, mă tot gândesc cum s-o descopăr. Sarthos mi-a trimis veste că s-ar putea să-mi realizez dorința în acest sector. Am făcut tot ce s-a putut ca să capăt misiunea asta.

Chiar atunci, Nictare își aprinse ochiul de aur în stânga lor, transformând balta într-o baie de lumină. Dinspre coroanele coborâte până la suprafața apei, izbucni un val de cârâieli și de țipete ascuțite.

57

ȘAPTE

Ultimul semn pe care îl făcuse Thomas înainte de a pătrunde în apă fusese ridicarea degetului mare către cer. Adică, ne despărțim, dar rămânem prieteni. Apoi coborâse în mâlul și lintița atotcuprinzătoare, dispărând în scurt timp în păpuriș, în direcția lui Nictare.

Gareth rămase o vreme pe mal, urmărind cum se sting valurile și cum se destramă cercurile. Se apropia amiaza. Foarte curând, orbita lui Intruder și a lui Nictare aveau să se intersecteze, îmbrăcând lumea într-un azuriu aurit și ridicând temperatura la limita supor- tabilității. Apoi Nictare urma să coboare aproape vertical și să apună dincolo de peretele verde al pădurii.

Trebuia să se întoarcă exact pe același drum pe care îl urmaseră până în momentul descoperirii bălții. Thomas îi explicase detaliat modul de utilizare al detectorului și de racordare la memoria electronică. Nu era ceva foarte complicat și Gareth spera să se descurce. Dacă și

practica semăna cu teoria, atunci ar fi trebuit să atingă punctul căutat înainte ca temperatura să-l doboare.

58

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ridică detectorul, îi petrecu firul translucid pe după umăr și porni la drum. Ori de câte ori schimba direcția, aparatul țiuia speriat, determinându-1 să revină pe drumul cel bun. înainta cu pași mari, străduindu-se să respire regulat, pentru a păstra ritmul.

„Thomas este mort. A alunecat de pe o stâncă și a căzut în râu, cu puțin înainte de cascade. Trebuia să îi taie retragerea omului-câine. După ce l-am gonit între doi pereți de pământ, nu a mai avut unde se retrage și s-a lăsat prins în cursă. Pe Thomas l-am auzit strigând, nu departe de locul unde mă găseam. Până să ies, însă, în zona de vizibilitate, totul se terminase. Nu neg posibilitatea ca acesta să fi fost atacat prin surprindere de vreun om-leopard, specie frecventă în zonă, dar eu nu am văzut niciunul prin apropiere. Pe stâncă am găsit detectorul și telecomanda pe care, probabil le pusese alături, pentru a avea libertate în mișcări. Arma a căzut în râu, odată cu el. Poate că, totuși, va fi fost un om-leopard".

Gareth ridică din umeri. Spera ca povestea să țină. O pregătiseră împreună, înainte de a se despărți și nu vedea niciun motiv cu care ar fi dat de bănuit. Era destul de veridică și nu exista niciun alt martor, în afara lui.

Căldura devenea mai înăbușitoare. Miasme grele se ridicau din tufișurile poleite cu albastru

putred. Intr-un luminiș, aproape că strivi sub cizme o colonie

de ascomycetes monokafiote, ciuperci foarte mici, deținând uluitoarea proprietate de a zbura. în contact cu anumiți compuși chimici, apăruți în aer la un moment dat, mărunțelele ascomycetes umflau în câteva ore un balon, o bulă minusculă din cauciuc natural, și se lăsau purtate de vânt către alte zone. Gareth le feri cu atenție și își continuă drumul cu regretul de a nu putea staționa câteva ceasuri pentru a studia o asemenea raritate.

Ajunse în dreptul uriașului cu patru trunchiuri, cu puțin înainte ca Nictare să se suprapună peste companionul său cosmic. Era atât de cald, încât se simțea istovit, cu toată climatizarea interioară a costumului protector. Exact în fața lizigenului cvadruplu, lumina de control tresări și se stinse. în aceeași clipă, izbucni bâzâitul detectorului, marcând o prezență vie în zonă. Omul-câine era strâns legat într-una din scorburile adânci ale lizigenului. Când îl eliberă, se clătină, apucă să facă doi pași într-o parte și se prăbuși fulgerat. Gareth abia reuși să-i descleștеze fălcile umflate și să-i scoată călușul îmbibat cu sânge. îi făcu un tranchilizant și îl părăsi pe iarbă, leșinat de toropeală.

Tastă indicativul de apel și roverul cobori ușor ca un fulg din înălțimi, îndoind și rupând crengile îmbinate ale bolții de coroane de deasupra. Se așeză în luminiș, pe cele trei picioare scurte și inestetice, emițând sunetul modulat de control.

Gareth palpă sen-

zorul cu grabă și telecomanda răspunse într-o altă tonalitate. Roverul tresări liniștit și deblocă ușa.

Târî corpul inconștient și îl vârî făcut ghem înăuntru. Căldura și oboseala îi încleiau încheieturile de parcă cineva ar fi turnat miere în spațiul în care se mișca. Pătrunse, la rându-i, în aparat, se lăsă să pice în fotoliu, se închingă aproape la întâmplare, după care îi comandă pilotului automat să revină în poziția inițială.

Când roverul înțepeni la câțiva metri deasupra lizi- genului, Gareth trase o înjurătură, se răsuci într-o parte, cu pumnii sub falcă, și adormi imediat. Se trezi în mai multe rânduri, dintr-un somn agitat cum nu avusese de mai multă vreme, însă, înainte de a conștientiza actul revenirii la realitate, aluneca din nou în apa vâscoasă a coșmarului. Se făcea că aparatul de zbor se prăbușește într-o baltă și-l strivește în nămolul de pe fund, în vreme ce Thomas râde, jucând tonto- roiul pe carcasă, împreună cu omul-câine, care lătra ascutit.

Omul-câine lătra, într-adevăr. Căscă iar pleoapele grele, leșioase și se zbătu, crezând că a alunecat deja în alt vis. Se lovi cu dosul palmei de pupitrul de comandă și roverul se răsturnă brusc într-o parte. Omul-câine lătra. Sunetele îi pătrundeau în urechi, se loveau de un fel de vată și refuzau să înainteze. își scutură greoi capul și privi prin hubloul îngust. Din poziția în care se afla, îl văzu pe Intruder scăldându-se

în frunzișul albastru, gata să spună. Și mai văzu aripile uriașe ale perigonului învăluind cu totul aparatul, ca într-un caliciu. Un perigon gigant, gândi Gareth, fără a realiza sensurile exacte ale cuvintelor. Care se pregătea să-i devoreze.

Brusc, omul-câine tăcu. Răsuci mirat capul către el. Acesta îl fixa cu ochi strălucitori. Un firicel de sânge i se coagulase pe părul scurt al botului. Un perigon...

Adică o libelulă obișnuită, în trupul căreia știința numită genetică grefase un codosom, oferindu-i zburătoarei fragile posibilitatea să-și dizolve prada cu ajutorul unui suc gastric, mai eficient decât orice acid anorganic cunoscut.

Gareth reveni fulgerător către comenzi. In fața primejdiei iminente, organismul superantrenat reacționa după cum învățase. Aproape fără să conștientizeze, creierul lucra cu febrilitate, căutând o soluție de rezol- vare.

Nu avea rost să încerce să deplaseze aparatul în văzduh, deoarece perigonul ar fi rămas agățat de el. Atunci își aminti de vibrator și mâna stângă împinse maneta până la capăt. Văzu pe hublou o pâclă cenușie care sfârâia, țesând băsici subțiri.

Roverul începu să tremure, întâi ușor, apoi din ce în ce mai violent, până când nu-și mai simți dinții în gură. Aripile uriașe se fisurară în mai multe direcții, apoi se împrăștiară în vântul fierbinte. Intruder alu-

neca înspre adâncurile pădurii, anunțând sosirea amurgului.

Readuse aparatul în poziție normală și porni motoarele. Nu-i rămânea decât să se lase în grija pilotului automat, care memorase cu exactitate drumul-tur.

întoarcerea dură aproape patru ore. Gareth se străduí de câteva ori să formuleze un plan de discuții, însă gândurile nu voiau să se lase ordonate în direcția dorită de el. Renunță, consolându-se la gândul că, oricum, nu ar fi putut să prevadă toate întrebările chestionarului așa încât tot improvizația rămânea elementul de bază. Thomas își croise planul de fugă cu atâta minuțiozitate, încât nu era probabil că lăsase vreun semn compromițător în urmă. Se întreba dacă și celelalte accidente, anunțate la sfârșitul atâtor misiuni, avuseseră parte de o evoluție asemănătoare, dar nu știu ce să răspundă.

Zâmbi, încercând să-și facă singur curaj. în cel mai rău caz, dacă descopereau ceva, risca o recluziune de câteva luni și mutarea definitivă într-un alt serviciu. Marea speranță rămâneau conturile depuse în mai multe bănci, pe nume diferite. Nu risca, așa credea, să trezească suspiciunile vreunui funcționar prea conștiincios, care s-ar fi întrebat, de bună-seamă, ce avea el să facă cu o sumă atât de mare de bani și care, fără nicio îndoială, ar fi anuntat Controlul Financiar.

O sumă ridicolă în fapt, zâmbi amar Gareth, căreia îi mai lipsea un zero la sfârșit, pentru a deveni echi-

valentul unui bilet de clasa a IlI-a la bordul unui cargou stelar.

Când atinseră primul punct de control al rețelei ce împrejmuia Colonia, Odra ridicase o geană deasupra orizontului, transformând pădurea într-o linie neagră. Coborî să predea indicativul și să anunțe baza de sosire. Nu apucă să intre, însă, în încăperea elipsoi- dală: prăbușit peste bordul de control, Geissler îl fixa cu ochii holbați și cu gura plină de sânge.

64
OPT

Reveni în rover și stabili legătura cu Baza pe frecvența de alarmă. Le comunică situația și promise să aștepte în liniște echipa de intervenție.

Aceasta sosi în mai puțin de zece minute, efectuă o serie de măsurători, sigilă tot și îl puse să își povestească amintirile în fața unui înregistrator. Nu-i adresară nicio întrebare suplimentară, dar îl atenționară că va trebui să stea la dispoziția anchetatorilor până a doua zi la prânz.

Erau băieți vioi, stabili Gareth, privindu-i cu oarecare invidie. Inalți și blonzi, cu falca de jos teșită și părul țepos, păreau cu toții copii mai mult sau mai puțin reușite ale aceluiași exemplar uman. Și n-ar fi putut pune pariu că nu era vorba de nicio manipulare genetică la mijloc. își lăsă, în cele din urmă, indicativul noului intrat în serviciul de gardă și porni cu mașina pe șoseaua dreaptă, către luminile strălucitoare ale Coloniei. Omul-câine îi pândea, nemișcat, gesturile. încercă să nu-1 ia în seamă și să se concentreze asupra comenzilor.

A merge pe șosea se dovedea infinit mai greu decât să zbori. Acolo, sus, te bazai pe pilotul automat, care

îți corecta greșelile. Aici, erai singur cu drumul. Și cu o mașinărie pe care nu mai pusese mâna de când dăduse testul de absolvire...

Pe lângă ei, trecură șuierând, în mai multe rânduri, bolerouri prelungi, încărcate până la refuz cu marfă.

— Amice, încă puțin și vei avea parte de o surpriză... nu tocmai plăcută. Bănuiesc că nu e nicio bucurie să suporți experiențele Laboratorului Genetic. Ce zici?

întrebarea era retorică. Omul-câine tăcea. Arunca din când în când priviri în stânga și în

dreapta, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama unde se află, apoi revenea și-l fixa cu insistență. De parcă ar fi vrut să-i transmită ceva, descoperi Gareth și lucrul acesta nu-i plăcu. Era ceva iritant în apa neagră a acelor ochi, care ar fi trebuit să fie reci și ostili. încetini, apoi frână și scoase mașina pe unul din nenumăratele refugii ce mărgineau ruta.

Se răsuci către el și-l zgâlțâi de zgarda metalică din jurul gâtului.

— Ascultă, nu-mi place cum te uiți! Să-ți fie foarte clar: eu sunt vânătorul, tu ești vânatul! Misiunea mea, de pe urma căreia îmi câștig existența, e aceea de a te captura, viu sau mort. Obligația ta de ființă vie e să te aperi. Să fugi. Nu eu sunt cel care a conceput jocul și care a fixat legile. Amândoi urmăm regulile scrise de alții. Nu putem face altfel, înțelegi? Aproape că țipă: Nu putem face altfel, fir-ar al dracului să fie!

66

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

îi dădu drumul și se răsturnă înapoi în fotoliu. Gâ- fâia și îi era, dintr-odată, rușine. își aminti de gestul ostentativ al lui Thomas, când îl lovise peste bot cu cizma. Același val de rușine și de ciudă pe sine însuși îl încerca și acum.

— Am să te duc la secție și am să te predau, spuse într-un târziu, mai calm. Voi semna un act de predare. Un certificat de autentificare, un stat de plată, voi încasa un cec, voi primi mulțumiri și apoi îi voi lăsa dracului pe toți si mă voi duce să văd un film. Un film cu femei adevărate și cu bărbați adevărați, de pe vremea când perpetuarea speciei se mai făcea încă pe cale naturală, prin

simplu contact sexual. Asta am să fac, înțelegi? Și după asta, voi intra într-un restaurant și voi mânca din acele alimente pe care numai maiorul și le permite de două ori pe lună, nu știu cum se numesc, dar am văzut cum arată, am simțit cum miros și am rămas cu gura plină de salivă. La miezul nopții mă voi duce la un hotel și voi dormi cu una din fetele alea drăguțe care abia așteaptă să te revadă când te întorci dintr-o misiune.

Oftă adânc, ca și cum abia ar fi reușit să scape de o mare greutate. Luminițele de la bord clipeau tăcute. Pe partea stângă fulgerau, când și când, acele de lumină ale roverelor plecate în misiune.

— Asta am să fac, înțelegi? Asta am să fac, am să mă distrez, fir-ar al dracului, să mă distrez la gândul că,

67

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

în acest timp, tu vei muri de frică așteptând dimineața, când te vor fixa sub bisturiu. Vei tremura, înțelegi, pentru că mâine te vor transforma într-o pastă de came în care vor vârî atâta ser, atâția monocloni și atâta mioglobină, care-ți va colora mușchii în roșu, încât te vei ruga să poți muri, dar n-ai s-o poți face așa de repede, pentru că interesul lor este să te mențină...

Omul-câine urlă. Nu ca un animal rănit sau speriat, ci ca un om care a văzut mai multe grozăvii decât poate să îndure. Gareth se cutremură. Și dacă, totuși, înțelegea? îi trecu prin minte, apoi alungă, neconvins, gândul. Nu-i mai spuse nimic. Emoția aproape i se risipise și se simțea puțin istovit. Dar era mai bine. Era mult mai bine, iar gândul la Thomas nu-1 mai obseda,

acum nu-i mai era frică de ceea ce aveau să-l întrebe, iar Giessler rămăsese undeva în urmă, o moarte care nu-1 afecta, nu avea de ce să-l afecteze, el își făcuse conștiincios datoria și se întorsese cu vânatul.

Pomi motorul și reveni cu roverul pe pistă. O urmă de rușine îi stăruia încă în fundul sufletului și nu mai îndrăzni să privească în direcția omului-câine, până în clipa în care termină de parcat în mijlocul cercului fosforescent din spatele depozitului. în mod ciudat însă, omul-câine își feri fața și se lăsă condus fără împotrivire către una din cuștile libere, fixate într-un spațiu semicircular, chiar între deschiderea zonei de agrement și spațiul verde. Două dintre cuști erau ocu-

pate de un om-leopard și de o broască țestoasă imensă, cu două capete. înainte de a-1 introduce înăuntru, Gareth îi arătă zăbrelele subțiri, de consistenta fumului, și aruncă în direcția lor o piatră mai mare. Se auzi un sfârâit strident, apoi ceea ce mai rămăsese încă nevitrificat din ea ateriză de cealaltă parte, pe iarbă.

îl părăsi după ce se asigură că protecția s-a stabilizat în dreptul intrării. în birouri, se schimba tura. Nimeri peste un funcționar căruia nu-i venise încă schimbul și nu manifesta niciun fel de interes pentru facturile lui. Renunță să insiste și se trânti într-un fotoliu, pentru a urmări programul de știri. Nu avea nici cea mai mică intenție de a-i da bacșiș bărbatului gras, cu început de chelie, care transpira abundent, în

ciuda aerului condiționat, și aștepta să iasă cu niscaiva ma- rafeți la interval.

Dacă Thomas ar fi fost lângă el, situația s-ar fi prezentat altfel. Acesta s-ar fi răstit, pur și simplu, la funcționar și ar fi făcut un tărăboi atât de mare, încât ar fi obținut vizarea actelor în mai puțin de zece minute.

El nu se simțea însă în stare să facă asta. Singurul lucru cuminte care-i rămânea era să aștepte. Să aștepte să i se facă milă funcționarului. Sau să se roage să se schimbe mai repede tura. Aruncă o privire pe fereastră: Odra se ridicase sus de tot și probabil că Syris urca voinicește pe boltă, undeva în spatele clădirilor înalte ale Coloniei. Știrile transmise pe display se re-

fereau la ședința extraordinară de pe Azola și la noile legiferări adoptate.

în cele din urmă, funcționarul îi făcu semn să vină cu testele. Fie că i se făcuse milă, fie că se plictisea.

— Și colegul? Trebuie să semneze și el...

— O fac tot eu. Accident, adăugă și se uită atent la fața albă, grasă, pentru a-i surprinde reacțiile.

— Nu mă miră, se strâmbă celălalt. Completează formularul acesta și, pe dos, scrie pe scurt cum s-a petrecut. O să ai de lucru și la Serviciul de Identificare.

Dădu din cap și completă formularul pe un colt al biroului. Povestea morții lui Thomas o scrise cu multă »

atenție, apoi o reciti de două ori, pentru a-și

întipări amănuntele în memorie. Aceeași versiune trebuia să o prezinte în cel puțin trei locuri diferite.

în cele din urmă, funcționarul îi eliberă talonul de intrare și îi ură distracție plăcută. Gareth dădu din nou din cap, în semn de mulțumire, și se îndreptă către ușă. Al ți doi funcționari intraseră râzând și, când trecu pe lângă ei, îl priviră surprinși.

Pe display apăru, în chenar violet, știrea morții lui Giessler, precum și un comunicat din partea Serviciului de Protecție, care anunța că asasinul a fost identi- ficat în persoana vânătorului Mitch Thomas, nerevenit din misiune. își înghiți saliva amară, care-i invadase brusc gura, și ieși cât putu de repede din încăpere.

70

NOUA

Bulevardul Nouă era cunoscut în Colonie drept bazarul în care se desfășurau cele mai neverosimile afaceri de vânzare-cumpărare, aparent interzise prin lege, locul unde se perfectau cele mai deocheate misiuni. Aici puteai să cumperi, între răsăritul lui Syris și cel al Azolei, un permis de schimbare de domiciliu, ori un bilet pentru vreuna din cursele cosmice zonale, un hipnotic modern, cu acțiune cutanată, sau un drog ordinar, sub formă de țigară sau de praf de prizat. Animale și plante rare, apărute din cauza anomaliilor genetice, virusi demult dispăruți din biosul planetar, gaze nobile, care cristalizau în anumite condiții atmosferice sub forma unor polipi multicolori...

Gareth știa că uriașa arteră, care începea în apropiere de Parcul Public și sfârșea la celălalt capăt, într-o puzderie de străduțe înguste, chiar în dreptul Centrului Energetic, oferea pe timpul nopții cel mai sigur adăpost împotriva oricărui ochi indiscret.

înainta de-a lungul Bulevardului Nouă, cât mai nepăsător cu putință, străduindu-se să-și concentreze

71

gândurile asupra a două probleme: dacă Thomas era vinovat de crimă, cât de mult l-ar putea implica și pe el în rahatul acesta cei de la Protecție; în altă ordine de idei, fusese dat sau nu (încă) în urmărire? Pentru că nu se îndoia că punctele auxiliare de colectare a informațiilor își deversaseră marfa în colectorul Computerului Central și o grămadă de lume aflase că el revenise din misiune, anunțând moartea coechipierului său.

Un olog, într-un cărucior pe pernă de aer, îi oferi spre cumpărare o întreagă colecție de instrumente pentru bărbierit, de la anticele razoare cu lamă detașabilă, până la ultramodernele destabilizatoare moleculare, care transformau firele de păr într-un praf foarte fin, și la cremele acide, care ardeau barba până la nivelul pielii. Refuză oferta, strâmbând din nas, și se grăbi să se îndepărteze. Una din păpușile străzii îi zâmbi strâmb din buzele rujate violet și îi făcu semn cu ochiul. Se prefăcu a n-o fi observat-o și se postă în spatele unui grup de agenți ai Serviciului de Igienă, care reveneau de la slujbă.

îi rămâneau trei variante, gândi, în timp ce se sprijinea de marginea unei vitrine sub care erau expuse pentru vânzare specii rare de orhidee. Se putea duce direct la Secție, să raporteze locotenentului Cari îndeplinirea misiunii, precum și evenimentele care urmaseră. în ipoteza unui Thomas criminal, se putea considera eliberat de promisiunea făcută.

72

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Dar dacă Thomas nu ucisese? Gareth zâmbi fără veselie, o salută din cap pe vânzătoare și arătă cu degetul o superbă Dendrobe sângerie, cu petalele străbătute de o dungă neagră. Fata luă ghiveciul transparent și-1 introduse într-un ambalaj colorat, iar floarea propriu-zisă o acoperi cu o emisferă lucioasă. Gareth vârî cartela magnetică în contorul casei de marcat și fata efectuă operațiunea de transfer a soldilor.

Până nu se convingea de vinovăția lui Thomas, nu avea niciun rost să ajungă la Secție. între momentul încheierii misiunii și acela al raportului avea dreptul la șase ore de odihnă. Putea să meargă la un film, apoi la restaurant, și de ce nu, la una din casele de toleranță... exact așa cum îi povestise omul-câine.

— Amice, nu vrei să încerci ceva bun?

Individul cu părul roșu, îmbrăcat într-un combinezon terfelit, îl examina cu mâinile în buzunare, răsturnat pe un scaun cu spătar înalt. Pe terasă se mai aflau doi negri, care beau Uzo și fumau în tăcere. Patronul privea scena din prag, cu mânecile suflecate. Lumina galbenă a globurilor plutitoare îl făcea să semene cu un

șobolan de apă.

— Am adus, de pe Torsion, o iarbă rară. îți creează halucinatii auditive extraordinare. în funcție de cum combini dozele, poți asista la un concert marin, la o avalanșă în munți, la efectele unui incendiu în brusă. E o chestie absolut nouă, pot să ți-o garantez.

73

— Nu mă interesează, spuse încet dar clar. Nu sunt dependent.

— Atunci poate ai cunoștințe. Dau ieftin și nu livrez cu doza, ci cu valiza. S-ar putea zice că ai noroc, nu prea am timp să-mi caut oameni, mâine noapte trebuie să dispar, am o cursă spre Ophiucus. Batem palma?

Gareth râse și se îndepărtă, strecurându-se printre baloturile de mărfuri expuse direct pe trotuar.

— Hei! E o ocazie bună! strigă după el roșcovanul, dar nu se ridică de pe scaun. Păreai un tip simpatic. Nu se poate s-o ratezi!

în fine, ar putea să meargă la Inda, în ipoteza în care nu avea deja clienți. O noapte întreagă, în care să facă dragoste până la istovire cu femeia aceea subțire în talie, cu părul negru ca smoala, o noapte în care să povestească unei alte ființe ce i se întâmplase și de la care să ceară un sfat. Nu voia decât să își limpezească gândurile.

Ocoli mesele așezate în stradă ale unui restaurant cu profil pescăresc și trecu nepăsător pe lângă plecăciunile câtorva picolo, înarmați cu tridente lungi, în colții cărora se zbăteau nereide și tritoni solzoși. Văzu în ultima clipă patrula celor de la Protecție, mânân- du-și foarte încet

turbojeturile printre aparatele de locomoție parcate de-a lungul arterei. Scrutau cu atenție trotuarele, părând a fi în căutarea cuiva.

în căutarea mea, își zise și înțepeni lângă un automat video. Introduse un soldi în fantă și-și lipi fața de

oculare. Nu era prea convins, dar o măsură de siguranță în plus nu putea să strice. Nu dorea să zgândă- rească viitorul prea tare. Dacă tot era să fie prins, era mai bine ca acest lucru să se întâmple cât mai târziu posibil.

în obiectiv, imaginea se structura din zecile de frânturi, după câteva rotiri ale dispozitivului în jurul unui ax. Holograma finală reprezenta un final de pădure, un lup sau un câine în poziție de veghe și o femeie fără trăsături, care-i făcea semn să se apropie. „O frântură din viitorul dumneavoastră în ziua care abia începe", citi pe manșeta care mărginea partea de jos a desenului. „Sunteți născut sub zodia Purpuriului și veți intra într-o perioadă agitată. Feriți-vă de oameniipăianjen și de tenebrele adâncurilor!".

Oamenii-păianjen! se miră Gareth și trase cu coada ochiului spre stradă. Patrula tocmai îl depășea, ocolind o tonetă cu sortimente de pământuri rare. Tenebrele adâncurilor...

Se opri în prima stație de aerojeturi, așteptă să-i vină rândul, în spatele unor funcționari superiori ai Secției de Clasificatori, apoi urcă într-un vagon, numără trei stații și coborî, ocolind pe departe aglomerația din jurul unui cazinou.

Inda lucra într-o Casă a Plăcerii, instituție de lux care Ie permitea angajatelor să dețină un

apartament proprietate personală în clădirile firmei. O prostituată

de clasă, gândi Gareth, în timp ce urca scările una câte una, încercând să-și încropească o poveste. O prostituată ce-și putea permite privilegiul să aibă un amant de suflet.

Scara spiralată era cufundată în semiobscuritate și, în două rânduri, fu cât pe ce să se ciocnească de bărbați grăbiți care coborau, sporovăind cu însuflețire. Apartamentul avea o ușă ciudată, ovală ca formă și puțin bombată în exterior. Sună. Numără până la zece și sună din nou. Numără din nou și apăsă iar pe buton. în fine, dincolo de metalul gros se auziră pași vătuiți, o lumină îl mătură fugitiv din tavan, apoi ușa se întredeschise.

— Bună ziua. Pot să intru? Femeia îl privea tăcută, fără să facă niciunul din gesturile obișnuite în asemenea ocazii. Brusc, avu senzația că ceva nu e în regulă. Sunt în trecere. Voiam să te văd și să îți dau un cadou. Zâmbi strâmb și îi întinse ghiveciul. Nu-mi oferi o cafea? râse, dar auzi sunetul aspru, scrâșnit, care-i ieșea din gât și se încruntă. Ceva... ceva nu mergea.

Inda dădu din cap că nu. Pe umeri își agățase cu o agrafă de cupru pelerina purpurie din mătase, iar părul, lăsat liber în jurul capului, îi dădea un aer de fetită îmbufnată.

— Te-am rugat de atâtea ori să nu mai vii neanunțat. îmi pare rău, am pe cineva.

— Pe cineva mai simpatic decât mine?

Femeia ridică din umeri. Luă floarea și dădu capacul la o parte.

— Mulțumesc. Nu mi-ai adus niciodată flori. «

— Pentru că sunt foarte scumpe, răspunse acru. Acum, m-am întors din misiune și sunt plin de bani. De bani și de ghinion. E-n regulă, nu trebuie să te scuzi, e vina mea. Arătă cu capul către apartament. Un mahăr, nu?

— Tocmai că nu. Femeia râse subțire. Un boboc: lo- J cotenentul Carl Forbes: de la... Stai puțin, nu cumva....

— Nu! răspunse scurt, simțind cum îi îngheață spinarea. La revedere.

Se răsuci și coborî scările în grabă. Afară, dincolo de cupola de sticlă, Syris își vărsa sângele peste fire.

ZECE

Era căutat!

Constatarea îl umplu de o spaimă viscerală. Locotenentul o vizita pe Inda pentru el. Fusese un dobitoc imaginându-și că s-ar putea adăposti în singurul loc unde ceilalți l-ar fi căutat din prima clipă.

Se opri la scara imobilului și privi cu suspiciune în jur. Nu zări însă nicio cască albă în mulțime. Se putea, foarte bine, să fie pândit din celelalte clădiri. Atunci de ce nu-1 arestaseră când venise?

Pentru că nu-1 cunoșteau, descoperi cu ușurare. își trecu mâna peste barba aspră ce-i acoperea fața. Dacă transpirau, ascunși prin preajmă, trebuie că așteptau un semnal, dinainte convenit, din partea lui Cari. Probabil că, urmând acest sistem logic până la capăt, în toate punctele cunoscute unde ar fi putut eventual să încerce să se refugieze, se afla un om care-1 cunoștea, gata să emită un astfel de semnal.

Trebuia să găsească un loc comun și atât de neutru, încât să nu determine o supraveghere specială din partea autorităților. Un cinematograf, de pildă. în timpul

cât rula filmul, putea să se gândească la un plan de acțiune.

Mai întâi, era necesar să devină cât mai de nerecunoscut pentru cei care-i știau figura. își

scoase cuțitul din teaca de pe piciorul combinezonului și îi verifică tăișul cu buricul degetului. Apoi, fără nicio ezitare, își făcu o crestătură lungă de-a curmezișul obrazului stâng. Sângele țâșni cât ai clipi. Strânse din dinți, ca să nu geamă, și aplică o compresă sterilă deasupra, apoi vârî cuțitul înapoi în teacă. Porni grăbit către coltul străzii. *

Probabil că avea o figură atât de nenorocită, încât un actor ambulant își întrerupse pantomima, fără să i-o ceară, și îi arătă ghereta metalică a punctului de prim-ajutor. Ceilalți doi clovni îl priveau compătimitor, dar nu fu sigur că nu încercau de fapt un nou sistem de repetiție pentru spectacolele viitoare.

în gheretă era de serviciu un sanitar bătrân, cu ochii puhăviți de băutură. Când se apropie să-i cerceteze rana, aproape că-1 ameți cu damful de zoid prost. Gareth bănui că borâse pe el nu mai departe de dimineața în care intrase de gardă. îl pansă, oprind curgerea sângelui cu o soluție astringentă, apoi îi aplică un plasture de toată frumusețea.

Nu-1 întrebă absolut nimic. Ieși, după ce-i lăsă pe coltul mesei doi soldi. ♦

Rana îl ustura de-1 treceau lacrimile, dar acum era în ordine. Cei care-1 căutau pe baza unei fotografii nu

aveau cum să-l mai recunoască. Știa în apropiere, la intersecția cu Bulevardul Opt, un cinematograf ordinar unde se putea intra și pe datorie.

în drum, se opri la un restaurant mărunt și comandă o friptură și o stacană de bere. în vreme ce aștepta comanda, aplecat deasupra mesei, zări

ceasul poziționat deasupra intrării: era cu puțin trecut de miezul nopții. Probabil că Odra se apropia de apus, iar Syris mustea de sânge deasupra brusei. Ce se va fi petrecut, oare, cu Thomas? Dumnezeule, cine mințea pe cine? Dacă Thomas era un ucigaș, de ce făcuse tot circul acela cu roverul și cu omul-câine, când mult mai ușor ar fi fost să-l fi lichidat, pur și simplu, în cursul vânătorii? Momente propice existaseră mai mult decât suficiente.

Friptura era prost preparată, dar Gareth, se abținu să facă vreun comentariu. Nu voia să rămână în memoria patronului sau a vreunui client, făcând scandal, în schimb, berea se dovedi bună și o bău pe îndelete.

Până la cinematograf nu era mult de mers, dar nu vru să riște. Urcă într-un sferoid portocaliu, la care erau înhămați doi syrincși negri. Mai plăti doi soldi, dar avu certitudinea că nu-1 putea repera nimeni.

în sala de așteptare a cinematografului, se aflau vreo două duzini de persoane. Stătu la rând și luă bilet în cont, urmând să-l achite la sfârșitul lunii. Mirosea a parfum prost și transpirație. Se rezemă de un

perete și închise ochii, încercând să se concentreze. Nu reuși. Știa cu siguranță numai trei lucruri: Thomas rămăsese în pădure; Serviciul de Protecție îl acuza de o crimă săvârșită înainte de a pleca; el însuși era urmărit.

Se auzi sunetul strident al unei sonerii și ușile glisară încet într-o parte și în alta. Lumea prinse

să iasă, îmbulzindu-se. Câțiva adolescenti comentau, cu voce tare, o secvență pornografică. Când în sală lumina verde o înlocui pe cea roșie, își părăsi locul și se apropie de incinta spațioasă, în care mirosul de verdeață proaspătă, împrăștiat de aparatele de climatizat, îl înlocuise pe cel de aer stătut și acru.

Se așeză pe un fotoliu, mai în margine, pentru a o putea șterge la nevoie, și își fixă căștile stereofonice și ochelarii pentru proiecție în relief. Fiecare client era servit cu filmul dorit. Prin fața ochilor i se perindară, pe rând, mai multe secvențe din filme diferite, pentru ca să-și poată selecta unul. Se opri asupra unei producții de epocă, cu o astronavă de tip „Gilbert", trimisă de Therra pentru a cuceri un sistem solar din Vega. II amuza acest tip de ficțiuni, care încercau să reconstituie faza inițială de construcție a fostului Im-
periu.

La început, timp de câteva minute, urmări cu interes acțiunea, apoi se plictisi, scenariul se dovedea neinspirat, așa că introduse o variabilă și o lasă să se

dezvolte automat. In loc să aplanetizeze pe Dora III, astronava nimeri în vârtejurile unei găuri negre, care însoțea steaua principală a sistemului.

Când ajunse la concluzia că toată sala era cufundată în vizionare, își scoase căștile de proiecție și, în întunericul absolut, se lăsă furat de gânduri.

Nu avea curaj să riște tot pe o singură carte, adică să meargă, pur și simplu, la secție și să

raporteze exact ceea ce se întâmplase: mitologia locală consemna multe cazuri de dispariție la datorie a unor vânători „curați".

Presimțea că nu va fi crezut că nu are niciun amestec.

O singură soluție, se strâmbă Gareth, simțind arsura tăieturii de pe obraz până în fundul sufletului. Să dispară. Era obișnuit cu viața de vagabond, cu trecerile dintr-un Sector în altul, de la o poziție socială la alta. Era obligat numai să-și schimbe identitatea. Să-i găsească pe fabricanții de cartele false de identitate și să-și procure una. La nevoie, va sacrifica exact atât cât se va dovedi necesar din conturile ascunse în bănci. Nu va mai pleca nicăieri, visul său stelar o să mai aștepte. La urma-urmei, nu credea o iotă din acuzația adusă de cei de la Protecție.

I se păru că aude un zgomot și ciuli urechea. Se așeză comod și își prinse fața în mâini. Mai întâi, conturile. Va încerca o șmecherie: un cuplaj prin telefon cu terminalul din camera sa, pentru a transfera conturile la purtător. Se va servi de terminalul Indei, imediat ce spălăcitul de Cari va renunța să-l mai

pândească. Ii va telefona după film. Apoi va reveni pe Bulevardul Nouă și va aștepta un moment potrivit. Im- posibil să dea greș: banii îi putea obține la orice adresă. Nu știa cât putea dura fabricarea unui înlocuitor de identitate. Dar avea serioase motive să presupună că, în cel mai rău caz, peste cel mult două zile, Nictare avea să-l îmbăieze în bura sa aurită, în drum către altă Colonie. Până la terminarea spectacolului, reuși să ațipească. Când lumina roșie inundă încăperea,

se ridică buimăcit și se grăbi să iasă, laolaltă cu ceilalți. Cotul unui bărbat înalt, cu cască albă, de colonist, îl lovi involuntar în obrazul rănit, făcându-1 să geamă.

Trecu pragul și pătrunse în lumina odihnitoare a sălii de așteptare. Câțiva adolescenți stăteau răsturnați pe banchete, fumând. Era în ordine. Oftă ușurat și se îndreptă către ieșire, în spatele unui cuplu înlănțuit. Zâmbi obosit, ignorând pulsațiile dureroase ale crestăturii.

Afară, două perechi de brațe vânjoase îl înlănțuiră în strânsoarea lor de fier, blocându-i palmele la spate. Se lăsă târât către jetul portocaliu, fără să se împotrivească.

— Te sfătuiesc să nu ne faci necazuri, îi suflă la ureche casca din stânga. Avem ordine stricte și te putem duce sub formă de sită. Clar?

Mai clar nici că se putea! Dădu din cap afirmativ și intră în patru labe în cabina strâmtă.

UNSPREZECE

Drumul până la Secție nu fu deloc plăcut. Stătu tot timpul în genunchi, cu fața apăsată spre podea. La coborâre, unul dintre agenți îi fixă o pereche de ochelari orbi. Realiză că intrase într-o clădire după scările pe care îl obligară să le urce și să le coboare, precum și după nenumăratele coridoare cotite, prin care i se păru că trece.

Când îi scoaseră ochelarii, Gareth constată că se afla într-un birou mare, mobilat auster: un dulap metalic, un pupitru terminal, două ecrane video, o masă și două scaune. Pe unul stătea un ofițer superior și mesteca miez de copra, învelit în ciocolată. Le făcu semn agenților să iasă și îl invită, printr-un gest, să ia loc. Apoi își șterse degetele pe un șervețel de hârtie, îl aruncă la coș și se aplecă peste foile unui dosar, fără să-l mai ia în seamă.

Pe Gareth îl dureau genunchii și ceafa. își masă pe furiș rotulele, apoi îndrăzni să arunce priviri piezișe împrejur. Pe unul din ecrane se vedea interiorul unei celule în care era închis un bărbat fără vârstă, cu fața

mâncată de o boală de piele. Stătea răsturnat în pat, cu mâinile sub cap și fixa tavanul. După câteva momente, imaginea își schimbă unghiul: acum, deținutul era filmat din tavan, exact de deasupra capului. Gareth putea să-i vadă foarte clar expresia de oboseală și de silă ce i se degaja din priviri.

— Gareth Miller Morgan, Vânător din trupele de elită?

— Da-da, se bâlbâi, luat prin surprindere.

Ofițerul închise dosarul și îl puse pe colțul mesei, își împreună mâinile și își mușcă ușor buza inferioară.

Da, el era Gareth Miller Morgan, iar acum începea interogatoriul. Se încruntă: pierduse partida chiar înainte de a o începe și acum cursul evenimentelor depindea în exclusivitate de alții. De omul din fața sa, de pildă, care tocmai își întindea degetul arătător către rana de pe obraz.

— Presupun că e vorba de o încercare de schimbare a fizionomiei, pentru a scăpa de eventualele filtre, nu?

Nu-i răspunse. Era conștient că fiecare cuvânt putea să decidă soarta unei poziții din joc, dacă nu chiar soarta bătăliei. Era hotărât să vorbească numai strictul necesar.

Brusc, ecranul mut prinse viață și chipul roșcovan al unui sergent îi solicită atenția celuilalt. Roșcovanul raportă un șir interminabil de cifre și două litere. Ofițerul se gândi câteva secunde, tastă ceva pe terminal, citi răspunsul și își dădu acordul. Ecranul se stinse.

85

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Să revenim, domnule Morgan. Ați fost

reținut de către Serviciul de Protecție la cererea noastră și ne-ați fost livrat în vederea obținerii unor informatii consi- , *
derate vitale pentru Serviciul în cadrul căruia lucrez. Sunt aici pentru a vă solicita colaborarea.

Ciudat mod de a cere sprijinul cuiva... Gareth zâmbi nesigur și își frecă din nou rotulele. Sferele cu diogen lichid, risipite de-a lungul tavanului, într-o dezordine studiată, răspândeau o lumină caldă, asemănătoare cu cea a lui Nictare. își linse buzele. Simțea acut nevoia de a se afla sub cerul liber, în plină brusă, incendiată de focul sacru al lui Syris, de a trage în piept mireasma amară a ierbii-de-Man, acum la fel de departe și de intangibilă ca și libertatea.

— Colaborarea... începu, apoi renunță.

— Exact, colaborarea dumneavoastră. După cum probabil ați aflat, înainte de a pleca în misiune, pe Azola a avut loc o ședință de urgență a membrilor Guvernului, care a avut în vedere, în principal, soluționarea unei stări social-politice de criză. Lumea aceasta, lumea noastră, domnule Morgan, se află în pericol, iar situația e suficient de gravă ca să solicite o serie de intervenții rapide, la nivel macro și micro social. Ca cea de pe Azola. Ca asta de aici.

Gareth înălță din umeri.

— Mărturisesc că sunt suficient de puțin inteligent ca să vă pot înțelege.

86

— Există riscul ca actuala structură socială a lumii, care durează în deplină stabilitate de aproape o mie de ani, să se schimbe.

Ofițerul se ridică în picioare, făcu doi pași,

tastă un cifru pe decodor și deschise ușa dulapului. Extrase de pe unul din rafturi un dosar cu scoarțe negre și îl puse pe masă, în fața lui.

— Aici se găsesc copiile unor acte intrate în arhiva secretă a Serviciului. Le veți lua și le veți studia cu atenție, apoi veți decide dacă doriți să colaborăm. Orice explicație pe care v-aș fumiza-o înainte de a fi parcurs dosarul, s-ar lovi ca de un zid de lipsa dumneavoastră de informații în domeniu. Lissner!

Ca și cum ar fi tras cu urechea la discuție, un agent echipat complet în negru își făcu apariția în cadrul ușii și salută cu o înclinare a capului.

— îl duci pe domnul Morgan la 1018. Atragi atenția gardianului ca atunci când dumnealui va solicita să fie readus aici, să anunțe fără întârziere.

• »

Se răsuci către el, cu o sclipire rece în priviri.

— Lectură plăcută, domnule Morgan! Cu cât va fi mai scurtă, cu atât mai bine! Sper să ne revedem în curând.

Gareth se ridică șovăind și, văzând că ofițerul se reașezase la masa de lucru, se luă după bărbatul în negru, care tocmai deschidea ușa. Ieșiră într-un coridor iluminat într-un albastru strident.

87

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Trecură pe lângă mai multe uși, urmăriți de ochii curioși ai videocamerelor de supraveghere. Gareth intrase o singură dată într-un spital rezervat hibrizilor: Părea că și acum nimerise în același loc sau într-unul foarte asemănător.

Lipseau numai oamenii în halate albe, cu trese violete pe mâneci, și cărucioarele electrice. Coborâră o lungă scară în spirală și ajunseră într-o răscruce din care porneau mai multe coridoare, cu însemne diferite în gura de acces. Agentul îi făcu semn către coridorul cu triunghi roșu și, timp de zece de minute înotară printr-un aer sângeriu, obositor.

În cele din urmă, ajunseră înaintea unei încăperi înalte, cu pereții formați din zăbrele subțiri și translucide. Chiar în mijloc, răsturnat într-un fotoliu gon- flabil, un gardian mușca cu poftă dintr-un măr și privea concentrat la un ecran uriaș. Agentul strigă la el și Gareth se simți aproape amuzat de graba cu care acesta sări în picioare și începu să-și aranjeze ținuta. Ascultă cu luare-aminte mesajul ofițerului, după care tastă un număr de cod pe claviatură și, din peretele în fața căruia se opriseră ei, câteva perechi de zăbrele dispărură, lăsând liber un spațiu de dimensiunea unei uși. Agentul îi comunică încruntat că de aici va fi preluat de gardian, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în spațiul sângeriu.

Intră încet în încăpere și, la invitația celuilalt, se așeză pe un taburet. Gardianul, un bărbat voinic, cu

mustăți groase, îl puse să completeze un formular cu datele personale, îi înregistră amprenta, dimensiunile pupilei ochiului drept și matricea genetică, apoi îl pofti să semneze o declarație cum că a luat act de normele ce trebuie

respectate în incinta instituției.

— Nu am luat act de nimic, se împotrivi fără energie Gareth. Nu am citit nimic în acest sens.

— O să citești, o să citești, se strâmbă plictisit gardianul, cu un ochi la holovizor, și îi aruncă un pliant gros pe masă. Deocamdată, am nevoie de o semnătură, pentru ca să te pot introduce în celulă. Așa e regulamentul.

Gareth ridică din umeri și semnă. Dintr-un dulap, i se înmână o salopetă roșie, cu pantaloni de aceeași culoare, o beretă, un stilou și un carnet.

— în celulă vei găsi papucii și halatul de baie. Să mergem!

Același cod și un alt grilaj își retrase zăbrelele energetice, lăsând liber accesul către un coridor mărginit pe ambele părți de celule cu ferestruici la uși. Gardianul se opri în fața ultimei de pe dreapta și introduse în fanta unui aparat fixat în perete un baton rotund de metal. Ușa glisă automat într-o parte și bărbatul mustăcios îi făcu semn cu capul să intre.

— Dacă ai nevoie de ceva, suni. Receptorul e la capul patului. Masa de dimineață, la 7:30. La prânz, duș obligatoriu, iar seara, între 17 și 18, gimnastică la sală.

89

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ușa reveni și se închise fără zgomot. Se afla într-o celulă strâmtă, cu două paturi suprapuse, un dulap încastrat în zid, o masa și un scaun. De un suport roșu din plastic atârna un receptor telefonic.

Pe patul de sus, cu mâinile sub cap și cu ochii

fixați în tavan, omul cu fata mâncată de boală se răsuci într-o parte.

— Morgan? In sfârșit, credeam că nu te vor mai prinde niciodată, iar eu o să putrezesc de viu în celula asta, în vreme ce lumea amenință să-și dărâme vechile structuri moștenite din epoci imemoriale. In sfârșit... Poți să iei loc, patul de jos e al dumitale, atâta vreme cât vom sta în recluziunea asta fortată.

90
DOISPREZECE

Știa cu siguranță trei lucruri: că se numea Gareth Miller Morgan, că practica meseria de Vânător și că tocmai revenise dintr-o misiune care se dovedise, în final, periculoasă, misiune în care colegul său căzuse la datorie. Spuse toate astea dintr-o răsuflare, privind cu coada ochiului

către camera ascunsă în structura tavanului, apoi se așează pe pat și, cu gesturi obosite, prinse să se dezechipeze.

Celălalt îl privi în tăcere cum îngrămădește combinezonul pe unul din rafturi și cum trage pe el salopeta roșie. Apoi se săltă în fund pe marginea patului și își aprinse o țigară. Trase de câteva ori din ea, gânditor, și vorbi, straniu de limpede, în tăcerea aproape absolută a încăperii:

— Morgan, cunosc afacerea asta de la începutul- începutului, înțelegi? îți cunosc, deci, și propria poveste sau, mă rog, una din cele câteva variante pe care Computerul le-a sugerat ca posibile. Nu avem timp să ne jucăm de-a pisica și șoarecele, în regulă?

Arătă cu degetul către tavan.

91

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Cel ce ne veghează face și el parte din plan. Urechile lui nu aud nimic din ceea ce nu trebuie să audă. Captatoarele magnetice sunt bruiate și pe ele se înregistrează acum o cu totul altă discuție, prefabricată din timp.

Gareth puse dosarul pe masă, apoi se răsuci încet, îl privi timp de câteva clipe pe conlocutor și spuse apăsat:

— Nu mă interesează. E bine? Nu mă interesează nimic din ceea ce spui sau din ceea ce mi s-a spus. Sunt extrem de obosit și vreau să dorm. Tocmai am revenit dintr-o misiune din districtul 62, care a durat mai mult cu o zi. Iar acum m-am trezit arestat și închis pentru nu știu ce vină imaginară, ofițerul care mă anchetează îmi vorbește despre nu știu ce pericol potențial

care ar pândi această lume, dumneata, un deținut, mă amenințI cu dărâmarea vechilor structuri ale ei... într-un cuvânt, m-am săturat și, pur și simplu, vreau să dorm și să am certitudinea că atunci când mă voi trezi totul va arăta altfel.

Se trânti pe pat și se înveli până la gât cu pledul subțire. Cel de deasupra ridică din umeri.

— La urma-urmei, de ce nu? Vezi, la ipoteza că vei fi fiind atât de obosit și de zdruncinat de evenimente nu ne-am gândit serios. Ai dreptate, domnule Morgan, ești om, iar oamenii obosesc mai repede decât hibrizii. Vom continua mâine discuția. Noapte bună!

92

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Făcu un gest cu palma către tavan și lumina prinse să scadă în intensitate, apoi, după câteva secunde, se stinse cu totul.

Gareth avu un somn agitat și fără vise. Se trezi brusc, transpirat tot, cu părul făcut ghemotoc într-o parte. Se întâmpla ceva. Nu ar fi putut spune ce, dar se întâmpla un fapt mai puțin obișnuit, recepta asta cu toate simțurile. Stătu un timp rezemat în coate, încercând să-și descifreze emoțiile. Parcă un cer invizibil amenința să se prăbușească peste el și să-1 strivească. Senzația de claustrofobie se amplifică dintr-odată, atât de mult încât țipă, aproape involuntar, și sări pe podea.

Omul cu fața mâncată de boală se trezi, la rându-i, și se străduI să înțeleagă ce se petrece. întunericul era însă prea dens pentru a vedea ceva, cu excepția unui vag contur uman, decupat abia sesizabil în dreptul ușii.

— S-a întâmplat ceva, domnule Morgan? întrebă în cele din urmă și se întinse căscând. Patul scârțâi. Mi s-a părut, ori ai țipat?

Gareth își ținu o clipă răsuflarea. Senzația de apăsare devenea din ce în ce mai acută. Salopeta îl strângea ca un cauciuc și îl încingea. începu s-o smulgă de pe el cu violență.

Celălalt coborî din pat și întinse palma către tavan. Lumina izvorî mai întâi ca un abur subțire, apoi ca o transparență strălucitoare. In fine, în cele din urmă, încăperea prinse să-și scoată contururile din lumea

somnului. Gareth se simți apucat de umeri și zgâlțâit. Atunci cerul năvăli peste el sub strivitoarele-i perdele de văzduh. Căzu în genunchi, apucându-se cu mâinile de gât.

— Cade... ceva peste mine, horcăi peste un timp. Parcă... cerul sau altceva... se prăbușește peste mine, îmi plesnește inima. Aș vrea să ies! Nu mai suport și vreau să ies! țipă isteric, făcând spume la gură.

Se auzi declicul telefonului, apoi lumina invadă întreaga încăpere, desenând violent obiectele. Gareth se târî până la masă și se așeză pe scaun. îi vâjâiau tâmplele și înaintea ochilor îi jucau pete colorate.

— Hali, mă auzi? Alo... Hali, ce e cu păcănitul acesta pe circuit? Mă auzi?

O clipă, Gareth reuși să și-l închipuie pe ofițerul din biroul situat undeva, la unul din etajele superioare, mâncând calm cuburile de copra și bătând cu degetul în furca aparatului.

— în regulă, Hali, acum te aud bine. Nu, cred că totul e în ordine. Cu excepția stării fizice a subiectului. Are sentimentul claustrofobiei. Insistă că se prăbușește cerul peste el.

O gheară îl înhață de gât și îl încovoie spre pardoseală. Vomă violent un lichid vinețiu, cu pete sângerii.

— Are crampe violente, Hali. O fi mâncat ceva alterat. Să vină un sanitar cu aparatura necesară. Alo, mă auzi? Să vină... Da, ascult.

94

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth săltă fruntea și îl văzu ridicând sprâncenele. Fața îi deveni cenușie, de parcă o pensulă uriașă îi aș- temea, în dezordine, strat după strat, culoarea pe piele.

— Am înțeles. In cazul acesta, nu mai e nevoie de sanitar. Va trebui să grăbim lucrurile atâta cât se poate. Pregătește rezerva.

Agață receptorul și se așeză pe pat. Lui Gareth îi mai trecură crampele, dar senzația de strivire rămânea. Mirosul acru de vomă se răspândise în toate colțurile încăperii.

— Știi cât e ora?

își ridică privirea către ceasul de serviciu de deasupra ușii.

— Exact: trei fără un sfert.

— A răsărit Azola, spuse încet, ca pentru sine.

— De unde știi? tresări celălalt.

— Sunt Vânător. Și etapele unei misiuni depind în mare măsură de ciclurile celor trei sateliți. Simțea în gură un gust de cocleală: Azola este timpul blestemat.

— Azola e timpul blestemat, repetă celălalt și-și

cuprinse fața în palme. Nici nu bănuiești câtă dreptate ai!

O clipă de tăcere pluti între ei.

— Azola, domnule Morgan, a răsărit în noaptea aceasta cu patru centimetri mai aproape.

Gareth se chirci pe scaun. Senzația de apăsare sporea.

— Nu înțeleg, mormăi.

95

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Nici eu. Dar e un lucru cert. Distanța dintre planetă și satelit s-a micșorat cu patru centimetri. Fără nicio explicație. Și$_z$ se pare, continuă să se micșoreze. Ești singura ființă vie din această lume care a simțit pe propria piele această apropiere. Nu, nu e vorba despre niciun simț special. Ești, pur și simplu, un Om și, probabil, oamenii simt așa. Istoria noastră a început să se schimbe, domnule Morgan, și dumneata ești una din pârghiile care au declanșat mișcarea.

TREISPREZECE

Trecuseră trei ore de când începuse să citească și nu reușise să străbată nici măcar o treime din dosar. Din când în când, se oprea și își nota ceva în carnețel, apoi își relua lectura.

în tot acest timp, omul cu fața mâncată de boală stătuse pe marginea patului și fumase, aruncând mucurile pe jos, deși la capul patului, în perete, se afla încastrată o scrumieră-scoică.

La ora șase fără zece, Gareth se opri din studiu și închise copertele dosarului.

— Nu mai pot, spuse iritat, după care se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere. E prea mult material pentru capacitatea unui singur creier. Bănuiesc că aici e munca a zeci, poate sute de oameni.

— Bănuiești bine. Dar va trebui să-l citești pe tot, ca să înțelegi tot. Nimeni nu-ți poate explica sub formă de sinteză amploarea evenimentelor, pentru că nimeni, până acum, nu a cunoscut întregul. Ești prima persoană, domnule Morgan, care are acces la dosar în ansamblul său. Există, desigur, și alții care...

Tăcu o clipă, se ridică, la rându-i, în picioare și ascultă cu atenție un sunet inaudibil pentru Gareth. Ridică mâna către tavan, dar lumina refuză să se micșoreze. Refuză, realiză Gareth, privindu-1 uluit. Celălalt se strâmbă și figura i se descompuse într-o grimasă oribilă.

— Da, sunt și persoane care au citit mai mult sau mai puțin din el. Cei mai mulți au murit în mod misterios. E un dosar ucigaș, domnule Morgan. I s-ar putea spune și așa.

Gareth se opri în dreptul dulapului și se sprijini cu o mână de el. Avea senzația evenimentului straniu, a forței irațională care-1 înfășură încet dar sigur în plasa ei, manevrându-1 pe imensa tablă de șah a istoriei. El, un biet pion...

— Să spunem (rosti rar și apăsat cuvintele, pentru a le sublinia importanța), să spunem că aș accepta versiunea asta. Nu cred în ea, dar să spunem că aș accepta-o ca pe o ipoteză de lucru. Din câte am citit, înțeleg clar un lucru: anumite bariere, considerate de toti imu- abile, au început să cadă. De exemplu, Zonele nu mai sunt curate din punct de vedere biologic. Specii vegetale, animale și insecte au trecut, într-un fel sau altul, neiertătoarele bariere iradiante și s-au dezvoltat în locuri nepermise. De altfel, eu însumi am făcut, la un anumit nivel, această constatare. Și nu doar eu. înțeleg că, deși teoretic e imposibil, practic au apărut noi hibrizi, fără ajutorul științei geneticii.

98

Se întrerupse, amintindu-și de perigonul gigant. Se auzi un sunet ca un oftat și ușa celulei alunecă în nișa din perete. își făcu apariția gardianul care-i întocmise formele de intrare,

împingând în față o măsuță pe rotile, pe care se afla o tavă cu două cești, pline cu cafea aburindă. Mirosul puternic îl făcu pe Gareth să saliveze.

Gardianul se înclină cu respect în fața bărbatului din patul de deasupra și explică foarte pe scurt:

— Am primit dispoziție să vă aduc cafeaua. Dacă mai doriți și altceva, vă rog să sunați, sir.

Se retrase cu spatele și ușa glisă la loc, în tăcere. Gareth tresări.

- Sir?!

Celălalt râse.

— Ei da, e un grad științific. Cel mai înalt în ramura de care mă ocup. Sunt un Lord al Geneticii, domnule Morgan. Cred că am uitat să mă prezint dintru început. Niciodată însă nu este prea târziu. Numele meu este Blumberg. Francis Blumberg. Și sunt unul dintre cei trei lorzi care manipulează această știință sacrosantă, care este genetica...

Gareth îl privi suspicios.

— Un Lord Genetician, aici?!

— Mda, nu s-ar putea spune că e un loc prea propice pentru cercetări. Și, totuși, oricât ar părea de ciudat, chiar pentru asta sunt aici (sublinie ultimul cuvânt).

99

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Vom discuta mai târziu despre asta. Important este **acum** să termini de parcurs dosarul și să-ți determini neclaritățile. Unul dintre rolurile mele este să ti le lă- » , muresc.

Luă una din cești și se așeză pe marginea patului. Sorbi din lichidul negru și-și țuguie buzele subțiri în semn de apreciere.

— Nedumeriri? Gareth se încruntă, încercând să se concentreze. Am o mulțime. Dar e probabil că o mare parte din ele vor fi dezlegate de celelalte cinci capitole necitite ale dosarului. Poate că ar fi o întrebare: ce trebuie să înțeleg despre planetă, în ansamblu, despre Colonii, într-un cuvânt, despre această lume despre care toți spun că se clatină?

Exact când pronunță ultimul cuvânt, lumina se stinse.

— Ciudat, spuse lordul Blumberg, credeam că această celulă reprezintă un spațiu izolat, ferit de accidente din Exterior. Te rog să rămâi exact unde te găsești, domnule Morgan. Voi încerca să activez sistemul de avarie.

Se auziră câteva zgomote indescifrabile, apoi sunetul provocat de răsturnarea unui scaun. O lumină galbenă, aproape cețoasă, se așternu peste lucruri, izvo- rând din două tuburi fluorescente instalate de o parte și de cealaltă a dulapului comun. Blumberg ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi îl agață la loc.

100

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— A căzut și rețeaua telefonică, explică. In lumina galbenă, fața îi arăta îngrozitor. Cred că e cazul să te grăbești, domnule Morgan.

Mai sorbi o gură de cafea.

— în privința întrebării... Lumea noastră, așa cum, probabil, bănuiai de mai mult, este un uriaș laborator de experiențe biologice. Foarte bine pus la punct, trebuie s-o recunosc cu admirație. Fiecare element are o J
mare durată de funcționare și direcții de evoluție riguros determinate, înțelegi? Nimic nu se mișcă

la întâmplare. Totul are un scop și un sens care, cel mai adesea, ne scapă. Practic, suntem obligați să acționăm așa cum acționăm, având impresia că totul nu este decât selecția liberului nostru arbitru. Chiar și această discuție de acum, înțelegi, domnie Morgan?

Dacă înțelegea? Ar fi dorit să poată spune că nu! Pentru că, dacă Lordul avea dreptate, o mulțime infinită de lucruri se schimba fundamental. Și o mulțime de întrebări, aparent complet diferite, căpătau baza comună a unui răspuns pe care urma să și-l formuleze în liniște, ulterior.

Gareth se așeză din nou pe scaun și deschise dosarul.

Luă ceașca, gata să soarbă, la rându-i, din lichidul plăcut mirositor, dar se răzgândi în ultima clipă. O așeză înapoi pe tavă și se aplecă spre Blumberg.

— Suntem niște creații experimentale, nu?

101

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Omul cu fața mâncată de boală zâmbi nesigur.

— Suntem niște experimente, da. Nu e nevoie să continui întrebarea. Ei, Creatorii, se numesc Oameni.

— Toți suntem oameni! protestă Gareth, dar o linie strălucitoare continua să fisureze întunericul gros al neștiinței sale.

— Toți suntem umani, da. Pentru că Ei ne-au făcut după chipul și asemănarea Lor, la fel de ușor și de neînțeles pentru noi, cum au făcut tot ce vezi în juru-ți: animale, insecte, bacterii, hibrizi, păsări, vegetație, Colonii, clădiri, aerojeturi, rovere, bulevarde, aparatură de

control... Tot, tot, inclusiv programele genetice conform cărora ne mișcăm, vânăm, facem dragoste ori descifrăm tainele intime ale materiei vii cu ajutorul sacrosanctei științe a Geneticii. Mă urmărești, domnule Morgan? Știm înspăimântător de puține lucruri despre Ei...

— Știm că există sau... cel puțin, că au existat, spuse încet Gareth. Și asta mi se pare un lucru capital.

— Fii sigur că asta a fost prevăzut în sofisticatele lor programe genetice. Personal, bănuiesc că au prevăzut că anumite schimbări sunt inerente sistemelor vii și atunci le-au programat special, pentru a le putea ține sub control.

Blumberg vorbea clar, accentuând cuvintele finale din fiecare frază.

— La fel cum au programat prememoriile cu care suntem dotați în momentul creării. La fel cum...

102

— Prememorii? Adică?

— Nu există evoluție completă pe planetă, domnule Morgan. Pentru că nimeni nu îmbătrânește și nu moare. Nimeni și nimic din ceea ce cunoaștem noi, cel puțin. Adică nu există un început și un sfârșit, ci numai o perpetuă ființare. Apărem pe lume gata maturi, în laboratoarele din adâncul planetei, cu date, lucruri, gesturi, sentimente și fapte în memorie, care în realitate n-au existat niciodată. Ele constituie zestrea afectiv- emotională care trebuie să ne mențină între anumite > >
limite de tip exclusiv social. Adică ni se...

Lordul Blumberg își duse brusc mâinile la gât și scoase un geamăt înfundat. Ochii i se

bulbucară și îi ieșiră din orbite, apoi se prăbuși dincolo de banda metalică a patului, înainte ca Gareth să apuce să se ridice de pe scaun pentru a-i sări în ajutor. Lumina galbenă se stinse și ea.

Gareth înțepeni în poziția în care fusese surprins, cu auzul încordat până la refuz: percepea aproape distinct un sunet cunoscut din perioada antrenamentelor în subsolurile blindate - șuierul caracteristic al unei conducte de gaz, deschisă în mod progresiv.

103

PAISPREZECE

Când moartea-ți calcă pe urme, nu te mai interesează ce se întâmplă cu ceilalți. Este legea nescrisă a autoconservării, respectată cu sfințenie de fiecare Vânător. Și, totuși, Gareth rămase în continuare nemișcat, gândindu-se că dosarul continua să ucidă, ne- luând în seamă mijloacele deosebite de protecție ce fuseseră special luate. Sau poate că tocmai de aceea!

Cafeaua otrăvită și, acum, gazul...

Pe cine vânaseră: pe Blumberg sau pe el? Sau, și mai probabil, pe amândoi?

Își prinse nările cu degetele și plecă bâjbâind către dulap. Nu era decât o chestie de secunde, dar Gareth spera din toată inima ca acestea să nu fie ultimele secunde din viata sa. Trebuia să dea

de urma combine- zonului mai înainte ca oxigenul din plămâni să fie epuizat. Intr-unui din buzunarele speciale se găsea un filtru pentru zonele mlăștinoase.

Se lovi de scaunul răsturnat, apoi de paturile metalice. Schimbă direcția către dreapta, însă imediat piciorul izbi trupul moale al lui Blumberg. Apropie cu

grijă și celălalt picior, apoi trecu pe deasupra. După doi pași, palmele i se loviră de zid. începu să-l pipăie cu toată graba pe care i-o permitea întunericul.

Când ajunse la suprafața metalică, aproape că se sufoca. Desfăcu ușa, lovindu-se la umăr, și trase cu violență de combinezon. Buzunarul special se afla sub genunchiul drept. Sfâșie cu unghiile învelișul celular, extrase pachetul foarte plat și îl pocni între palme. Se auzi șuierul ascuțit al dizolvării membranei protectoare în contact cu aerul. Pipăi cu buricele degetelor cele două gogoloaie minuscule și moi. Le introduse în nări, cu toate că procesul de sinteză încă nu se încheiase. Inspiră profund, de mai multe ori, simțind că-i explodează plămânii. Se sprijini de zid și se lăsă să alunece în fund. De o parte a pericolului, cea mai presantă, scăpase. Acum avea nevoie de un plan de acțiune care să-l scoată viu de acolo. Ușa era cel dintâi obstacol. Singurul care o putea desface era...

Gareth își duse mâinile la frunte: o venă i se zbătea dureros sub piele, șarpe veninos amintind de moartea uitată, aflată undeva, foarte aproape.

Gardianul avea să vină! hotărî într-un târziu și-și înfundă filtrele și mai adânc în nări. Atunci când va socoti că ei vor fi murit. Sau când un telefon îl va anunța * să o facă.

Se hotărî să se prefacă mort. Nu înainte de a distruge obiectul aducător de moarte: dosarul. Nu era

sigur că alte copii nu circulau deja sau că persoana interesată să-i ucidă dorea și obținerea lui. Nu voia însă să riște nimic, cu toate că-1 înțepau nenumărate semne de întrebare, al căror răspuns se afla, cu siguranță, în celelalte zeci de pagini rămase necitite.

Se târî în patru labe către zona unde bănuia că s-ar afla masa. Atinse din nou corpul lui Blumberg și îl ocoli. Ajunse lângă un zid și-și continuă drumul de-a lungul său. Peste puțin, se lovi de unul din picioarele de plastic, pipăi cu dreapta deasupra capului, și descoperi copertele tari chiar în margine.

Tresări: nu, nu se înșela. Șuierul gazului încetase. Apucă dosarul și se grăbi către marginea patului. Se ridică, urmărind cu mâna traversa până la receptorul telefonic. în dreapta se afla incinta crematoriului pentru hârtii. Ușița automată refuză însă să se deschidă. Pipăi peretele pe o suprafață mai mare, în speranța depistării vreunui senzor, renunță și izbi cu pumnul în ea. Ca prin minune, ușa basculă într-o parte. Aruncă dosarul în nișă, închise aparatul și se întinse în pat, în poziție chircită.

Din acest moment, se putea întâmpla orice. Orice, cu condiția ca el, Gareth Miller Morgan, să

scape cu viață din porcăria asta în care se trezise fără voia sa. Și chiar se întâmplă: lumina izvorî din toate părțile, rănindu-i pupilele și făcându-1 să-și înfunde capul în pernă. în această poziție îl găsiră cei doi gardieni, ve-

niți cu un deplasator pe pernă de aer, pentru a elibera încăperea de cadavre.

— Asta a murit de gaz, spuse o voce și Gareth își imagină pe unul din cei doi arătând către ceașca plină de pe masă.

— Grăbește-te, răspunse scurt cealaltă voce.

Gareth se simți apucat de mâini și de picioare și ridicat în aer. Apoi, suprafața dură, netedă, a deplasa- torului îi trecu coastele una prin alta, obligându-1 să-și muște buzele ca să nu icnească. Nu văzu ce tratament i se aplică lui Blumberg, însă auzi sunetul oaselor ciocnite de suportul de sub el. Oricum, pentru Lordul Genetician nu mai avea nicio importanță.

înțelesese că ieșiseră de pe coridor, după curentul de aer care-i mângâie obrazul. Deplasatorul înainta într-o liniște perfectă și auzea distinct sunetul pașilor pe podea. Unul dintre paznici călca într-o parte, de parcă ar fi avut o bășică în talpă.

— Aici. Gareth recunoscu vocea mustăciosului. Rămân la răcoare până la prânz, când sosește o echipă specială să-i salte.

Deplasatorul se opri, apoi se răsuci la 90 de grade. Probabil că o ușă se deplasă la comanda unui cifru, pentru că un val înghețat de aer îi izbi obrajii și mâinile.

— Mergi la 1017, auzi vocea mustăciosului chiar lângă fața sa. Formează tu numerele de înregistrare, numai să ai grijă să nu-i cuprinzi în fascicula B.

107

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth înțelese că dacă exista vreun moment propice acțiunii, acesta sosise și-l pipăia cu antenele moi prin atmosfera congelatorului. Deschise ochii cu hotărâre și-l văzu pe paznic aplecat în dreptul unui imens dulap acoperit cu sertare. Sări pe podea și, mai înainte ca acesta să se răsucească, surprins de zgomotul neașteptat, împinse cu putere deplasatorul peste el.

Omul căzu într-o rână, lovindu-se cu tâmpla de peretele metalic. O dâră de sânge se ivi la colțul sprân- cenei și își tăie drum către obraz. Lovitura nu fusese destul de puternică, realiză Gareth dintr-o privire: deplasatorul aproape că nu avea greutate, datorită unei perne de aer care reducea frecarea până aproape de zero. Gardianul se ridică rapid în picioare și apucă mânerul unui sertar. Gareth nu mai așteptă însă riposta: se lansă cu capul înainte, cu toată forța pe care ți-o dă disperarea în clipa în care știi că nu mai ai ni-mic de pierdut. II lovi direct în coșul pieptului. Omul icni, se clătină, dar refuză să cadă. O clipă mai târziu, îl pocni cu dreapta în plină figură. Dar Vânătorul ajunsese deja în poziția de luptă corp la corp, la care era imbatabil în sălile de antrenament. Mâinile se încleștară cu sălbăticie, urmă o jumătate de răsucire spre stânga, gardianul se desprinse de podea, pluti câteva fracțiuni de secundă în aer și bufni de sol cu un

zgomot surd. Apoi talpa goală a lui Gareth îl lovi sec, ru- pându-i traheea.

108

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Hei, se întâmplă ceva acolo?

Strigătul izbucnise primejdios de aproape. Și-l închipui pe celălalt gardian venind în pas alergător spre morgă. Se aplecă, îl trase pe mort lângă ușă, iar el se lipi de zid, cu mâna stângă ridicată. Celălalt se opri dincolo de prag, îi auzea respirația întretăiată, scoase o exclamație de surpriză, intră și se aplecă peste trupul camaradului său.

— Forbes, ce dracu' se...?

Brațul lui Gareth i se strecură pe sub bărbie, surpriza ținu mai puțin de o secundă, dar se dovedi suficient pentru ca dreapta Vânătorului să i se încleștеze în păr și să-i împingă cu violență capul spre înainte. Lupta fu aprigă, dar scurtă. Practic, bărbatul înalt și subțire, în uniforma verde a gărzii Institutului Genetic, nu avu nicio șansă. Totul dură până în clipa în care Gareth reuși să tragă suficient de mâna stângă pentru a-i deplasa omușorul într-o parte și a-i jugula carotida. Când zbaterea încetă, târî corpul lângă celălalt și se așeză pe podeaua rece, pentru a se odihni.

Omorâse doi oameni! Respira greu din cauza efortului și își simțea palmele transpirate. Acum, chiar dacă ar fi reușit să-și dovedească nevinovăția în privința acuzației de complicitate la fuga lui Thomas, avea să fie el însuși judecat și condamnat pentru crimă.

Oare avusese dreptate Lordul Blumberg când

spusese că nimic din ceea ce se întâmpla în societate nu

era rezultatul hazardului, ci al unor calcule savante care, deși emise în zorii unei istorii pe care nu o înțelegea, continuau să guverneze implacabile lumea? Dacă era așa, atunci în destinul său fuseseră înscrise aceste două omoruri, iar vina era exclusiv a acelui invizibil și omnipotent Programator.

Când gândurile îi ajunseră în acest punct, o alarmă prinse să sune înăbușit și vocea unui ciber răsună de-a lungul coridorului:

— Temperatură în creștere în Sectorul de Congelare. Blocajul ușii ține de cauze externe sistemului de protecție. Când plafonul va atinge cota de decongelare, compartimentul va fi izolat de ușile exterioare. Rugăm personalul uman care se află înăuntru să părăsească zona în timp util. Repetăm: temperatură în creștere în Sectorul de Congelare. Blocajul ușii ține de cauze externe sistemului de protecție. Când plafonul...

CINCISPREZECE

In mai puțin de două minute, dezechipă corpul gardianului mustăcios, apoi răsturnă cele două cadavre pe deplasator, rugându-1 în gând pe Blumberg să-l ierte pentru impietate și îi făcu vânt de-a lungul zidului metalic.

întrucât nu exista frecare și niciun obstacol previzibil, calculă că vehiculul va călători multă vreme până când va întâlni un zid sau un grilaj de separație. Oricum, avea să dureze ceva timp până să-l găsească.

Făcu hainele sul, le puse sub braț și se grăbi să părăsească zona amenințată cu izolarea. își impuse să nu alerge. Dacă vreuna din ușile laterale s-ar fi deschis sau dacă supraveghetorii ochilor electronici, care se roteau încet la trecerea lui, l-ar fi surprins fugind, imediat ar fi făcut legătura cu sunetul grav al alarmei, care părea că îl însoțește de-a lungul culoarului.

Dar nu se deschise nicio ușă. Probabil că un blocaj la Congelator era un lucru minor, de el trebuia să se ocupe depanatorii, își spuse Gareth. Când ajunse, în fine, la primul colț, hotărî că era cazul să scape de să

lopeta compromițătoare. îi venea bine, atât numai că pantalonii aveau turul cam mic și fermoarele se închideau greu. Salopeta o părăsi chiar după colț, în fața unei uși. Remarcă modul în care tubul subțire, cu ochiul electronic în vârf, face o răsucire de 90 de grade și privește curios exact în jos.

Dar nu se întâmplă nimic. Cum nimic nu avea să se întâmple în următoarele 20 de minute, timp în care schimbase de trei ori culoarul și ezitase nehotărât înaintea unei scări metalice care cobora prin tuburi înguste către etaje inferioare.

încă un cot... Preventiv, Gareth se opri câteva secunde și privi circumspect dincolo. își trase capul înapoi cu violență, de parcă l-ar fi izbit un pumn. Văzuse... Se strâmbă, ridică din umeri și își apropie din nou fața de muchia albă. Dincolo se afla... o piațetă. O piațetă în centrul unui oraș aglomerat. Umbrele mari de soare adăposteau mese rotunde, la care își beau în liniște cafelele bărbați și femei, în costume surprinzătoare. Vehicule ciudate, pe două și pe patru roți, se încrucișau printre trecători, animale domestice necunoscute se frecau de gambele domnilor cu pălării negre și cerșeau din priviri o mângâiere sau, poate, ceva de mâncare. Câini! aproape că strigă Gareth, strângând puternic muchia între degete. Nu oameni-câini, hibrizii stu- diați în laboratoarele genetice, pentru care alergau punându-și viața în primejdie ei, Vânătorii, ci niște

animale mărunte, care nu aveau în comun cu

primii decât conformația facială.

în mijlocul pieței, statuia din bronz a unui băiețel împroșca jeturi de apă din podul palmelor peste glastrele cu flori din jur. Copii cu baloane colorate în mâini alergau, împleticindu-se, printre grupurile de femei îmbrăcate în culori deschise, cu rochii lungi până la călcâie.

Copii! tresări Gareth și inima prinse să îi bată nebunește. Nu văzuse niciodată copii, deși, abia acum realiza, nu-și dăduse niciodată seama de asta. Pentru că în Colonie nu existau copii.

își îndreptă spatele, își aranjă ținuta și dădu colțul străzii. Dacă voia să ajungă în Colonie, trebuia să treacă prin piață. Avea șansa unei uniforme a Institutului și voia să profite de ea.

Dar apariția sa nu produse niciun fel de efect. Agitația continua, lumea se mișca după legi neștiute și rigide. Abia atunci înțelese care era cel mai bizar element din toate câte le observase pe când pândea ascuns dincolo de muchia zidului: tăcerea. Totul se petrecea într-o liniște absolută. Oamenii vorbeau, copiii țipau, vehiculele funcționau, animalele scheunau, dar niciun sunet nu se întrupa în spațiul care-1 înconjura.

Gareth tuși ostentativ și reverberația fonică se prelungi timp de câteva secunde precum vibrația unei lame destinsă prea brusc. Lumea continua să nu îi

acorde atenție. Se apropie de primul grup de bărbați, care discutau cu atenție, arătând ceva într-un ziar cu format mare. întinse mâna și îl bătu pe umăr pe cel care gesticula.

De data asta nu mai reuși să-și înăbușe strigătul și spațiul rezonă puternic, făcându-1 să înlemnească de spaimă: mâna trecuse prin trupul atins, fără să simtă vreo împotrivire. O hologramă...

— O hologramă! țipă Gareth și din nou vibrațiile sonore năvăliră asupra sa ca o avalanșă.

Era o hologramă, într-adevăr, dar o hologramă-film, care derula un segment din viața unei societăți necunoscute lui, într-o sală imensă a unui Institut Genetic dintr-o Colonie oarecare.

Trebuia să iasă de aici!

Habar nu avea de direcție, așa încât își propuse să meargă drept, sfâșiind vălurile holoramei, care-și desfășura nepăsătoare înainte-i ipotetica existență. Oricum, sala avea undeva un capăt. Undeva, unul sau doi pereți urmau să-i închidă orizontul.

După un timp, se opri în fața unei tarabe unde un bărbat cu barbă roșcată și ochelari pe nas expunea spre vânzare bijuterii din aur. Gareth întinse mâinile și încercă să pipăie formele curioase din metal prețios. O clipă, avu strania senzație că simte ceva sub buricele degetelor. O femeie tânără, cu trăsături fine, se opri alături, ferindu-se parcă să nu-1 atingă. Negusto-

rul făcu o plecăciune ușoară și îi spuse o frază lungă. Femeia râse ușor și Gareth înghiți un nod. Alături de el, atât de aproape încât aproape că îi simțea parfumul pielii, se afla o femeie frumoasă și delicată.

întinse din nou mâna și îi mângâie umărul. Țipă

speriat și sări un pas înapoi. Putea să jure că, de această dată, atinsese un element material. Femeia întoarse brusc capul în direcția sa și se uită cu atenție, de parcă ar fi vrut să zărească un obiect expus într-o vitrină prăfuită. Avea ochi verzi și gene codate.

Gareth o luă la fugă și sunetul pașilor săi, risipiți cu dărnicie pe podeaua imensă, urca înspre tavanul invizibil, de unde se prăbușea în cascadă peste el.

O hologramă dincolo de rigiditatea materiei vii! Niciodată nu-și pusese problema dacă materia nevie, în carnea căreia omul copia formele materiei vii, nu căpăta cumva o parte din proprietățile acesteia.

Trecea prin inima magazinelor și i se părea că surprinde, cu coada ochiului, rafturile pline cu produse prăbușindu-se în urma sa. Dar apa unei fântâni arteziene rămase neclintită sub pașii lui și palma trasă cu putere unui tânăr care încăleca un cal, nu avu niciun efect. Nu putea să fie nimic. Cu toate presimțirile ce-1 asaltau, gândi Gareth, animalele nu-1 simțiseră. în cele din urmă, ajunse într-o piațetă la fel cu prima: aceleași umbrele, aceleași vehicule, același grup de bărbați comentând ziarul. Rămase debusolat și se întrebă

dacă nu cumva rătăcise în cerc în imensa încăpere, sosind din nou în punctul de plecare.

Apoi realiză că nu se mișca nimic.

Se apropie de grupul de bărbați și întinse mâna către cel care gesticula. Și degetele atinseră o haină care fâșâi și o piele moale, dar rece.

Secvența care punea punct ciudatului bazar nu mai era o hologramă, ci un mulaj. O piațetă cu statui. Gareth oftă și se apropie de una din mese. Luă copia cățelului și o puse jos, apoi se așeză pe scaunul confortabil.

Dumnezeule, dacă dincolo de zidul pe care-1 bănuia la câteva zeci de metri îl aștepta o altă lume asemănătoare sau diferită de cea de aici? Și cea de aici ce putea să însemne? De ce drumul îl dusese exact prin mijlocul acestei holograme, înspăimântător de aproape de realitate? își masă tâmplele: o mulțime de întrebări așteptau un răspuns, iar el nu se simțea în stare să-1 formuleze.

Ar fi băut o cafea, precum doamna în vârstă de alături, care, cu o mână pe ceașca frumos pictată, privea fix către buzunarul salopetei sale, locul unde cu câteva clipe mai înainte se aflase capul animalului așezat pe podea. Oare ce se afla în ceașcă? Gândul îl ciocăni cu insistență, nedându-i pace. întinse mâna, cu o strângere de inimă, și desfăcu degetele femeii de pe toartă. Apucă ceașca și o aduse în față. înăuntru clipocea un lichid negru.

116

Gareth îi simți căldura prin porțelanul alb.

Cafea fierbinte! Apropie buzele și sorbi. Cafea amară și aromată. Cineva își bătea joc de el. Un lucru înspăimântător se petrecea sub privirile sale neînțelegătoare, riscând să îl implice prea tare pentru a mai putea să se desprindă ulterior și să scape.

întinse din nou mâna și o așeză peste cea a

femeii. Dacă n-ar fi fost răceala evidentă a materialului din care era realizată, ar fi putut să jure că avea de-a face cu piele adevărată, într-atât se dovedea de flexibilă și de moale la pipăit.

Atunci femeia ridică încet, extrem de încet, pleoapele și-1 privi eu ochii ei bătrâni și verzi.

ȘAISPREZECE

— Ai simțit vreodată un șarpe rece și umed strecu- rându-ți-se de-a lungul spinării, prin căldura sacului de dormit? Gareth nu mai așteptă răspunsul și continuă cu voce scăzută. Exact asta era senzația pe are am încercat-o în clipa aceea. Ochii ei verzi aveau ceva din gheața și din hipnotismul privirii de șarpe.

-Și?

— M-am ridicat dintr-o zvâcnitură, scaunul s-a

răsturnat cu zgomot, singurul zgomot produs de un alt corp decât de al meu, în spațiul acela mort, populat cu umbre, și am țâșnit către presupusul zid din față. Se afla acolo. Patru uși s-au deschis simultan, invitân- du-mă să-mi aleg coridorul. Exista, probabil, un cod al culorilor, pe care-1 receptam instinctiv, fără ajutorul rațiunii. L-am ales pe cel violet și iată-mă aici, poves- tindu-ți o istorie în care nici eu nu cred prea mult.

Stăteau amândoi pe podea, cu mâinile făcute colac în jurul picioarelor. între ei, un rând subțire de vergele verticale, translucide, din energie.

Coridorul violet îl condusese pe Gareth, fără niciun ocol, drept în fața improvizației de celulă. Când dă-

duse cu ochii de el, Giessler dormea, cu gura întredeschisă, așezat pe patul scund, acoperit cu un pled verde.

II trezise, iar Giessler îi povestise un fragment de istorie care se potrivise exact peste mozaicul său descompletat: despre moartea sa aflase din buletinul informativ, pe când se afla într-un bar de noapte. Fusese săltat chiar de la ieșire de doi țipi de la Protecție, sau așa păreau după uniforme, și adus în incinta Institutului de Genetică Aplicată. II aruncaseră în hruba asta, fără nicio explicație.

— Nu pot să plec, înțelese el privirea interogativă a lui Gareth. De îndată ce depășesc o anumită linie, se declanșează o alarmă și un zid de forță mă împiedică să mai înaintez. La început, am crezut că nu au celule disponibile și că au improvizat una pentru modesta mea persoană.

Acum, bănuiesc că întâlnirea nu e întâmplătoare și...

-Și?

Giessler își plesni palmele cu zgomot.

— Sunt convins că, oricine ar fi cel sau cei care m-au arestat, au avut o singură dorință: aceea ca tu să nu dai ochii cu mine la suprafață, în libertatea Coloniei. Făcu o pauză și zâmbi straniu: Ci aici.

Gareth își mușcă nervos buza de sus.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Dar mi se pare evident faptul că, după ce ai evadat din congelator, ți s-a indicat mereu dru-

mul spre acest loc. Tu însuți vorbeai ceva despre un cod al culorilor. Poate că nu trebuie să ne gândim numai la lucruri rele.

Tăcu preț de câteva clipe și îl fixă pe sub sprâncene.

— De vreme ce nu s-a dat încă nicio alarmă și nimeni nu aleargă încă pe urmele tale, e de presupus că există și alte persoane, în afara acelui Lord Blumberg, care doresc ca tu să ieși viu și nevătămat din Institut. Și, probabil, în această ecuație, rolul necunoscutei îl joc eu. Deoarece tot eu am fost elementul pe valoarea căruia s-a mizat pentru ca tu să fii adus aici. înțelegi? Două forțe care se opun complet una alteia și care joacă marele joc, utilizând aceleași cărți.

Gareth strânse degetele în pumn, simțindu-și vârfurile congelate.

— Presupunând că ar fi așa, rămân numai zăbrelele, nu?

Celălalt înclină din cap.

— Presupun. Dacă nu cumva există și alte capcane ascunse.

Gareth se lăsă într-o rână și privi cu atenție către picioarele patului.

— Sunt pe rotile... Fă-i vânt, cu putere, în direcția peretelui de forță. Dacă e așa cum bănuiești tu, trebuie să ne fi lăsat cel puțin o portiță de scăpare.

Patul rulă încet câteva clipe, apoi prinse viteză și continuă să se deplaseze, mult timp după ce Geissler

120

luă mâna de pe cadrul său. Gareth dădu mulțumit din cap.

— Exact cum bănuiam. Undeva, ascunsă discret în spațiul care te înconjoară, se află o cameră de luat vederi, care declanșează câmpul de forță și menține grilajul dintre noi, în funcție de deplasarea strictă a persoanei tale. în regulă. Dacă o găsim, drumul se va deschide singur. E plasată, probabil, la un metru sau doi de linia de alarmă.

O descoperi aproape imediat într-unul din carou- rile mărunte ce decorau, din loc în loc, pereții coridorului. La sfatul celuilalt, Giessler își rupsese o bucată din buzunarul combinezonului și o mască. Simultan, dispărură și gratiile energetice, coridorul recăpătân- du-și înfățișarea normală.

Porniră înainte și, în scurt timp, depășiră patul

oprit lângă unul dintre pereți. După alte câteva minute, poposiră într-un spațiu închis, mărginit din șase părți de ușile inconfundabile ale unor ascensoare.

— Pe aici m-au adus, recunoscu Giessler locurile. Am venit cu ascensorul numărul patru.

Se priviră în ochi, apoi Gareth dădu din cap și palpă senzorul de comandă. Lumina de poziție indică drumul în sus al cutiei metalice, se auzi o frântură de melodie și ușa se deschise automat. Era un lift pentru 40 de persoane, extrem de încăpător, cu un mic bar într- unul din colțuri.

121

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Vom avea ceva de mers, gândi cu glas tare Gareth, privind barul.

— Posibil, dădu din umeri celălalt. Am fost legat la ochi până în clipa în care am coborât din lift.

Tastară comanda pentru etajul trei. Nu era bine să încerce să iasă prea aproape de suprafață, în cazul în care cineva îi urmărea, totuși, în ciuda presupunerilor avansate de Giessler. Vârâră câte o sondă sub robinetul strălucilor și opriră selectorul în dreptul sucului concentrat de fructe. Lichidul galben se scurse încetișor, aproape uleios, exact până la linia verde ce indica măsura medie a sondei. Băură și aruncară paharele din plastic în cuva incineratorului situat sub automatul de dozat.

Era aproape bine. Lui Gareth burta i se strângea de foame, dar spera să reziste fără probleme până în clipa în care va ajunge în Colonie.

— Ai vreun plan, dacă ieșim vii de aici?

— Dacă... Giessler se strâmbă și își frecă nasul. Vreau să las dracului tot și să mă car unde-oi vedea cu ochii. Am să încerc să schimb Colonia. Nu e plăcut să vină câte unul și să-ți spună că te-a văzut mort. Dar tu?

Gareth își frecă și el nasul. Era o întrebare la care prefera să-i audă răspunzând pe alții. Dădu din cap, în semn că nu știa, apoi schimbă sensul discuției.

Urcară timp de șapte minute. Se auzi un semnal de avertizare și liftul prinse să se deplaseze lateral. După

câteva zeci de secunde, semnalul se repetă și liftul își reluă ascensiunea. Se opri brusc, luându-i prin surprindere. Ușile se deschiseră larg, într-un spațiu circular, iluminat în verde pal. O mulțime de oameni intrau și ieșeau din celelalte ascensoare.

Alții, strânși în mici grupuri în fața intrărilor în mănunchiul de coridoare ce exploda către burta întunecată a masivului de piatră al clădirii, purtau discuții cu glas scăzut.

Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atentie. Ie- șiră firesc, străduindu-se să se comporte ca niște veritabili angajați ai Institutului. La urma-urmei, trebuie că formau un cuplu obișnuit în aceste puncte de trecere: un gardian conducea un Vânător către o destinație oarecare. »

Coridorul pe care apucaseră îi scoase aproape imediat într-o nouă intersecție. Adevărat că încă nu su- ♦

nașe nicio alarmă, recunoscu Gareth, studiindu-și partenerul pe furiș. Dar, că nu se descoperise

încă evadarea și nici cadavrele celor trei gardieni, asta i se părea o chestiune inacceptabilă, atât teoretic cât și faptic, într-o situație extrem de bine pusă la punct, cum era cea în care se găseau ei.

Se opriră în dreptul unui punct de ghidaj inactiv și se contraziseră în privința direcției.

— Blumberg mi-a spus că lumea noastră este răsucită spre dreapta, în jurul propriului ax. Nu am înțeles

prea exact ce dorea să ilustreze, dar principiul mi se pare bun și acum. înclin să cred că drumul spre ieșire se află într-acolo.

— Lordul Blumberg enunța principii generale, prietene. Intuiția îmi spune că drumul din stânga este cel corect.

Gareth întoarse capul, simulând că se uita după doi funcționari ce coborau dintr-un vehicul magnetic, oprit pentru câteva clipe într-o stație marcată printr-un cerc roșu. Giessler folosise pentru a doua oară titlul de lord al lui Blumberg, fără ca el să fi menționat ceva în această privință până acum. Prima oară nu acordase prea mare importanță faptului, trăise cu impresia că i se năzărise, dar acum lucrul devenise evident.

Scutură din cap, în semn de negație și, profitând de apariția a doi bărbați încărcați cu registre și benzi magnetice, care se grăbeau către vehicul, îl apucă de cot și îl conduse către cei din dreapta. Giessler îl urmă, fără să se împotrivească. Exact în clipa în care pătrundeau în coridor, o voce venită din spate îi țintui cu autoritate. Gareth se răsuci încet, străduindu-se să

își amintească de ultimele persoane pe lângă care trecuse.

124
ȘAPTESPREZECE

— Hei, gardian!

Erau trei bărbați, dintre care unul îmbrăcat în uni- formă, cu grad de ofițer superior. Stăteau în dreptul unui post telefonic de interior și priveau în direcția lor.

Se uită înapoi, de-a lungul coridorului: dinspre intersecția cu lumini policrome se apropia un grup de funcționari, cu insigna de personal auxiliar, albastră, prinsă la reverul sacourilor lungi. Nu avea nicio șansă să se strecoare printre ei.

îl apucă de cot pe Giessler și se îndreptă către cei trei.

— Nu spui nimic, șopti, fără să miște buzele. Aprobi ceea ce voi înșira eu și, dacă ne despart...

— Mai repede, gardian!

— ...fiecare cu norocul lui, apucă să sfârșească.

Se opri, luă poziție de drepți și salută cu rigiditate. Habar nu avea dacă gestul era măcar adecvat. Giessler înclină capul și mormăi ceva.

— Sunt general-doctor Benett Graham, de la secția Hibrizi.

125

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Bărbatul înalt vorbea ușor sâsâit. Avea ochi albaștri și trăsături frumoase, remarcă Gareth, simțind că îl trec sudorile. Se strădui să stea neclintit.

— Te rog să-i conduci pe dumnealor la Sala Violetă, pe artera 168. Peste un sfert de oră trebuie să participe acolo la o ședință foarte importantă.

Aruncă o privire către Giessler. Acesta aștepta cu mâinile la spate și cu ochii pierduți într-un punct al tavanului.

— Domnule general, sunt în misiune. Domnul colonel...

— Las-o dracului de misiune! se răsti celălalt și ochii albaștri scăpărară. Nu înțelegi că acești domni trebuie (și apăsă pe fiecare silabă, scandând-o) să ajungă în Sala Violetă?

— Am înțeles, domnule general.

Nici nu era greu. Părea o situație fără ieșire și Gareth își umezi buzele în așteptarea unei idei salvatoare. Care se încăpățâna să nu vină. Se răsuci către Giessler.

— Aștepți în dreptul acestei cabine telefonice. Nu te miști de aici până când mă întorc!

Vânătorul dădu din cap, fără să scoată un cuvânt. Generalul Graham le strânse mâinile celor doi și le ură succes. Gareth le făcu semn către intersecție.

— Gardian, cunoști Sectorul? îl opri din nou generalul, încruntat.

126

— Desigur, domnule general. înghiți în sec: pricepuse din tonul celuilalt că făcuse o prostie. Numai că...

— Aveam impresia că pentru a ajunge la Sala Violetă trebuie să o apuci în sens invers. Fac drumul acesta de două ori pe săptămână.

Transpirase. Sudoarea i se scurgea de-a lungul spinării, lipindu-i maioul de corp. înghiți din nou în sec. Viața îi atârna de firul de păr al unei clipe de inspirație. își mușcă buza de jos: nu-i plăcuse niciodată să depindă de o improvizație, de o clipă de spontaneitate. Bărbatul din față îl fixa cu nedumerire și cu oarecare suspiciune.

— Prietenul meu cunoaște în amănunt zona, domnule general. Gareth văzu, uluit, un zâmbet complice înflorind pe fața lată a lui Giessler. Amândoi o cunoaștem foarte bine. în intersecție se află o trecere de serviciu care scurtează drumul cu aproape zece minute. Prietenii dumneavoastră vor ajunge la timp.

Generalul căscă gura să spună ceva, dar Vânătorul i-o luă înainte.

— Facem parte din serviciile speciale, domnule general. Recunoașteți însemnul?

Răsuci reverul și îi arătă ceva pe spatele lui. Generalul Graham dădu din cap în semn că îl recunoaște. Giessler se apropie de urechea lui Gareth și-i șopti într-o suflare.

127

— îi blochezi în încăperea protejată de ușa cu blindaj, dincolo de stație. Apoi pleci. Fără să mă

aștepți.

Gareth simți palma celuilalt bătându-1 pe umăr.

— M-ai fi ucis, nu, dacă nu ne întâlneam cu generalul?

Ridică din umeri, dar nu-i răspunse.

— Misiunea mea s-a încheiat. Te-am întârziat exact atât cât a fost necesar. Laboratorul a început să sintetizeze Vânătorul. Multă șansă! Oricum, soarta ta rămâne pe mâini bune.

Zâmbi larg și se îndreptă către telefon. Gareth salută mecanic și-i invită din nou pe cei doi. Presimțirea nu-i înșelase: Giessler nu era Giessler, ci o copie, din nou o copie, care primise ordin să-l întârzie pe drumul spre ieșire. Dar de ce nu încercase chiar el să-1 captureze? De ce nu dăduse alarma pe parcurs? De ce nu-1 trădase generalului?

Prea multe întrebări, hotărî și începu să se concentreze exclusiv asupra evenimentelor care aveau să se declanșeze în minutele următoare.

Chiar înainte de a pătrunde în intersecție, observă o rază roșie care tăia lățimea coridorului la înălțimea pieptului. Un baraj. Primul. Undeva, cineva declanșase, în cele din urmă, alarma. începuse urmărirea. Ce voise să spună Giessler cu sintetizarea Vânătorului?

— Un baraj, observă bărbatul în salopetă gri, cu guler colant.

128

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Celălalt dădu din cap și le făcu semn să rămână în spate. Se apropie primul de raza de lumină. Din tavan coborî cu rapiditate un braț mobil, cu un

ochi electronic la unul din capete. Bărbatul întinse sfera minusculă chiar sub cristalinul de sticlă. Acesta șovăi preț de o secundă, apoi se retrase la fel de repede. Raza dispăru, permițându-le trecerea.

Intrară în încrucișarea de coridoare, în formă hexagonală. Fiecare intrare de coridor era dublată, în partea dreaptă, de o ușă numerotată. A treia avea un blindaj aplicat în forma unor benzi late. Gareth porni într-acolo, când bărbatul în salopetă gri îi puse mâna pe umăr, oprindu-1.

— Intr-acolo, spuse și-i arătă cu bărbia prima ușă. Mergem la rezerva de la numărul unu.

— Nu înțeleg. Trecerea despre care ați fost informat se află la numărul trei. Dacă vă interesează să ajungeți în timp util la Sala Violetă...

Deși se străduise să vorbească cât se putea de firesc, constată că vocea îi tremura ușor, din cauza încordării.

Un flux de benzi transportoare îi ocoli și pătrunse pe coridorul din care tocmai ieșiseră. Benzile circulau automat, cărând trupuri nemișcate de hibrizi, închise sub clopote de sticlă.

— Domnule Morgan, nu ne interesează în niciun fel Sala Violetă. A fost numai un truc, înțelegi?

Domnule Morgan...!

129

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth se cutremură, deși vocea celui cu păr albastru sunase absolut normal. Fusese așteptat, își spuse, încercând să se concentreze, se știuse cu siguranță că va trece prin acest punct. Nimic

nu se petrecea la voia întâmplării, așa cum precizase Blumberg.

— Exact, nimic nu se întâmplă sub semnul hazardului, îi citi gândurile celălalt. Ai fost așteptat, domnule Morgan. Despre asta vrem să discutăm. Și despre altele. Pentru că prietenul dumitale, copia biologică Giessler tocmai a terminat de raportat încheierea misiunii, înțelegi? Spre acest loc se îndreaptă acum cu toată viteza singurul vânător care te poate imobiliza: hibridul Vânător de Oameni.

— Tot nu înțeleg, șopti Gareth, deși înțelegea perfect.

Avea nevoie de timp. Timp pentru a judeca noile date, pentru a se lămuri că nu intrase într-o nouă cursă. Ar fi putut să-i părăsească brusc și să fugă pe unul dintre coridoare, la întâmplare. Probabil că nu l-ar fi ajuns din urmă. Dar dacă era adevărat că Vânătorul...? Sau dacă întâlnea un nou baraj?

Cei doi se priviră o fracțiune de secundă, apoi bărbatul în salopetă gri zâmbi.

— Domnule Morgan, e vital să ai încredere în noi! Știm că-ți vine foarte greu. Au încercat de mai multe ori să te ucidă, nu? Ascultă, dacă nu ne permiți să te protejăm, înseamnă că Lordul Blumberg a murit degeaba și că schimbarea de care ți-a vorbit nu va mai putea fi controlată.

130

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

înghiți în sec. Dacă nu-l uciseseră până în clipa aceea și nu alertaseră paza... îi întrebă ce doreau să facă.

— Să mergem într-un spațiu izolat. Sperăm că mult mai bine izolat, domnule Morgan. încăperea

numărul unu a fost construită acum o mie de ani. Abia acum două ore am fost înștiințați despre existența și scopul ei.

— Și dacă mă îndreptam spre direcția opusă? se agăță Gareth de o ultimă idee.

— Există planuri pentru absolut orice fel de situație. în regulă?

Gareth oftă și dădu din cap. Nu avea niciun rost să le explice că Blumberg afirmase același lucru despre izolarea celulei în care petrecuseră câteva ore. Ultimele din viața lui.

— Acolo s-a improvizat un spațiu izolat, domnule Morgan. Se știa că Sistemul Central are milioane de senzori, risipiți pretutindeni în structura zidurilor. S-a încercat o izolare, dar nimeni nu a știut cum anume să o realizeze. Acum, însă, am priceput că în plan era înscrisă și moartea lordului Blumberg. Altminteri, încăperea aceasta ar fi apărut cu mult înainte.

Gareth se răsuci și-l privi cu uluire.

— Da, citim gândurile, domnule. Suntem, ca și însoțitorul dumitale de adineaori, niște copii biologice ale unor umani dotați cu puteri speciale, morți de multe mii de ani. Pe aici, cred că ar fi bine să ne grăbim.

131
OPTSPREZECE

Pătrunseră într-o încăpere întunecată. Bărbatul în salopetă gri pipăi unul dintre pereți, la înălțimea ochilor și, după câteva secunde, o lumină portocalie izvorî din linia de îmbinare a tavanului cu zidurile. Celălalt se grăbi să închidă

ușa și înaintă spre ou.

„Un ou!" se miră Gareth, fără a se exterioriza însă. O construcție bizară, alcătuită parcă din pânze de păianjen suprapuse, plutind neclintită între podea și plafon. Un ou fragil, cu o destinație necunoscută lui.

— Un ou din plase de păianjen, îi citi presupunerile nerostite omul în salopetă gri. O metaforă care ascunde, dincolo de imagine, rețele antitelepatice, foarte eficiente și deloc fragile, din vanadiu, a cărui structură electronică a fost modificată cu ajutorul biofizicii moleculare, până a ajuns să copieze aranjamentul celulei neuronale.

întinse un deget și o atinse. Compoziția prinse să vibreze abia lămurit, răspândind împrejur un vaier surd, care îi pătrunse până în adâncurile sufletului, sfredelindu-i creierul.

132

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ajunge! mormăi și se trase înapoi, astupându-și urechile.

Vaierul continua însă să crească, asurzindu-1.

— Ajunge! urlă. Ajungeee!!!

Bărbatul cu păr albastru zâmbi și întinse podul palmei către oul aflat în oscilație. Dar nu-1 atinse. Zgomotul și durerea ascuțită din creier amuțiră brusc. Gareth își lăsă mâinile în jos, aruncându-le o privire fugară: erau pline de sânge.

— Spațiul a fost special realizat pentru creierul du- mitale, înțelegi, domnule Morgan? Numai dumneata ai perceput vibrația de adineauri ca pe o realitate biologică. Noi nu am auzit nimic.

— Mă credeți idiot? se răsti, răgușit. O

încăpere construită acum o mie de ani pentru mine?

Frica îl făcea să devină furios. Acum o mie de ani?! Cei doi îl priviră surâzători.

— Exact, acum o mie de ani această încăpere a fost construită ca să te aștepte, domnule Morgan. Nimeni nu și-ar permite să te considere idiot. Ești implicat în- tr-un joc ale cărui limite temporale nu le cunoaște nimeni. Va trebui să intri în acest spațiu și să te pătrunzi de el. De el și de dimensiunile spațio-temporale țesute în structura sa.

Trasă cu degetul un contur invizibil pentru ochii săi și o secvență dreptunghiulară se autoabsorbi, dispărând.

133

— Acolo? întrebă prostește. De ce?

— E un spațiu protejat de orice influență psihică produsă de vreun organism sau aparat. Mai mult nu știm să îți spunem.

își trecu limba peste buzele uscate. Ultima cursă?

— Și după ce intru? După ce intru ce se va întâmpla? Veți pleca? Vom sta de vorbă, eu de o parte a grilajului, voi de cealaltă? Sau veți asista, pur și simplu, la spectacolul dizolvării mele în drăcia asta?

Cei doi se priviră din nou și lui Gareth i se păru că vede apa nedumeririi lucindu-le în ochi. Apoi, bărbatul cu păr albastru ridică din umeri.

— Spațiul acesta, ți-am mai spus-o, te așteaptă de o mie de ani nefolosit și, de la dumneata înainte, nefolositor. Nu știm, poate că înainte va fi

fost un altul, servind aceluiași scop. Poate că e vorba de o matrice inițiatică, un sistem care te va penetra cu fluxuri informaționale ce-ti vor servi la realizarea misiunii. Pen- » I
tru ducerea până la capăt a misiunii. Pentru ducerea până la capăt a jocului. Poate fi orice, domnule Morgan, orice. Ți se cere încredere oarbă. Și nu ai posibilitatea să alegi.

Strânse pleoapele într-un gest de neputință: știa că nu are de ales. O matrice initiatică! O clonă informa- țională care i se va înfige în memoria subconștientului, rămânând inaccesibilă oricăror tentative de alterare. Un sistem cu autoapărare...

134

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Prin Sector circulau tot felul de povești despre clo- nele informaționale. Thomas îi spusese odată că un organism putea să suporte injectarea a cel mult zece matrice, fiecare transformând parțial sau complet personalitatea și amintirile cobaiului. Hibrizii constituiau elementul experimental cel mai adecvat.

Iar acum... I se cerea și lui să se supună, de bunăvoie, unui tratament depersonalizant.

— Nu! se scutură și se trase înapoi un pas. Nu sunt un hibrid pentru experiențele voastre. Nu vreau să sufăr transformări psihologice!

Urmă, din nou, un schimb de priviri nehotărâte. Bărbatul în salopetă gri întinse mâna și retrasă conturul dreptunghiular cu arătătorul. Rețeaua se redesenă cu repeziciune, reîntregind structura.

Nu-1 puteau obliga, îi spuseseră. Dar nici nu avea voie să părăsească rezerva decât după ce el

va fi trecut prin Spațiul ovoidal. Ii arătară că ușa conținea un sistem automat, reglat să asculte comanda psihicului său, după ce matricea sau ce va fi fost ea îi va fi penetrat organismul.

— Nu există varianta de nesupunere, domnule Morgan. E vorba de un plan foarte bine pus la punct, în care noi suntem simpli pioni, iar dumneata o piesă grea, care trebuie, însă, în ciuda importanței care ți se acordă, să se conformeze legilor rigide ale jocului. Noi putem să așteptăm oricât. Oricât, pentru că nu avem niciun fel de necesități fiziologice.

135

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Iar el avea. Simți aceasta după câteva ceasuri, când prinse să îl bântuie setea. își simțea gura din ce în ce mai uscată și se văzu nevoit să admită că nu va putea rezista multă vreme astfel.

— De acord, spuse într-un târziu, recunoscându-și neputința. Desfă porcăria aia!

Când păși dincolo de închipuirea de prag, în spațiul întunecos al oului, simți cum milioane de ace îl înțeapă, în special în zona pieptului și a picioarelor. Apoi, în vreme ce se așeza în fund pe suprafața bure- toasă, pentru a avea loc, îl inundă ceva ca un val de apă caldă, mâloasă, făcându-1 să respire precipitat. Prin dreptunghiul portocaliu se zărea chipul încordat al bărbatului în salopetă gri. în cele din urmă, plasele de păianjen se suprapuseră din ce în ce mai dens, până când întunericul deveni intens.

Temperatura continua să crească. Gareth înghiți de câteva ori în sec, deoarece saliva îi dispăruse. Și, brusc, o imagine cețoasă urcă

tremurând din adâncuri: cândva, mai suferise o sete asemănătoare, în timp ce traversa un deșert. Un deșert... Nicăieri pe planetă nu exista vreun deșert, descoperi cu uluire. De fapt, ce era acela un deșert? Noțiunile păreau să se golească treptat de înțeles, bântuindu-1 cu formele lor uscate și goale. Apoi, soarele galben îi explodă brusc sub frunte, aerul dogoritor înghițea hulpav orizontul, întinderea neclintită de nisip vălurea o răsuflare fierbinte, străduindu-

se să înghită corpurile prăbușite la poalele dunei... O căldură de iad îi ardea pielea, jupuindu-1 de viu.

— Apă! gemu, cu limba încleiată.

Și visul cel rău se sfârși. Valul de apă rece și clară îi spălă chipul și mâinile i se cufundară până la umeri în lichidul răcoritor. Se ridică pe coate și privi cascada ce pulveriza o perdea multicoloră de stropi, copacii înalți, de un verde-brun, corolele gingașe de flori roșii și albastre, lancea cu vârf de obsidian, căzută alături, pe potecă, pasărea albă, ridicată pe două catalige înalte ce-1 examina mirată cu un ochi...

Imaginea se prăbuși în ea însăși, fărâmițându-se. O întindere domoală de coline îi struni goana calului roib, iar el strânse frâul și se ridică în scări: sclipirile armelor umpleau orizontul de larmă și mirosul dulce al sângelui îi umplea nările, amețindu-1. Nu apucă să tragă spada: vârful săgeții îi scobi între umeri valea unei dureri tăioase, risipindu-1 în iarbă. Era singur, îmbrățișând pământul ce voia să-l soarbă, singur

cu firele fragile ale ierbii izbindu-i speriate fața, singur cu cerul și cu norii ca niște scame albe.

Se strânse în el cu spaimă, încercând să se ferească. Milioanele de imagini continuau să se prăbușească asupra sa, fără milă, sfârtecându-i creierul cu cioburile tăioase ale amintirilor. Se zvârcoli, dar cercul multicolor refuza să cedeze.

Se agăță cu disperare de una, iar Cosmodromul prinse a se derula cu repeziciune în juru-i. Pista de

beton își vitrifica rănile spumegânde, în vreme ce ochiul de foc se făcea tot mai mic în inima neagră a cerului. Zeci de oameni, în costume albe de protecție, alergau dinspre zona balizată către el, strigând ceva. Dar vacarmul înspăimântător al cilindrului lung de doi kilometri, supt de buzele vinete ale spațiului, continua să umple câmpia și să-i vătuiască urechile. Gura i se deschise și-și auzi numele izvorând din plămânii amestecati cu betonul, cu aerul, cu flăcările...

Apoi, roata își continuă sarabanda, înecându-1 sub valul imaginilor colorate. întâi el, apoi cerul negru, apoi Thomas, și Blumberg, și Cari, și Azola... totul și toate se răsuciră într-o linie violetă, care-i arse retina și-l prăbuși în beznă.

Tâmplele îi ardeau și parcă își simțea fiecare neuron explodându-i sub calotă. Se încordă și știu că vrea, cu violență, să iasă. Auzi distinct un pocnet, ceva îl atinse ușor pe cap și pe umeri, apoi lumina năvăli cu violență de deasupra.

Leșină. își reveni după câteva clipe, cu senzația că se uită într-o oglindă. De dincolo de marginea

crestată a oului, propriul chip îl examina cu uimire. Părul albastru și salopeta neagră.

— Ești copia mea biologică, pricepu, cu sufletul absolut gol.

Celălalt înclină trist din cap.

— Și... și celălalt?

138

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Și. Era ciudat să-ți auzi vocea într-o gură străină care pretindea, totuși, a fi a ta. Rostul său a fost să te aducă până aici. Viu și nevătămat. Acum, când jocul a intrat în regulile firești, nu mai are nimic de făcut. Rostul meu de-abia acum începe.

Arătă cu capul către colțul încăperii. Gareth se ridică greoi. Peste tot zăceau risipite perdele zdrențuite ale rețelei. Corpul copiei Gareth, cu mantie cenușie, se topea, devenind o pastă gelatinoasă, absorbită cu rapiditate de podea.

înghiți cu greutate saliva amară și coborî din matrice.

139

NOUĂSPREZECE

Doar se gândi la aceasta și ușa se deschise fără zgomot, alunecând în lăcașul ei. Pe coridor treceau grupuri de funcționari, îndreptându-se către intersecție. Nu-1 luă nimeni în seamă. Gareth se simți apucat de cot și dirijat către ieșire. După un moment de ezitare, o apucară în sens contrar celorlalți. înaintau aproape lipiți de zidul din dreapta, izbindu-se din când în când de coate și de trupuri încinse.

înaintau cu pași mari, străduindu-se să pară nepăsători. Celălalt scosese însemnul special și îl agățase în piept, cât mai la vedere.

— Indivizii ăștia au fost chemați undeva, șopti Gareth, arătând către cei din stânga lor. Nu crezi?

— Au fost descoperite cadavrele celor doi paznici din congelator, răspunse celălalt după câteva clipe de ezitare. Nu ești încă dat sub urmărire. Gândurile lor nu au formulată imaginea ta. Din cauza asta, nu ne cercetează nimeni. încă.

Ajunseră la punctul telefonic. Un bărbat gras, cu capul chel și lucios, vorbea înăbușit, aplecându-se peste

140

receptor. Microcentrul de informare era un automat cuplat la unul din depozitele Memoriei Centrale. Pierdu câteva minute bune încercând să se lămurească asupra metodei de funcționare. în cele din urmă, Gareth cel cu păr albastru îi ceru

voie să încerce el. Apropie sfera translucidă de fasciculul luminos care se țesea între cele două poziții ale afișajului. Raza de lumină se retrase brusc, de parcă s-ar fi lovit de un obstacol, șovăi preț de câteva secunde, retrăgându-se și înaintând nehotărâtă, apoi, primind comanda așteptată de la centru, se apropie ușor și cuprinse obiectul introdus.

Din sferă țâșniră două scântei mari, roșii, care explodară într-o mulțime de țăndări strălucitoare. Se auzi un bâzâit și afișajul se ilumină.

Gareth se repezi la taste, mormăind mulțumit. După încă un minut, pe ecran apăru harta sectorului în care se aflau.

— Mai avem puțin, bătu cu degetul în geam. Imediat, la capătul culoarului, ne așteaptă o scară de incendiu. Sus, se află parterul clădirii. O bandă rulantă ne va conduce către ieșire.

Părăsiră aparatul în grabă. Pe culoar nu mai circula nimeni. Ultimii funcționari se pierdeau în lumina albă a intersecției îndepărtate. La capătul coridorului așteptau doi gardieni înalți, rezemați de un baraj metalic. Fumau alene și scuipau printre dinți. îi opriră, solicitând însemnele de identitate. Păreau foarte plicti-

siți, remarcă Gareth cu ușurare și, în mod evident, nu credeau în eficienta misiunii încredințate.

Făcu un semn discret, iar celălalt le vârî sub ochi sfera și le spuse, cu voce scăzută, că dețin informații importante în legătură cu cel evadat. Că sunt în drum spre generalul Feldman și orice

întârziere, intenționată sau nu, va fi aspru pedepsită.

Barajul fu înlăturat cu iuțeală și unul dintre gardieni îl însoți până la scara auxiliară. Primul urcă Gareth. După aproape două sute de trepte, dădu peste o platformă și se opri să-și aștepte coechipierul. Stabiliră să urce fără pauze, mai înainte ca știrea că au părăsit incinta subteranei Institutului să ajungă în zona parterului. Bluful jucat celor doi paznici avea să dureze până la apariția primei reprezentări video a chipului său.

Știrile circulau însă totdeauna mai rapid decât oamenii, constată Gareth cu amărăciune, când se treziră, douăzeci de minute mai târziu, sub amenințarea a șase arme ușoare din dotarea unei patrule de intervenție. Stăpânii acestora, cu fețe acoperite de cagule verzi, se încolonară câte doi și îi introduseră la mijloc.

Nu se rosti niciun cuvânt. Comandantul, un locotenent vânjos, cu însemnele gradului pe mânecă, le indică direcția cu arma și trupa se puse în mișcare. Cincizeci de metri mai departe urcară pe o bandă rulantă, sub privirile neutre ale câtorva cercetători cu grad superior, care tocmai ieșeau dintr-un restaurant.

142

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Nu știu nimic din ceea ce urmează să se întâmple, șopti copia, când banda pătrunse într-o sală rectangulară dens populată. L-am sondat pe comandant. A primit ordin să se deplaseze cu echipa în zona unde ne-au interceptat, fără alte...

— Nu aveți voie să vorbiți! spuse unul dintre soldați și se vârî între ei.

Banda se opri într-o stație etajată. Coborâră pe platformă și urcară la etaj, în urma locotenentului. Cea de-a două platformă avea un bar, un ecran cinematografic, un automat cu jocuri și două puncte telefonice.

Gareth remarcă faptul că prin fața lor licărea o undă neagră de interdicție. Doi soldați se îndreptară către bar, după ce schimbară o privire întrebătoare cu comandantul. Acesta rosti un ordin scurt și ceilalți trei făcură cerc în jurul lor, cu armele în cumpănire. Locotenentul își aprinse o țigară și privi răbdător la ceasul-bră- țară. După puțin timp, cei doi reveniră cu brațele încărcate de cutii cu lichide euforizante.

Băură cu toții și își aprinseră țigările. Nu vorbeau deloc. Din vreme în vreme, locotenentul arunca priviri furișe spre ceas. Apoi, când sosi o anumită clipă, dinainte stabilită, reflectă Gareth, se îndreptă către una din cabine, anihilă protecția și intră sub carcasa de plastic. După câteva momente, aparatul făcu apel, iar el ridică receptorul și raportă cu voce scăzută.

Ascultă îndelung, mormăind când și când câte un „da", care abia răzbătea de sub cagulă.

143

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ne vor despărți, suflă bărbatul cu păr albastru. Te vor duce...

— Nu aveți voie să vorbiți! se răsti același soldat care-i admonestase și prima oară. Tu, treci acolo!

Gareth se îndreptă în direcția punctului indicat de degetul autoritar al bărbatului. Locotenentul părăsi cabina, așteptă până ce linia de protecție se reinstală înapoia sa, apoi se apropie de grup și

făcu un semn ciudat către el.

Un simbol, bănui Gareth, un simbol ce-i privea strict și care fusese de mai multă vreme stabilit în legătură cu prezenta misiune. Ori poate că era un simplu gest de comandă, utilizat ori de câte ori se dovedea a fi cazul. Nu avea s-o știe niciodată.

Grupul se frânse în două: trei soldați rămaseră pe platformă, în jurul copiei sale cu păr albastru, care-i zâmbi trist și-i făcu un semn de încurajare din degete; ceilalți, împreună cu locotenentul, îl înconjurară, după care coborâră scara în spirală și se îndreptară spre banda rulantă. Ultima imagine pe care o văzu fu cea a unuia dintre soldați strângând cutiile goale și arun- cându-le într-un depozit de gunoi.

înainte de a urca pe bandă, un paznic îi întinse o cagulă oarbă și îi arătă prin semne că trebuie să și-o pună pe cap. Nu avea niciun rost să se împotrivească, așa că și-o trase docil peste frunte. Se simți apucat de coate și împins înainte. Banda se puse în mișcare.

144

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Semnul încurajator al celuilalt... Rolul său fusese de a-1 proteja din momentul ieșirii din camera în care... Dacă se lăsase prins și nu reacționase la separarea impusă în urmă cu câteva clipe, însemna că rolul său se terminase și că se afla în siguranță.

în siguranță, cu o cagulă pe cap și înconjurat de patru militari gata să-l ciuruiască la prima mișcare necugetată. Ciudat fel de siguranță! Rânji, proptindu-se mai bine pe picioare.

într-un târziu, simți banda rulând din ce în ce

mai încet, apoi oprindu-se lin. Mâini străine îl apucară din nou de coate și îl împinseră iar către stânga. înaintară câteva sute de pași, apoi cotiră încă o dată, urcară un șir interminabil de trepte, le coborâră în sens invers și continuară să avanseze în linie dreaptă.

Se opriră în fața unui baraj energetic. Gareth îl recunoscu după bâzâitul stins. Locotenentul discută cu un grup de persoane care-i puseră mai multe întrebări, apoi bâzâitul încetă, iar ei porniră mai departe.

Nu prea departe. După aproape două sute de pași, se pomeni brusc înconjurat de o larmă cunoscută, ciudat de cunoscută, și Gareth se întrebă dacă nu cumva imaginația îi juca vreo festă.

O legătură se desfăcu și brațele îi rămaseră libere, înaintă, în virtutea inerției și se izbi de un stâlp. Primul gest fu acela de a își smulge cagula. Se afla pe o stradă din Colonie, în plină noapte, lângă unul din

depozitele de fermenți ale Companiilor Unite. Câțiva metri mai departe, un bătrân lustragiu se aplecase peste cutiile cu creme și îl privea uluit.

Uluit era și el, trebuia s-o recunoască. în ce scop fusese adus până aici?

Se bătu cu palma peste salopetă, scuturând-o de praf. în buzunarul de la piept zdrăngăni ceva. O casetă, realiză, scoțând pe jumătate discul subțire de platină.

Se grăbi să dispară în spatele depozitului.

146

DOUĂZECI

Primul lucru pe care-1 descoperise, strecurându-se către un adăpost necunoscut, printre miile de chipuri necunoscute, fusese propriul său chip. Locurile de afi- șaj erau pline de holograme uriașe, majoritatea deja descentrate electromagnetic, cu figura sa, copiată de pe o fotogramă veche a Centrului de Recrutare. Sub ea, două cuvinte: „Căutat. Premiu.." și o cifră cu mai multe zerouri în coadă.

Se opri o vreme chiar în spatele uneia, încercând să-și pună ordine în gânduri. Locul de afișaj era înconjurat din trei părți de tomberoane cu reziduuri. De cealaltă parte a străzii, un cerșetor își expunea rănile purulente și făcea gesturi obscene către trecătorii care îl ocoleau nepăsători. îi vedea, pe sub panoul de stiren, picioarele vânjoase, încălțate într-o pereche de cizme vechi.

Mirosea puternic a putred și a vărsătură. îi era din ce în ce mai limpede că, în subteranele Institutului, aproape că nu fusese urmărit. Rarele și aproximativele baraje, drumurile atât de pustii și de fără capcane...

147

conduceau către o singură concluzie: existau, într-ade- văr, două forțe în conflict, așa cum îl lăsase să înțeleagă Blumberg. Până acum nu se manifestase clar decât una dintre ele: cea care îl protejase. Probabil, raționă Gareth rezemându-se

de un tomberon, în incinta Institutului ea o anihilase în mare parte pe cealaltă, cu ajutorul unor planuri și mecanisme socio-genetice moștenite din vremuri imemoriale.

Era o piesă grea, afirmase cel în salopeta gri. O piesă așteptată, descoperi cu spaimă. Un joc ciclic, numai asta ar putea explica ideea unei așteptări, în condițiile în care niciunul dintre invizibilii jucători nu era un magician al timpului.

în exterior, cealaltă forță nu va întârzia să-și arate colții. Voiau să-l captureze? Sau să-l ucidă? își pipăi obrazul: bandajul se afla încă la locul lui, dar nu știa câtă eficientă mai avea în noile condiții, t *

Să-l ucidă. își înghiți saliva amară. Nu voia să creadă în această variantă. Ar fi făcut-o până acum. Cafeaua otrăvită... își aminti și un fior îi urcă de-a lungul spinării. Nu putea fi sigur decât de faptul că lichidul mortal se aflase în ceașca lui Blumberg. Dar observația gardianului - „ăsta a murit de gaz"?

Nu, copia sa cu păr albastru vorbise de un vast plan de protejare a persoanei sale, iar despre moartea lordului Genetician ca despre un accident oarecare din- tr-o uriașă strategie atemporală.

148

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Dar gazul? Blumberg era deja mort când celula fusese inundată cu gaz.

Singurul în viață rămă...

Picioarele cerșetorului dispărură. Un clopoțel își clincheți invizibil alarma stridentă. O primejdie nouă stătea la pândă, foarte aproape, despicând abia sesizabil valurile de noapte.

Chiar în clipa în care jeturile fusiforme ale Serviciului de Protecție virară scurt și înțepeniră de-a lungul hologramei. Luminile albastre ale sirenelor îi bombardară dureros retina, aproape înțepenindu-1. Lumină hipnotică, îl fulgeră un gând speriat. Ferește-te... Ferește-te...

își protejă ochii cu palmele și căută o cale de salvare. Dincolo de pereții de stirex se auzea distinct tropăitul picioarelor încălțate în bocanci cu deflectoare, sărind de pe podeaua aerojeturilor pe pavajul de sticlă.

Tomberoanele!

în clipa următoare desfăcea capacul celui mai apropiat și sărea înăuntru. După câteva clipe, pașii urmăritorilor îl înconjurară, se învârtiră nehotărâți printre cilindrii de plastic, apoi se retraseră spre margine.

— A fugit! exclamă furioasă o voce, destul de aproape de unde se afla. Sau ne-a tras clapa cerșetorul.

— Albigano nu minte. E un informator verificat. A doua voce venea de mult mai departe și Gareth își închipui că omul nu depășise colțul peretelui de afișaj.

149

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Verificați să nu se fi ascuns printre containere!

Se auziră bufnituri înfundate, apoi recipientele ros- togolindu-se și vărsându-și măruntaiele pe jos. înghiți în sec și își propti coatele cât putu de tare pe pereții alunecoși, așteptând rostogolirea.

— în regulă, băieți. Mergem. Misiunea noastră se rezumă numai la a-i semnala prezența. Nu cred

că am putea să-l prindem. Ați auzit ce spunea maiorul: pentru el a fost conceput un Vânător special.

Pașii se îndepărtară. Scoase cu precauție capacul, ridicându-1 câțiva centimetri. Jeturile își stinseră spoturile paralizante, mai dădură un ocol pe deasupra și dispărură fără zgomot în direcția centrului.

Ieși, își scutură resturile de pe haine, scuipă de câteva ori, îngrețoșat, încercând să scape de mirosul pestilențial ce-i invadase gura și nările. Mai întâi...

Mai întâi trebuia să-și caute un adăpost, un loc unde să poată să pună capul pe braț și să doarmă câteva ore, ca să-și limpezească mintea, pentru a căuta o soluție. O cale de salvare din infernul în care intrase fără voie.

Un loc liniștit... Poate la Inda, râse neliniștit. La Inda. Și de ce nu?

Chiar dacă locul mai era încă sub supraveghere de la distanță, va găsi o modalitate să se strecoare. Avea nevoie de un costum, salopeta roșie fusese, probabil, semnalată în toate punctele de control. Iar Inda păstra în șifonier, tot timpul, două rânduri de haine. Nu îi spusese niciodată pentru cine.

150

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Părăsi adăpostul afișajului și se avântă pe străduța prost luminată. In câteva rânduri, zări prin sticla groasă a bolții artificiale sfera uriașă a lui Syris. Se găsea în prima jumătate a nopții, își spuse și se lipi mai tare de fâșia de întuneric a zidului. Strada era aproape pustie. Din când în când, spotul unui reflector aerian o mătura de-a lungul, apoi se stingea și totul reintra în

nemișcare.

Ajunse în dreptul unui punct de prim-ajutor. înăuntru era aprinsă o lampă de veghe. Apăsă pe buton. Nu se auzi nicio mișcare. Sună din nou, prelung. Nimic. Vru să plece, se răzgândi și apăsă iar. în sfârșit, înre- gistră declicul difuzorului.

— Da, domnule.

O voce de femeie. Simți că i se usucă gâtul. încercă să își dreagă glasul.

— Sunt rănit la față, spuse și constată cu surpriză că nu își recunoștea vocea. Gata-gata, m-am plasat sub brațul mobil, poți să aprinzi veioza.

Pentru a nu-și expune personalul agresiunilor din timpul nopții, punctele de prim-ajutor din zonele periferice erau dotate cu senzori de identificare și control. O lumină violentă sclipi deasupra capului și un ochi mobil coborî câțiva centimetri și îl inspectă rapid. Gareth arătă plasturele cu degetul.

— în regulă. Puteți intra, domnule.

Ușa glisă automat. Gareth intră. în încăperea îngustă domnea semiobscuritatea. Două sfere minus-

cule iluminau discret un fotoliu și colțul unui pat chirurgical. Femeia îmbrăcată în alb era tânără, foarte tânără chiar. Trăsăturile delicate ale feței îi aminteau ceva... de cineva, se corectă, încruntând sprâncenele.

Ii desfăcu pansamentul cu pricepere.

— Aș prefera să luați loc până curăț rana. Sunteți prea înalt, râse ea.

Gareth constată că avea o voce fragilă, aproape timidă. Se așeză pe scaunul indicat și lăsă capul

pe spate, sprijinindu-1 de tetieră. Mâinile ușoare îi alergară pe obraz, un tampon astringent îi șterse marginile rănii, apoi un alt pansament luă locul celui vechi.

Ii prinse mâna de la încheietură. Femeia tresări și se trase un pas înapoi.

— Nu te speria, îi zâmbi strâmb fetei. Noul pansament era ceva mai mare și nu-1 lăsa să-și miște mușchii. Mulțumesc pentru... asta. Arătă ușor cu degetul spre obraz.

Ii dădu drumul. Femeia îi zâmbi la rându-i, dar nu spuse nimic.

— Aș putea da un telefon de aici?

îi arătă aparatul agățat de tocul ușii. Dădu din cap, mulțumi și se îndreptă către el. Tastă numărul, urmărind-o cu coada ochiului cum se mișca printre rafturi, aranjând cutiile cu medicamente. Apelul răsună de câteva ori în gol, apoi cineva ridică receptorul de la celălalt capăt al firului.

— Alo... al...

152

Gareth închise, aproape izbind receptorul în furcă. Fălcile i se încleștară de o spaimă viscerală. In apartamentul Indei aștepta... îl aștepta, răbdător Cari.

— S-a întâmplat ceva, domnule Morgan?

Din spatele fotoliului, femeia îl privea, albă la față, cu mâinile ascunse în dosul spătarului înalt. Lumina sferelor se micșorase de tot, devenind o simplă pâlpâire.

153

DOUĂZECI ȘI UNU

îl recunoscuse din prima clipă, îi spuse, cu mâinile încă în dosul spătarului. Putea să țină orice în ele, de la o armă fulgurantă, până la un paralizor greu. O scosese din dulapul cu medicamente, profitând de lipsa lui de atenție, în timpul convorbirii telefonice.

Se așeză pe un colț al biroului, aflat chiar lângă ușă. Trebuia să se miște cât mai puțin, pentru a nu declanșa energia mortală.

— De acord. Eu sunt Gareth Miller Morgan. înghiți în sec. Niciodată nu se bătuse cu o femeie. M-ai văzut la holovizor?

Femeia clătină din cap.

— Pe un afiș...

își mușcă buza de jos. Gareth o văzu strângând o clipă din pleoape și fu tentat să încerce. Distanța era însă prea mare și nu își permitea să riște. Ridică palma dreaptă.

— Nu știu ce ți s-a spus despre mine. Ascultă, nu sunt un criminal Ai văzut asta și singură: te puteam ucide de mai multe ori până acum. N-am făcut-o. De ce m-aș răzgândi?

154

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Fu rândul ei să înghită în sec și, cu tot întunericul din jur, o văzu încordându-se, gata să reacționeze in- controlabil. îl trecu un fior. Ce porcărie: scăpase din atâtea capcane și urma să sfârșească lamentabil, omorât de o femeie isterizată de frică.

— Pentru că acum... acum știi că te-am

recunoscut. Cei de la Protecție au spus, la emisiunea de știri. Am aflat cum i-ai ucis pe cei doi paznici, pe cei șase vânători care te capturaseră la ieșire. Le-au arătat cadavrele... Nu vreau să mor ca ei!

încă puțin și avea să izbucnească. Dumnezeule, ce încurcătură! Ce mizerie! Cei șase vânători, nu? Cadavrele. îi omorâseră. Dar în ce scop? Și cine? Oare sosia lui cu păr albastru scăpase?

— Nu e chiar așa. Stai o clipă și ascultă-mă, înainte de a face vreo prostie. Uite, mă întorc și ridic mâinile. Le lipesc de perete. Acum poți fi sigură că nu am posibilitatea să-ti fac vreun rău. Vreau numai să discu- »
tăm. Lasă-mă să-ți vorbesc cinci minute. De două zile sunt urmărit ca o fiară, fără să știu măcar de ce. Nu mi s-a dat posibilitatea să spun cuiva nici măcar un cuvânt.

în timp ce vorbea, se răsucise încet, se lipise cu fața de perete și ridicase mâinile. Structura celulară a zidului era rece și îi potolea pulsațiile dureroase ale feței. Auzi o mișcare ușoară în spate. începu să povestească ceea ce i se întâmplase din momentul izbucnirii alarmei. Nu știu cât se întinsese, dar durerea din brațe îi

dădu de știre, într-un târziu, că trecuse poate o jumătate de oră. Nu îl întrerupsese niciodată, dar nici nu îi pusese vreo întrebare. II credea sau nu?

— Nu spun că sunt în întregime nevinovat. Am fost obligat să-i ucid pe cei doi gardieni: mă aflam în legitimă apărare. Nu aveam cale de mijloc: sau eu sau ei. Sunt Vânător, înțelegi? Sângele și moartea nu mă impresionează decât dacă e vorba

de mine. Cei șase oameni de ordine ai Institutului, dacă nu a fost un bluf, menit să vă demonstreze ce fiară sunt eu, au murit dintr-o necesitate obscură, fără să aibă habar pentru ce. Sunt aproape sigur că au fost exterminați în somn. Când am fost scos afară din Institut, era noapte.

Femeia tăcea. Atât cât putea să zărească cu coada ochiului, realiza că lumina crescuse în intensitate.

— Pot să mă întorc? Mi-au amorțit brațele. Niciun răspuns. îndrăzni să răsucească, încet de tot, capul. Se găsea tot acolo, în spatele fotoliului, la fel de albă la față, cu mâinile așezate pe spetează. între degete ținea un mic tub cu gaz paralizant. Zâmbi involuntar. Era suficient să-și strângă nările cu degetele și să se repeadă asupra ei. N-o făcu. Ceva îi spunea, undeva, în adâncurile incontrolabile ale subconștientului, că femeia îl crezuse.

— Mă întorc, spuse încet. Nu-ți voi face nimic. Pentru că nu sunt un ucigaș sadic și disperat, cum au avut grijă să mă prezinte domnii de la Protecție, ci doar un fugar care încearcă să-și salveze pielea.

156

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

îl privea cu ochii adumbriți de o boare de lacrimi. Se apropie de colțul biroului și se așeză în poziția pe care o părăsise pentru a se lipi de zid.

— Dacă vei sta liniștită câteva minute, va fi în regulă. Voi pleca... așa cum am venit.

— Unde? Se înroșise toată. Am spus o prostie, nu? Bineînțeles că nu-mi vei spune unde, ar putea afla cei de la Protecție.

>

Zâmbi. Greul trecuse.

— Nu știu. Voiam să ajung la Inda, dar în apartamentul ei așteaptă locotenentul Forbes. Mă așteaptă, rectifică. N-au vrut să rișteze nimic și n-au părăsit nicio pistă.

Tăcu, întrebându-se dacă făcuse bine, mărturisin- du-i necunoscutei nehotărârea sa. Femeia îl privi lung, apoi se desprinse de fotoliu și se apropie de el. Puse tubul cu gaz pe birou. Voia să spună ceva, dar șovăia. Trăsăturile acelea, se încruntă Gareth, încercând să se concentreze, trăsăturile acelea... le mai văzuse undeva. Undeva unde se petrecuse un eveniment important pentru viața sa.

— Mă numesc Sandra. Sandra Covell. Nu știu cum să-ți spun... probabil că ar trebui să-mi cer scuze. Poate că și ei au avut dreptate. Nu știu, mă simt atât de confuză... Cred că nu fac bine, dar... peste puțin ies din tură. Nu vrei să vii la mine? Nu e cine știe ce, dar vei fi în siguranță pentru un timp. Nu-ți întind o cursă, spuse repede.

157

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ridică privirile și zâmbi timid. Gareth se forță să zâmbească și el. Norocul nu-1 părăsise de tot. O cale de rezolvare se afla chiar lângă el. Un drum cu două tăișuri: dacă nu ar fi găsit cuvintele potrivite, ar fi trebuit s-o agreseze, poate chiar s-o ucidă.

Dădu din cap, în semn că era de acord și îi întinse mâna. Sandra șovăi. Zâmbi din nou, ca o scuză, apoi i-o întinse la rândul ei. Atingerea pielii netede îl făcu să tresară. Ii reținu palma o clipă mai mult.

— Nu-ți e teamă de represalii? Dacă Protecția descoperă că mă ascunzi...

— Nu va descoperi. In spate, am un jet personal. Locuiesc pe Bulevardul Șaisprezece, într-un cvartal de vile dezafectate. Ocup singură întreg parterul uneia dintre ele. La etaj stau trei pușți, angajați la Asigurări. Nu ne întâlnim niciodată.

Părea o soluție acceptabilă. Dădu din cap aprobator. Mai aveau de așteptat două ore până la sosirea schimbului.

— Zodia mea stă sub destinul Azolei, surâse femeia, în timp ce aștemea o saltea de burete pe patul chirurgical. întotdeauna ies din serviciu când răsare ea.

ÎI rugă să se întindă pe pat și îi pregăti o soluție calmantă.

— Nu e nici somnifer, nici paralizor, îl asigură.

De altfel, bău ea prima aproape o treime din conținutul alburiu al flaconului. Gareth luă, la rândul său,

tubul și îl goli dintr-o sorbitură. Trebuia să accepte riscul. Se lungi pe pat, gândindu-se ce poziție ideală era pentru a fi capturat fără să opună rezistență. Se oferea eventualilor dușmani.

Până în momentul acela, oboseala îl atinsese când și când, ca o aripă speriată. Pentru că nu avusese, pur și simplu, timp de ea. Acum, poziția pentru odihnă, ieșirea din priza pericolului imediat, lichidul care îi încălzea stomacul, toate la un loc îl făceau să se simtă învăluit într-o ceață ușoară și lenește. O rugă să-i povestească despre viața ei.

Femeia se așeză în fotoliu și își puse o mână

sub bărbie. Gareth închise ochii, înfiorat, și se strădui din nou să își amintească unde o mai întâlnise... pe ea sau o alta izbitor de asemănătoare.

Se numea Sandra și avea 20 de ani. Se născuse într-una din secțiile Crescătoriei. Urmase cursurile de infirmieră, pentru care fusese selectată de Programatorul Central. Nu avea dreptul să se mărite sau să aibă copii. Lunar, mergea să i se facă testele uterine și să i se injecteze serul anticoncepțional. Asemenea ei, erau două treimi din femeile Coloniei. Unele lucrau pentru bordeluri, altele în sectorul alimentar și, în fine, o foarte mică parte, în cercetare. O treime se măritau, conform programării, cu bărbații care le corespundeau din punct de vedere cromozomial, trăiau împreună câțiva ani, timp în care fecundau de mai multe ori și își lăsau sarcinile în laboratoarele Incubatoarelor.

159

într-un târziu, adormi. Visă că se afla în brusă, pândind un Om-câine. Răsărea Intruder, aducând cu el zorii și animalul nu voia să apară din spatele stâncii. Se deșteptă în clipa în care se hotărâse să plece în căutarea lui. Deschise ochii și o văzu pe Sandra citind o revistă colorată. Totul durase extrem de puțin, două- trei minute, pentru că nu-și schimbase poziția: trăsese numai revista pe genunchi.

Adormi din nou. Se afla într-o beznă absolută, care se ilumină brusc și descoperi că deschisese ochii într-o piață plină de fețe necunoscute, bărbați și femei ce se salutau înclinând capul. O

ceață strălucitoare le acoperea membrele inferioare. Dughene și tarabe nenumărate își desfăceau mărfurile multicolore...

II trezi o mână rece, care-i mângâia fruntea. Țâșni direct în picioare, aproape răsturnând-o pe femeia aplecată deasupra sa.

— E timpul să ieși de aici, încercă ea să zâmbească, în câteva minute îmi vine schimbul. Uite decodorul pentru portiera jetului.

îi întinse o plăcuță dreptunghiulară de culoare galbenă. îl privea cu capul răsucit puțin într-o parte și Gareth își încleștă fălcile ca să nu strige: ȘTIA! Femeia din fața sa era una și aceeași cu tânăra îmbrăcată în rochia lungă, cu panglici, care-1 privise ca și cum ar fi fost de sticlă, cu ochii ei verzi și codați. Era femeia din sala fantasmelor, din diorama imaginilor în mișcare, care-1 uluiseră nu cu mult timp în urmă.

160

DOUĂZECI ȘI DOI

Știa că nu avea niciun rost să-i spună că o recunoscuse. Era mai interesant și mai cuminte să o facă în continuare pe neștiutorul și să aștepte ca lucrurile să se desfășoare de la sine. Putea fi, la urma-urmei, și o uluitoare asemănare. Deși nu credea. Cu cât trecea timpul, cu atât înțelegea mai clar că Lordul Blumberg îi spusese un mare adevăr atunci când afirmase că nimic nu se petrecea la voia întâmplării, ci se angrena într-un uriaș, necunoscut și perfect pus la punct Plan.

Ieși ascultător din punctul de prim-ajutor, identifică mașina pe pernă de aer și se strecură înăuntru. Deși era greu de crezut că din semiîntunericul de afară s-ar fi putut vedea în

întunericul dinăuntru, opaciză geamurile și se întinse cât mai comod, cu ochii fixați asupra străzii. Către jumătatea ei, trei sfere iluminau împrejurările, la înălțimea unui stat de om. Era o pustietate desăvârșită. Doi ritidomi negri se învârteau mârâind în jurul unui tomberon înalt, cu resturi de țesuturi organice, pus la marginea trotuarului pentru a fi recoltat de cei de la serviciul de Retușări fiziologice.

161

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth își aminti cum descoperise, într-una din misiunile anterioare, un ritidom sălbatic, bătrân și aproape vegetal. în general, se acredita ideea că nu mai existau în stare sălbatică. Ritidomii erau secvențe vii, la limita dintre țesutul organic animal și cel vegetal. Posedau trupuri asemănătoare unor tulpini groase, formau chiar și elemente asemănătoare frunzelor, dar se deplasau cu ajutorul unor picioare butucănoase, șase la număr, din care două posedau o mulțime de articulații și erau mai lungi decât celelalte. Se hrăneau cu resturi vegetale și animale, iar când nu găseau niciun fel de hrană, își înfigeau podele în sol și deveneau imobili pentru o lungă perioadă. Se adaptaseră excelent vieții în colonii, deoarece găseau tot timpul de mâncare și nu mai erau obligați să vegeteze. Unii îi foloseau ca elemente ornamentale, închizându-i sub cupole de sticlă, pentru a-i obliga să se fixeze în pământul pus la dispoziție. Erau interesanți, admise Gareth, cu țepii lor rigizi din partea de jos a tulpinii și cu plăcile chi- tinoase din partea superioară, care aveau rolul de a diminua transpirația.

Dinspre capătul străzii își făcu apariția un

bărbat, întrerupându-i meditațiile biologice. Când ajunse în dreptul sferelor, Gareth îi zări trăsăturile dure și tinere. Trase un șut ritidomului cel mai apropiat și se opri câteva clipe să-i asculte lamentațiile ascuțite. Se îndreptă apoi către punctul de prim-ajutor și desfăcu ușa cu un decodor personal.

162

Schimbul, gândi Gareth. Se așteptase să fie tot o femeie. In fond, era normal să fie așa: în schimburile de noapte erau preferați bărbații. Un vechi dicton psihologic spunea că Azola răscolea instinctele și făcea să crească violența.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie deschise ușa, coborî cu atenție cele două trepte metalice, se uită împrejur, încercând să determine eventualele pericole, apoi se răsuci către aparat și se apropie cu pași repezi. Intră, se lăsă în fotoliu și porni turbina.

— E ceva în neregulă, descoperi Gareth, atingând-o pe umăr.

Dintr-o parte, profilul ei i se părea și mai atrăgător. Sandra dădu din cap și se grăbi să ridice mașina de la sol. Răsuci volanul și o încadră pe firul luminos care marca mijlocul străzii.

— Walther, spuse și ocoli cu o mișcare bruscă din volan ritidomul care era în drum. A remarcat ferestrele opacizate. I-am spus că am un evadat înăuntru și că-1 feresc de cei de la Protecție.

S-a oprit să-i tragă un șut ritidomului, reflectă Gareth și își puse mâinile la ceafă. O clipă, îl tentă ideea de a se întoarce singur la punctul sanitar, dar jetul se înscrisese deja pe artera unui

bulevard. La noroc, hotărî, ridicând din umeri, de când plecase în misiune totul se întâmpla la noroc. Și norocul încă nu-l părăsise.

163

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ai spus ceva?

— Că am avut noroc întâlnindu-te. Că am avut noroc că te-am convins. Că am avut noroc că m-ai invitat la tine.

Conducea cu eleganță prin traficul aglomerat al miezului de noapte. Firme strălucitoare alunecau de o parte și de alta, într-o continuă și iritantă licărire ce penetra chiar și sistemul de opacizare.

— Ai cumpărat demult hardughia asta?

Bătu cu palma în portieră. Turbina torcea ușor, ca un animal sătul. Îi aruncă o privire fugară prin sistemul video interior.

— E un cadou, răspunse și, pentru prima oară, Gareth o simți tulburată. N-aș fi avut niciodată bani să cumpăr o jucărie ca asta.

Un cadou, se gândi Gareth. Nu-i trecuse prin minte una ca asta. Un cadou cam scump. în schimbul cărui serviciu?

— Un cadou care a răscumpărat o greșeală, spuse femeia, ca și cum i-ar fi citit gândurile. își trecu limba peste buze. într-o noapte, mă întorceam de la cinematograf și am nimerit într-o razie. înainte de a apuca să mă identifice, m-au introdus în dubă și m-au închis într-un Detector special. Mi-au făcut, asemenea tuturor celor capturați atunci, o spălare psihologică a unui anumit sector al memoriei. După operație, au descoperit că identificarea fusese greșită și m-au

eliberat.

Am primit scuzele de rigoare și serviciul de Sondaj al Memoriei mi-a dăruit „hardughia" asta.

— îmi pare rău, spuse încet. Și chiar îi părea. O porcărie!... O porcărie, repetă. Ți-au cumpărat o parte din personalitate cu un jet și câteva scuze.

— O porcărie, da, admise Sandra și ocoli un elegant aerojet de transport în comun, oprit într-o stație la nivel. Tot ei m-au ajutat să obțin și locuința. Stăteam într-un motel, cu alte două fete în cameră. Nu știu dacă trebuie să fiu supărată sau mulțumită.

Opriră într-o parcare particulară. Se afla în preajma unei piețe publice de care nu-și amintea. în stânga se înălța clădirea cu etaj a unui supermagazin. O reclamă imensă îți ura bun-venit, în două culori simultane. Două grupuri de mărunți funcționari, cu însemnele gradelor trasate pe spatele hainelor, staționau împrejurul unui jet luxos și comentau cu voce tare.

— E un cartier periferic, se scuză Sandra, văzându-i privirea cercetătoare. Aici locuiesc cei fără resurse prea mari. Uite, vila aceea din spatele gardului viu... Acolo trebuie să ajungem.

Coborâră și Gareth făcu câteva mișcări să se dezmorțească. Femeia blocă încuietoarea magnetică și îl așteptă. Bărbații strânși la câțiva pași de ei nu le acordară nicio atenție. Se apropie și o apucă pe după umeri. îi șopti să meargă înainte, era vorba numai de o poză pentru ochii celor prea curioși. Un bărbat adus în

plină noapte în casă ar fi fost ceva suspect. Nu și un amant.

Nu ripostă în niciun fel. Se lipi de el și îi arătă drumul, cu mișcări abia sesizabile ale bărbiei. Era caldă și răspândea un parfum tare, de femeie tânără. Gareth strânse din dinți și își impuse să fie calm. Orice prostie putea să-i fie fatală. Nu o femeie venise să caute el aici, ci un adăpost.

Ajunseră în fața gardului viu. Dincolo de el se întindea gazonul neîngrijit, străbătut de o alee. O apucară de-a lungul ei. Brusc, femeia se strânse în el.

— la-mă în brațe și sărută-mă! îi ceru poruncitor.

îi cuprinse umerii, cu aerul cel mai firesc din lume și se aplecă deasupra ei.

— Sărută-mă! porunci femeia. Cât mai convingător!

Avea buzele moi și senzuale ca boaba decojită de strugure. Și știa să sărute, admise Gareth, într-un târziu, când simți că i se taie respirația. Avea o limbă, șarpe otrăvitor, care-i atâța simțurile adormite. Se desprinse tandru de el, mângâindu-i obrazul teafăr. în ochi îi luceau luminițe îndepărtate și tainice.

— O patrulă, îi explică pe un ton neutru.

Gareth întoarse capul cu fereală. Cei trei agenți, cu căști albe, tocmai se apropiau de grupul de bărbați din parcare.

— E bună și câte o patrulă la ceva, comentă el ironic. Te ajută să depășești anumite etape intermediare ale intimității. »

In fine, ușa se deschise și pătrunseră într-un hol lung și igrasios. Sandra îi arătă unde să-și agațe bluza de salopetă și unde să-și pună încălțările. Se opriră în dreptul celei de-a treia uși. Femeia aprinse două sfere portocalii și le făcu vânt în încăperea spațioasă, mobilată destul de sumar.

Gareth observă că stirexul podelei era fisurat în mai multe locuri, iar covorul își dezvăluia intestinele lucioase printre figurile geometrice. Se așeză, fără să mai aștepte să fie poftit, într-unul din cele două fotolii adânci. Femeia se scuză, voia să meargă la bucătărie, să pregătească o gustare. O prinse de mână chiar în clipa în care trecea pe lângă ei și o obligă să se așeze pe brațul fotoliului. O întrebă de ce făcuse gestul de a-1 ascunde în apartament.

Știa doar foarte bine că pedeapsa pentru cei care îi ajutau pe infractorii urmăriți de Serviciul de Protecție era una singură: ștergerea memoriei și implantarea unei noi personalități.

— Se vor folosi de corpul tău ca de o cutie. Nu e deloc plăcut, crede-mă, să te trezești peste noapte o persoană complet diferită. Ceea ce ai suportat din greșeală va fi o copilărie măruntă pe lângă ce vei suferi atunci. Chinurile adaptării sunt groaznice și nu rareori au existat respingeri de grefă, terminate cu moartea celui pedepsit.

Femeia avea o privire adâncă și verde ca o apă liniștită.

— Voiam să te ajut.

Gareth clătină din cap.

— Dacă voiai, pur și simplu, să mă ajuți, mă

lăsai să plec fără să alarmezi protecția. Era suficient. Și nu te puneai în niciun fel de pericol.

Sandra se ridică în picioare. Privită de jos, în lumina ce construia câte două umbre fiecărui corp, părea mai înaltă decât era în realitate. Și mai frumoasă, clătină din nou din cap bărbatul. Aproape că ar fi dorit să nu o fi întâlnit-o niciodată.

— Ai dreptate și tu știi că ai dreptate, altfel nu ai insista. Am vrut să te cunosc. Te-am mai văzut undeva și nu reușesc să-mi aduc aminte unde. Parcă într-un muzeu: eu mă aflam de o parte a geamului plin de praf, tu de cealaltă. Parcă într-o piață plină de oameni, mă plimbam și m-am lovit de ceva nevăzut, iar când am privit cu atenție, te-am zărit preț de o clipă, apoi ai dispărut. Ai avut vreodată senzația că intri într-o altă lume? Că visele pot înlocui prea banala realitate și că mai poți trăi o viață, o altă viață, în care să fii același și, totuși, altul?

— Da, răspunse el, strâns de gât.

Sandra păru că nu-1 aude.

— Veneai dintr-o altă lume și dispăreai peste câteva clipe. Ca într-un vis. Dar nu era vis. Poate vei înțelege acum ce sentimente am încercat când te-am văzut intrând pe ușă, când te-am atins.

168

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Tăcerea era atât de vastă, încât lui Gareth i se părea că aude susurul cuminte al luminii mângâind contururile obiectelor.

169

DOUĂZECI ȘI TREI

Sandra intră, împingând o măsuță pe rotile. De pe platou se ridica un miros apetisant, în nuanțele căruia distinse aroma puternică a cărnii prăjite.

— Biftec în sânge, spuse femeia, oprind măsuța în fața fotoliului. Pâine prăjită. Ouă fierte. Paste cu lapte. Și cafea tare.

— In regulă. Mi se pare un adevărat festin. Oricum, am fost obișnuit să nu fac niciodată nazuri la mâncare.

Ea își trase un scaun de cealaltă parte a mesei și chemă cu un gest sferele deasupra fotoliului. Gareth servi fără să aștepte să fie poftit. O foame chinuitoare îi măcina intestinele: nu mâncase nimic de când ieșise din restaurant.

— Bune chestiile astea, aprecie, scobindu-se între dinți. Tu le-ai pregătit?

— Le-am luat de-a gata, de la restaurant.

— Atunci aveți noroc de un restaurant bun pe aici. Știi ce fel de carne e asta?

— Sinteză, bănuiesc.

170

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Sinteză, se declară de acord și ciocăni un ou. Chiar și cojile astea calcaroase se obțin în retorte. Ce se vor fi chinuit atât să fabrice albumină asemănătoare cu cea naturală, când mult mai eficient era să o facă pudră!...

Savură pastele cu lapte și se arătă încântat de cafea. Sorbea din ceașcă și o privea aproape amuzat.

— Cei de afară își închipuie că facem alte lucruri, zâmbi strâmb, în niciun caz că stăm la

masă, atât de pașnic.

— Nici nu mă miră: le-am furnizat toate motivele, nu?

— Da, toate motivele, aprobă, mușcându-și buza de jos. Nu asta are importanță.

Sandra dădu din cap și puse ceașca în farfurioară. Aștepta. Deasupra se auziră câteva zgomote înăbușite, ca și cum ar fi fost rostogolite pe podea câteva sticle. Gareth ridică privirea.

— Vecinii au câțiva nektoni. Când pleacă de acasă, le deschid ușa de la baie.

Fu rândul său să dea din cap. închise ochii, străduindu-se să se concentreze. Ceva se întâmplase, dincolo de limita pe care putea s-o analizeze rațiunea sa. Ceva... ceva ce îi dădea fiori pe șira spinării, pentru că nu înțelegea. Femeia știa că se mai întâlniseră și i-o spusese. Declara că nu avea habar cum, dar că faptul era indubitabil și aștepta o explicație din partea sa. O explicație pe care el nu o deținea.

171

— Dacă vrei să dormi, întindem fotoliul și îți aduc un pled. Eu mă voi culca în dormitorul alăturat.

Dădu din mână, în semn că nu dorea. Ii era somn, firește, dar încă nu avea timp pentru el. Rămase cu ochii închiși, continuând să caute. Nu putea să iasă din plasa pe care Lordul Blumberg i-o dezvăluise în jurul lui. Sandra Covell era un pion pe planul în care se zbătea el, încercând să dezlege două întrebări: cine era, în realitate, în adevărata și singura Realitate, Gareth Miller Morgan și ce naiba se așteptau să facă pentru a

susține temeliile în dărâmare ale lumii din jurul său?

Deschise pleoapele: femeia se găsea în același loc, așteptând răbdătoare.

Lumina scăzuse în intensitate și Gareth bănui un semn poruncitor anterior. întrebă, răgușit, cât este ceasul, încă puțin, se gândi, și Azola o să umple din nou spațiul cu blestemul ei. își reaminti senzația de claustrofobie ce-1 încercase în noaptea precedentă și își dori cu violență să nu se mai repete. Trebuia s-o avertizeze, totuși, pe Sandra, pentru ca un eventual acces să nu o determine să facă vreo prostie.

îi povesti în detaliu secvența din celulă.

— Ca și cum cerul întreg s-ar fi prăbușit peste mine, înțelegi? Senzația că îți plesnește inima, că nu mai ai aer, că hainele te strâng și te ard. N-am suferit niciodată de claustrofobie și, din cauza asta, nu știu cum

să interpretez fenomenul. Oricum, trece de la sine și, dacă se repetă, indiferent ce ți-aș cere, să mă ții închis aici.

— Și celălalt? Lordul Blumberg sau cum ai zis că-1 cheamă, cum a reacționat?

— A vorbit la telefon. Era de părere că am mâncat ceva alterat. Apoi a afirmat o prostie: cum că resimt pe pielea mea efectele începutului apropierii de planetă a Azolei.

— A făcut precizări? Vreau să spun că a menționat ceva în legătură cu „timpul blestemat"?

Gareth își frecă nasul și o privi cu ochi îngustați.

— De unde știi?

— Am fost preveniți, răspunse calm femeia, că s-ar putea să avem surprize de acest gen. Fenomenul apropierii satelitului nu e secret, dar efectele nu pot să fie decât deduse.

Era o explicație plauzibilă. Blestemata asta de încordare, care îl făcea să bănuiască pe toată lumea! Fenomenele puteau să aibă și explicații simple, încadra- bile în logica obișnuită.

— In regulă, spuse. Aș vrea să discutăm despre visul tău, dar nu știu de unde să încep. Lucrurile sunt cu mult mai complicate decât par.

Sandra dădu din cap și adună farfuriile.

— E vorba de ceea ce mi-au făcut, nu? Spălarea psihologică...

— Cred, spuse Gareth, apoi tăcu brusc.

Nu îi povestise nimic despre sală. Nici despre dosar. Cum nu îi povestise o mulțime de alte lucruri, de altfel.

— Cred, repetă, dus pe gânduri. S-ar putea să fie o amintire „eronată". Sau un element dintr-un depozit, pe care ți l-au implantat acolo, cu scopul de a se folosi mai târziu de el, înțelegi? Trăim într-o lume al dracului de complicată, asta e! Deși, aparent, ne mișcăm la întâmplare, toate gesturile, toate faptele, toate vorbele, poate chiar și toate gândurile, aparțin unui plan extrem de laborios și de bine pus la punct.

îi făcu semn cu ochiul și întoarse ceașca invers.

— Ajută-mă, te rog, altfel nu am să știu cum să continui.

— Tot ce mi-ai spus e un fel de filosofie,

presupun.

— Am putea să o numim și așa, admise el.

Zgomotele de deasupra se întețiră. Gareth își imagina că nektonii se încăieraseră și răsturnau mobilele ușoare.

— Nu te interesează de ce mă urmăresc? De ce afișe cu chipul meu au împânzit Colonia?

Femeia îl privi lung pe sub sprâncene și ridică din umeri. Apucă măsuța de mânerele metalice și o împinse către ușă.

— Nu. Oricum, varianta oficială pe care o prezintă ei nu este reală, iar tu nu mi-ai spune decât o frântură din adevăr, oricare ar fi el.

174

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ieși, înainte ca el să aibă timp să dea un răspuns. Se strâmbă și își pipăi pansamentul. Nu era proastă, dar motivul pentru care nu i-ar fi destăinuit adevărul era altul decât cel imaginat de ea: nici el nu-1 cunoștea.

Sandra reveni repede cu câteva accesorii pentru pat.

— Baia se află pe stânga. A doua ușă, îi explică și îi dădu o sferă să-i lumineze drumul.

încăperea merita destul de aproximativ numele de baie: avea un lavoar, o toaletă și un duș improvizat, îl încercă și, spre surprinderea sa, descoperi că funcționează. Se dezbrăcă repede și intră sub jetul de apă caldă. Parcă trecuse o veșnicie de când nu se mai spălase. Pielea i se înfiora plăcut sub moliciunea lichidului transparent, pregătindu-1 pentru somn. Se săpuni îndelung, după care rămase în picioare, cu ochii închiși, sub ploaia proaspătă.

Dumnezeule! oftă. Ce plăcere să te întinzi alene sub un duș, într-o sală obișnuită de baie! Să te aștepte un pat obișnuit, cu lenjerie obișnuită și curată. Aproape că uitase aceste senzații, care altădată făceau corp comun cu scurgerea obișnuită a zilelor.

Opri dușul, cu regret, și se șterse apăsat cu prosopul albastru agățat într-un suport pe spatele ușii. Privi cu atenție plăcile de faianță: erau vechi de 10-15 ani. Colțurile se rotunjiseră, mâncate de timp sau crăpaseră.

Reveni în camera de zi. Sandra terminase cu așternutul patului și aștepta în fotoliul vecin, cu lumina abia pâlpâind deasupra capului.

175

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— înainte de a ne despărți, vreau să-mi spui unde aș putea găsi un costum de haine. Salopeta, cu culoarea asta idioată, este ideală pentru o identificare rapidă, de la distanță, mai ales pe timpul zilei.

Femeia se ridică din fotoliu și se îndreptă către peretele opus. Apăsă un buton și două uși invizibile, din tapetul cojit al peretelui, se traseră în lături. Scoase dinăuntru un umeraș de care atârna un costum cafeniu și îl întinse pe fotoliu.

— Trebuie să verifici dacă îti vine bine. »

Gareth zâmbi șters și își frecă bărbia cu mâna.

— O lăsăm pe mâine. Oricum, nu obișnuiesc să dorm în costum.

Făcu o pauză, dar femeia nu râse. îl privea calmă, cu mâinile la spate.

— Nu te întreb de unde-1 ai, pentru că, oricum, nu mi-ai spune adevărul.

Sau uitase discuția de mai înainte, sau nu gusta felul acesta de glume. Aștepta, tăcută, să continue. Apoi, brusc, zâmbi.

— Am avut un prieten. Sau ceva de felul acesta. Când ne-am despărțit, nu s-a mai obosit să vină să-și ia lucrurile de la mine. Stilul său personal de a-ți lăsa amintiri nedorite. Dacă vrei, poți chiar să mă și crezi.

Dădu din cap afirmativ. Voia. își urară noapte bună. Când ușa se închise, Gareth micșoră lumina și o mută exact deasupra intrării. Se strecură înfrigurat sub aș-

ternut și închise ochii. Până la răsăritul lui Intruder mai erau aproape patru ore. Patru ore de odihnă, după care urmau rătăcirile.

Exact înainte de a adormi, în minte îi sclipi, înspăimântat, gândul că în sala de baie nu văzuse absolut nimic din ceea ce constituia, în general, accesoriile cosmetice obișnuite ale unei femei.

177

DOUĂZECI ȘI PATRU

Se trezi brusc, cu senzația neliniștitoare că nu se afla singur în cameră. Desfăcu foarte puțin pleoapele și privi cu precauție în jur. Remarcă, în primul rând, că sfera luminoasă se afla în dreptul holovizorului, undeva în unghiul format de pereți.

Era apoi ceva în neregulă cu caroiajul ferestrelor: cineva comandase deschiderea în tabla de șah a primului rând din rețeaua superioară a ochiurilor de geam. Cineva care se afla în apropiere, îi auzea abia distinct răsuflarea, dar nu putea să-1 vadă, întrucât se găsea plasat într-un punct inaccesibil zonei sale de observație.

Se rostogoli fulgerător într-o parte și, abia atingând podeaua cu genunchiul stâng, se ridică în aceeași clipă în picioare, gata să pareze un eventual atac din partea agresorului necunoscut. Atac care întârzie să sosească.

— Bună dimineața, domnule Morgan. Așa te trezești de fiecare dată?

Oftă ușurat și se strădui să zâmbească. Nu reuși. îi povesti, în câteva cuvinte mahmure, despre ceea ce în

178

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Sectorul de Gardă se numea „educarea condiționată a reflexelor".

— Nu uita că noi luptăm, efectiv, să ne apărăm viața, mormăi. Greșelile costă scump și nu le poți săvârși decât o dată. A doua oară ești mort, de obicei. Te sfătuiesc să bați la ușă când dorm, altfel riști să te trezești aruncată într-un perete, mai înainte ca să realizez cu cine am de-a face.

Afară se lumina. Sandra termină de comandat dez- opacizarea geamurilor și stinse sfera portocalie. O licărire încă plăpândă încerca să contureze obiectele, copacii, gardurile vii și locuințele învecinate.

Gareth se strecură către baie, fără alt comentariu și încercă să se dezmeticească definitiv, sub jetul de apă rece ce i se scurgea pe ceafă.

Somnul stăruia însă în a-i menține în stare de inac- J
tivitate aproape o treime din corp. In gură avea un gust leșios, de parcă tocmai s-ar fi deșteptat dintr-o beție crâncenă.

Blestemul Azolei, îi trecu prin minte. Șocul din noaptea tocmai petrecută nu-1 mai resimțise la fel de acut ca pe cel dintâi. însă îi simțea urmările acum.

Când reveni, Sandra îl aștepta răbdătoare în fața mesei pe rotile. Mâncară în tăcere, apoi femeia strânse resturile și deplasă masa în bucătărie. Reveni cu un ibric mare, plin cu cafea fierbinte.

— Holovizorul funcționează? Sunt curios să aud ce spun la știrile locale despre mine.

179

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Nu funcționa. De altfel, o mulțime de anexe erau inutilizabile. Dușul de la baie i-1 improvizase unul din băieții de deasupra. Se aflau într-o locuință reformată de mai bine de douăzeci de ani.

Douăzeci de ani! Cam la atât apreciase și el uzura interiorului. I se părea ciudat că nu existau planuri de sistematizare care să remodeleze

structura Coloniei, atunci când anumite elemente se depreciau. Sau poate că ele funcționau, dar nu după sistemul logicii sale.

Sorbea din cafea și încerca să se concentreze pentru a-și croi un plan de acțiune. Orele ce aveau să vină se puteau dovedi fundamentale; dacă se mișca repede și inteligent, scăpa! Deocamdată, habar nu avea încotro dorea să se îndrepte.

— Eu trebuie să plec cam peste un ceas, îl smulse din reflecție vocea oarecum jenată a femeii. N-aș vrea să crezi că te dau afară, însă cred că ar fi mai bine să-mi spui dacă vrei să ieși. Nu am decât un singur decodor pentru ușă.

Dădu din cap afirmativ și oftă ușor.

— In regulă. Bineînțeles că am să ies. Și cât mai repede, de altfel. Nu știu, dar nu cred că am să revin. Oricum, îți mulțumesc.

Zâmbi neutru și întinse mâna. O mângâie ușor pe obraz.

— Nu știu dacă asta are vreo valoare. Dar îți mulțumesc. Dacă ne vom reîntâlni vreodată, am să-ti mai spun câte ceva despre visul tău. De acord?

180

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Sandra înclină repede din cap și se îndreptă către fereastră. Intruder se chinuia să urce pe boltă, lăsând peste cupola semisferică o lumină albastru-lăptoasă. Era acolo, lângă el, și nu anunțase încă Protecția! întâmplarea nu exista, așa afirmase Blumberg. Sigur, altceva fusese instinctul care-1 îmboldise să intre în punctul sanitar.

Se întrebă cum l-ar fi acostat, dacă nu ar fi apăsat pe butonul avertizorului.

Un plan pe care nu-1 putea pătrunde... îl adusese într-o casă, despre care pretindea că-i aparține, dar căreia nu îi cedase nimic din personalitate. De ce nu anunțase? De care parte a baricadei se găsea oare Sandra Covell?

— Nu te fardezi niciodată? o întrebă brusc, fixând-o insistent.

— Ba da, râse femeia și își duse o mână la față, într-un gest reflex. Dar în dimineața asta am renunțat. E o operațiune complicată, care îți solicită o groază de timp.

— îmi închipui. Și apoi, nu aveai decât o singură lumină. Dacă dormitorul e la fel de mare ca și sufrageria...

— E la fel. De obicei, însă, mă fardez în baie. Singura oglindă mare din toată locuința se află acolo.

— Da, singura oglindă mare e acolo, repetă absent.

Undeva, o piesă refuza să se potrivească. își mușcă buza de jos, nervos.

181

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Te-ai hotărât asupra a ceea ce vrei să faci? Pot să te ajut cu ceva?

Nu se hotărâse. Nu avea însă niciun rost să-i spună. Poate că, în definitiv, subconștientul său alesese deja o cale de acțiune. Se ghemui în fotoliu, cu ochii pe fereastră.

— Aș putea să fug, pur și simplu, spuse încet. Să încerc să mă strecor dincolo de limitele Coloniei și să intru în legătură cu oamenii-

animale. Dar ar fi o prostie. Cred că exact asta se așteaptă și ei să fac. Este ziuă și m-ar detecta în cel mult o oră, de cum am pus piciorul în stradă. Și nu aș putea să părăsesc Colonia într-o oră. își frecă fața cu mâna stângă. Perii bărbii îi crescură mari și aspri.

— Ieri noapte, pe Bulevardul Nouă, un tip m-a agățat să-mi vândă „iarbă". Urma să plece pe Ophiucus. Cosmoportul se află dincolo de poarta a treia a Coloniei. O cursă regulată face naveta de trei ori pe zi. Poate că ar trebui să-l caut. Nu cred că în oricare dintre porturile controlate de Guvern e mai rău ca pe aici.

Oftă. Femeia asculta, pe jumătate răsucită; un zgomot strident, venit de afară prin ochiurile de geam deschise, îl făcu să tresară. Sandra dădu din cap.

— E unul din băieți. Iese la cumpărături, pe scara de incendiu. Ți-am spus că o folosesc pentru a avea ieșiri separate.

îi spusese. înghiți ultima gură de cafea.

182

— Ar mai fi o cale.

O privi uimit, fără să înțeleagă.

— Poftim?

— O altă cale, reluă Sandra și se întoarse spre el. Mi-ai spus o poveste în care era implicat un individ cu o putere socială foarte mare: acel Blumberg. Lord Genetician, nu? înainte de a muri, ti-a vorbit de alti doi Lorzi. împreună formau un Consiliu Director, în Institut.

— Da, și? întrebă cu precauție.

— Dacă toată lumea te caută înnebunită, e

pentru că reprezinți o valoare deosebită pentru cineva. înțelegi? Sau pentru ceva.

— Nu înțeleg.

Și chiar nu înțelegea sensul acelui „ceva".

— Pentru un plan, bănuiesc. Poate că, fără să știi, ești implicat într-o mare operațiune genetică sau... Blumberg a murit înainte de a avea timp să îți spună concret. De ce să nu-1 contactezi pe un alt Lord Genetician?

Căscă gura să răspundă, apoi o închise la loc. Era o idee, într-adevăr. O idee care i-ar fi complicat și mai mult existența. Pentru simplul motiv că îl transforma din urmărit în urmăritor. Pentru că îl determina să încerce să preia controlul jocului.

— Imposibil! descoperi în cele din urmă. Tot ceea ce am trăit anterior îmi demonstrează că tocmai Blum-

berg dăduse dispoziție să mi se însceneze totul, pentru a fi capturat și pentru a ajunge în acel izolator ce s-a dovedit imperfect. Dacă i-aș contacta pe oricare din cei doi Lorzi, e ca și când m-aș preda singur Protecției.

— Aparent.

Sandra medită o clipă, închizând ochii.

Nu e chiar atât de frumoasă, descoperi Gareth, vă- zându-i din profil linia ușor strâmbă a nasului. Dar e femeie și simte că-mi place. O femeie care mă minte și care vrea, pentru nu știu care motiv, să-mi rămână în preajmă.

— Aparent. Legătura cu unul dintre ei ar însemna insistență. Cât ești de important,

pricepi? Apoi, le-ai putea pune niște condiții. Nu realizez prea exact cum, dar bănuiesc că te-ai descurca. Mi-ar plăcea să te pot ajuta.

Îl tenta ideea unui refuz. Era ceva în aer, ca o plasă invizibilă care se tot străduia să-l învăluie. întotdeauna făcuse numai după capul lui. Și nu greșise. Dar acum, pentru prima dată, se afla într-o bătălie mult prea inegală: singur împotriva tuturor. Aproape a tuturor, se corectă. Avea șanse mici, nici el nu prea credea în ele, și se micșorau cu fiecare oră scursă. Thomas, Ophiucus sau contactul cu Lorzii...

Rânji cu răutate și se ridică în picioare. îl stăpânea un tremur nervos și nu era bine. Acum trebuia să fie lucid și calm.

184

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— De acord, dădu din cap. Merită încercat. Cum aș putea însă să dau de Lorzi?

Femeia îi zâmbi încurajator, se apropie și îi puse mâna pe braț. Tresări, neplăcut surprins că nu își putea controla reacțiile.

— Este obligatoriu să ajung la spital, pentru câteva ore. La înapoiere, voi lua de la Informațiile noastre un contabilizator cu evidența tuturor celor care au fișă medicală. Din câte cunosc, tot ce e suflet viu în Colonie are un număr de cod acolo. E bine?

Era bine. O conduse până la ușă, apoi se blocă pe dinăuntru cu sistemul de siguranță manual. O urmări cum se îndepărtează pe alee. Când dădu colțul străzii, alergă către dormitor. Izbi ușa de perete. Strictul necesar: un pat îngust, o bibliotecă goală, o măsuță cu trei picioare și o valiză desfăcută lângă pat. Verifică peste tot cu

atenție, dar nu descoperi nicăieri nicio urmă din trusa cosmetică pe care o căuta.

185
DOUĂZECI ȘI CINCI

Mai întâi făcu o inspecție de rutină a celorlalte încăperi, a cămărilor și încercă să pătrundă în ceea ce bănuia că ar fi baia de serviciu. Nu reuși, pentru că ușa era blocată magnetic și, dacă ar fi forțat-o, cu siguranță că vecinii i-ar fi alertat pe cei de la Protecție.

Renunță și se așeză pe scaunul rotativ din bucătăria improvizată. își turnă din cafetieră restul de lichid călduț și se strădui să își pună ordine în gânduri.

Dacă Lordul Blumberg avusese dreptate, dacă citise corect cele scrise în dosar, lumea în care trăiau începuse să-și modifice structurile, considerate sacre și imuabile. Se petrecuse un eveniment de nimeni cunoscut, care pusese uriașa mașinărie adormită în mișcare. Și, brusc, conform unor ordine înscrise adânc în memoria genelor, societatea se împărțise în două tabere: cei care doreau schimbarea, pentru că o simțeau ca

inevitabilă și ca aducătoare de progres, și cei care o refuzau, fortându-se să mențină neclintite vechile temelii. Unii erau sprijiniți de o întreagă și eficientă rețea secretă, ceilalți de Sistemul de Protecție. Iar între

ei, ca între două pietre de moară, el, Gareth Miller Morgan, un pion aparent neînsemnat, în permanentă alergare, fără a ști măcar ce anume trebuie să caute și pentru ce anume este căutat cu atâta înverșunare.

Problema cea mai importantă este întotdeauna cea mai apropiată, gândi Gareth și sorbi din cafea. își aduse aminte de cafeaua otrăvită și se strâmbă. Problema cea mai importantă era să determine poziția Lorzilor în această afacere blestemată. Poziția Lorzilor în ceea ce-1 privea. Pentru aceasta ar fi fost suficient ca Blumberg să fi murit cu zece minute mai târziu. S-ar fi putut, foarte bine, ca Lordul să nu fi fost tentat de ea. Dădu din cap cu neîncredere și alungă ideea cu mâna, ca pe o insectă supărătoare. Gazul și-ar fi făcut oricum datoria.

Existau trei lorzi, reveni Gareth, iar el știa ceva despre existența unui Consiliu Genetician Director. Din cele auzite de la ei, Blumberg părea adeptul schimbării, pentru că schimbarea părea irevocabilă. O acceptase ca pe o sentință. Din ceilalți doi, Gareth dedusese că unul, cel puțin, se împotrivea.

Sandra intuise bine, dacă gândul ei ținea de intuiție și nu de o comandă exterioară: era absolut necesar să-l găsească pe unul dintre

Lorzi, pentru a determina care era motivul pentru care cei de la Protecție îl urmăreau cu încrâncenare. Motivul l-ar fi putut ajuta să descopere și mijloacele de salvare. Pentru că, era lim-

pede, goana la întâmplare ar fi sfârșit prin a-1 aduce în plasa țesută de urmăritori.

Cuminte ar fi fost să o aștepte pe Sandra să se întoarcă de la spital cu informația. Ceva îl zgândărea; femeia îl minție cel puțin o dată. Valiza desfăcută de lângă pat și lipsa absolută a cosmeticelor sugera faptul că se instalase aici de foarte puțin timp și numai provizoriu. Cu un țel bine determinat: să-l aștepte pe el. Și cu măcar o linie de conduită evidentă - făcea parte din grupul celor ce serveau serviciile Protecției. Altfel, angajații l-ar fi înșfăcat de mai multe ori până în prezent.

Goli ceașca și, în clipa când o puse pe măsuța cu rotile, un zgomot înfundat venit dinspre tavan îl înțepeni cu mâna în aer. Vecinii de la etaj, cum de îi uitase? Probabil că exista o legătură directă între ei și Sandra, altminteri o parte din planul de a-1 reține în loc se putea prăbuși prin curiozitatea unuia mai îndrăzneț sau, pur și simplu, din întâmplare. Ce-ar fi să întreprindă o vizită la fața locului. Ca să se lămurească?

Părăsi apartamentul, după ce se asigură că traficul este normal pe stradă și că nimeni nu pândește ascuns după vreun colț de clădire. Afară era senin și albastru. Intruder își continua goana către crugul bolții.

Se furișă pe lângă fațada coșcovită a clădirii, până la scara metalică în spirală care conducea la etaj. Urcă treptele, silindu-se să nu facă zgomot. Pe terasa măr-

ginită de o balustradă de asemenea metalică nu se afla nimeni. Două balansoare vechi se legănau ușor în răsuflarea curentului creat de gurile absorbante care reciclau aerul.

Apăsă ușor pe suprafața netedă a ușii și, spre surprinderea sa, aceasta se deschise. Intră într-un hol lung, asemănător celui de la parter. Prima ușă era blocată magnetic, dar a doua se desfăcu în liniște.

încăperea era aproape goală, cu excepția unui fotoliu gonflabil și a două cești de cafea, răsturnate cu gura în jos, pe tăvi de carton presat. O sferă luminis- centă dansa în jurul unui stativ înalt, subțire, lipit de cadrul ferestrei.

Nu părea locuită, gândi Gareth și păși nehotărât înăuntru. Praful gros de pe dușumeaua verde reținuse urmele a două perechi de încălțări, masculine, după dimensiuni și format. Se îndreptă către stativ. Un suport metalic și două țevi de diametre diferite, ieșind una din cealaltă. La mijlocul fiecăreia, un colier pâlpâitor trecea de la auriu la roșu și invers. îl atinse și bizara antenă bâzâi strident, ca o insectă furioasă.

— Un captator de sunete uzate... își aminti, ca prin vis, de una dintre informațiile însușite la cursurile pregătitoare ale școlii de vânători.

Cineva stătuse în liniște aici întreaga noapte trecută și se distrase, ascultând discuția lor.

Altcineva preluase informațiile și le transportase undeva. Un-

deva... gândi cu amărăciune bărbatul. Ar fi dat orice să afle locul acela în care una sau mai multe persoane cotrobăiau prin existența sa. Multe enigme s-ar fi descifrat astfel fără niciun efort.

Ușa pocni scurt în spate, închizându-se. încremeni, neîndrăznind să miște. Oricine se afla în spatele ușii, în mod sigur nu îi era prieten! Ciudat îi părea numai faptul că secundele continuau să se târască, fără ca el să audă vreo somație sau ceva asemănător.

Prinse să răsucească gâtul cu multă încetineală, gata să se oprească, dacă mișcarea nu i-ar fi plăcut celuilalt. Dar celălalt nu făcu nicio remarcă și, după mai multe zeci de secunde, capul făcu o rotație completă la 180 de grade.

Mai întâi vru să izbucnească în râs, apoi se răzgândi și trase o înjurătură scurtă. Un nekton negru îl privea atent, sprijinit pe picioarele scurte din spate și pe coada lată, foarte asemănătoare cu a unui pește. Una din labele plate din față îi atârna la piept, în așteptare.

Se apropie de el și îl bătu pe spate... Nektonul mâ- râi mulțumit și i se frecă de picior, udându-i pantalonul. Nu se întrebă ce făcea, totuși, animalul în acest apartament aproape părăsit. Deschise ușa, străbătu din câțiva pași holul și ieși grăbit pe terasă. Nu dorea cu niciun chip să dea ochii cu proprietarii. Coborî scara în spirală cât putu de repede și se îndreptă către apartamentul Sandrei. La câțiva metri de ușă, zări cu

coada ochiului forma alungită a aerojetului acesteia apărând din spatele magazinului universal.

Intră precipitat în casă, năvăli în chichineața care ținea loc de bucătărie și apucă, la întâmplare, prima sticlă ce-i veni la îndemână. Reveni la ușă, tocmai la timp pentru a auzi declicul acului magnetic. Ușa se deschise cu precauție și femeia intră. Se moșmondi câteva clipe, pentru a recupera decodorul, apoi o închise.

Exact atunci Gareth o lovi în moalele capului, fără ură sau cruzime, cu aceeași detașare și metodă demonstrate în oricare din zecile de vânători de noapte la care luase parte. Sandra se prăvăli, fără să aibă timp să mai scoată vreun geamăt, în brațele întinse în acest scop. Sticla se rostogoli pe pardoseală și se opri în zidul opus.

Gareth o târî înspre camera de zi. înlemni încă mai înainte să pătrundă înăuntru: o fâșie albastră de lumină căzuse pe capul răsucit într-o parte, dezvăluind trăsăturile unei fete necunoscute. Nu Sandra era cea j
pe care o cărase în brațe.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Femeia cu ochi verzi și fața rotundă își reveni greu, după mai multe palme și câteva pahare cu apă azvârlite în obraz. Gareth avusese grijă să o lege bine de spătarul scaunului cu un cordon electric.

Povestea era incredibil de simplă și de convingătoare: era prietenă și colegă de serviciu cu Sandra. O patrulă a serviciului de protecție o așteptase încă de la primele licăriri ale lui Intruder în holul de la intrare.

O reținuseră imediat și abia apucase să-i sufle că o persoană așteaptă în locuința ei o anume adresă și un număr de telefon. Căutase aproape o oră numele indicat în contabilizator, fără să-l descopere. Arhivarul îi sugerase să cerceteze memoriile auxiliare și îi dăduse o mână de ajutor pentru recitirea blocurilor străvechi de stocare electromagnetică a informației. De această dată, și cu ajutorul norocului, îl găsise destul de repede și pornise către casa Sandrei. Nu apucase bine să intre și se trezise lovită cu violență în cap. Leșinase, și apoi, când deschise ochii...

192

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth o ascultă cu luare-aminte, pentru că își impusese, ca regulă generală, să nu creadă nimic fără să verifice.

— Unde este numărul și adresa? o întrebă neutru, urmărind cu oarecare curiozitate cum pielea din ce în ce mai vânătă de deasupra ochiului stâng i se umfla într-un cucui respectabil.

Femeia îi arătă din priviri către buzunarul de la piept. Pe o foaie de hârtie era înscris un număr format din șapte cifre și codul unei adrese.

— Acum, pentru că știi ce s-a întâmplat, nu crezi că ar fi cazul să îmi dai drumul?

Stătu o clipă în cumpănă, apoi clătină din cap. Nu avea de gând să riște nimic. Jocul devenea din ce în ce mai periculos, cu fiecare clipă.

— Nu, nu cred. Vei rămâne aici, în această poziție incomodă, până revin. Vreau să am certitudinea că, măcar în spate, nu se află nimeni.

— Nu înțeleg! ridică femeia vocea. Nu înțeleg, nu știu cine ești și nici ce vrei, dar dacă Sandy a decis să te ajute, înseamnă că nu poți fi om rău. Ce rost are să mă tratezi așa? Am crezut că fac un bine.

— Poate că ai făcut un bine, răspunse el, ridicând din umeri. Oricum, dacă mă vor înhăța în următoarele ore, nu mă vei avea pe conștiință. La revedere și... scuze pentru vânătaie.

— Hei!... strigă femeia și încercă să se miște cu scaunul. Hei, nu se poate să pleci și să mă lași așa... Hei,

n-auzi?! N-am făcut niciun rău, am vrut doar s-o ajut pe Sandy, nu pleca... Hei, întoarce-te!

Gareth ieși, trăgând după sine ușa bucătăriei. își aranjă ținuta în oglinda fisurată de pe hol și păși afară cât se poate de firesc, ca un om care-și părăsește locuința cu treabă.

Pe strada îngustă șuierau jeturi strălucitoare, luând curba cu eleganță în dreptul magazinului. Câțiva lucrători, în halate negre, se ocupau de

reparatul fisurilor din pavajul de stirex plumburiu. Gareth remarcă figurile ușor imbecile, cu trăsături apropiate de cele ale șobolanilor de apă, și fu sigur că avea în față un tip de hibrid foarte umanizat, realizat în laboratoarele subterane.

Nimeni nu știa cu precizie ce anume doreau Lorzii Geneticieni. De multe sute de ani, poate chiar mii, laboratoarele disecau, copiau, remodelau materialul biologic oferit de vânători.

Poate că nici ei nu știau! descoperi Gareth și depăși trupurile cocârjate asupra siringilor uriașe, care injectau în goluri pastă lucioasă și fierbinte.

Așa cum bănuia, magazinul de sector avea parterul burdușit cu aparate telefonice. Majoritatea defecte, însă avu răbdarea să încerce mai mult de o duzină până să descopere unul funcțional. Ridică receptorul și rămase câteva clipe pe gânduri. Dacă la celălalt capăt aparatul se afla sub supraveghere, în cel mult două

minute Protecția avea să descopere locul de unde făcea apel.

Cea mai apropiată patrulă se putea găsi la mai puțin de un minut distantă.

Trei minute, hotărî Gareth și tastă numărul de pe hârtia verzuie. Cel mult trei minute... Recomandarea și un punct de întâlnire. „La hexapodele vesele"...

Mingea va fi jucată, de astă-dată, pe terenul său.

Țârâitul se auzi îndepărtat și stins. Parcă suna în fundul pământului. Declicul, deși așteptat, îl

făcu să tresară.

— Alo... la capătul firului se auzi o voce groasă. Alo...

— Cu Lordul Raisbeck, vă rog, spuse după câteva clipe de tăcere.

— Alo, cine-l caută?

închise. Dacă voia să încheie cât mai repede convorbirea, trebuia să elimine intermediarii. Cum să-l convingă pe idiotul ce păzea pasiv aparatul să-i facă legătura fără timpi morți?

Aruncă o privire precaută împrejur. Cumpărători obișnuiți pășeau liniștiți de-a lungul benzilor transportoare. Dincolo de peretele de sticlă care despărțea pasajul intrării de rafturile magazinului, se agita o pasăre uriașă, cu penaj multicolor, zburând de colo-colo pe balansoarele atârnate de tavan la înălțimi variabile.

Tastă din nou numerele.

— Alo... alo... făcu aceeași voce puțin plictisită.

195

— Alo, aici Lord Blumberg, spuse rar, mirându-se cât putea fi de calm. Fă-mi legătura urgent cu doctor Grant.

— Alo, Lord Raisbeck nu...

— Idiotule, e o chestiune de viață și de moarte! se răsti în telefon. Cuplează linia, că altfel...

Nu mai apucă să-i spună ce s-ar fi întâmplat altfel. Se auzi un păcănit, apoi un sunet ascuțit, ca de clopoțel. Raisbeck avea o voce morocănoasă, de parcă atunci s-ar fi trezit din somn.

— Sunt Gareth Miller Morgan, se recomandă și faptul că își rostise numele fără teamă că va fi înhățat în clipa următoare îi lăți gura până la

urechi. Aproape că uitase să rânjească în ultimele 48 de ore. Lordul Blumberg m-a rugat să vă transmit salutări. Acolo unde l-am părăsit era al dracului de răcoare. La revedere...

— Stai, Morgan, un moment... se repezi vocea morocănoasă. Nu închide, nu avea nicio teamă, nimeni nu înregistrează convorbirea. Mă auzi? Firul e curat, poți vorbi fără grijă. Alo, Morgan, mai ești acolo? Alo, mă auzi? Nu închide, te rog, avem de discutat lucruri importante.

— Nu avem de discutat decât un singur lucru, decise, cu ochii pe ceas. Trecuse un minut și jumătate. Unul singur: cine mă vrea și de ce.

— Asta e o problemă secundară, Morgan, înțelegi? Se-cun-da-ră! Avem de discutat lucruri vitale pentru soarta acestei lumi.

196

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Perfect, abia aștept să aud câtă nevoie are lumea de umila mea persoană, ricană. Ne întâlnim peste exact o oră pe Bulevardul Nouă, în cafeneaua „La hexapo- dele Vesele". Vii singur. Și fără șmecherii, Lord Rais- beck, altfel, vorba lui Blumberg, totul se duce dracului.

— Un moment, nu închi...

Agață receptorul și ieși în fugă din incintă. Pe stradă, câțiva trecători întoarseră capul după el. Ocoli magazinul și nu se opri decât în dreptul stației aeriene. Escaladă scara, sărind treptele câte două, trei odată. Pe terasă aștepta o femeie fără vârstă, cu părul roșcat acoperit cu o rețea aurie. Exact atunci, roverul Protecției trecu pe dedesubt cu toată viteza și viră strâns către magazin.

— E curat pe dracu'! înjură în gând Gareth și răsuflă ușurat.

Calculase corect. Iar Raisbeck, așa cum se așteptase, jucase fals.

Urcă în primul jet și se lăsă purtat până în apropiere de punctul terminus, fără a se gândi la ceea ce-1 putea aștepta. Mugurii firavi ai unui plan se ițiseră în mintea lui, dar, deocamdată, prefera să nu-i zgândă- rească.

Coborî, privi cu atenție în jur, dar nu văzu nicio primejdie. Mai avea aproape douăzeci de minute. Străbătu în fugă bulevardul și se angajă pe una din arterele laterale, burdușite de localuri de mâna a doua și

de magazine aproape falimentare. Cafeneaua se afla chiar pe colț. Proprietarul, B. Brunnes, fost traficant, era o veche cunoștință.

II descoperi în spatele automatului pentru jocuri. Niciun fel de efuziune sentimentală.

— Te caută băieții veseli și vrei să te ascund, îl ghici pirpiriul, ștergându-și degetele cu o cârpă colorată.

— Aproape. îi explică în câteva cuvinte situația. Am nevoie de masca asta pentru o jumătate de oră.

Brunnes îl privi pe furiș, apoi ridică din umeri și aruncă bucata de cârpă pe mașinărie.

— Cum crezi. Numai să nu mă vâri în vreo încurcătură, că te găsesc și-n gaură de șarpe. Vino!

îl băgă într-o cămăruță strâmtă și îi dădu hainele cerute.

Gareth se îmbrăcă în grabă și se postă în spatele tejghelei lucioase. începu să-și facă de lucru cu câteva sticle, în timp ce trăgea cu coada ochiului către ușă. Când ceasul de perete montat deasupra uneia dintre ferestre indică scurgerea intervalului de timp hotărât, ușa se deschise fără zgomot și în cadrul ei apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-o pelerină neagră, cu partea se sus a feței acoperită de borurile largi ale unei pălării. Privi cercetător în direcția meselor, apoi se îndreptă către una așezată în dreptul automatului de jocuri. Se așeză, cu un gest de ușurare, și își scoase pălăria.

198

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth tresări cu violență și lovi o sticlă. O prinse exact în clipa în care începea să cadă, o puse la loc, apoi se răsuci către ușa mascată în draperiile roșii, prin care ieșise mai devreme prietenul său Brunnes. Necunoscutul care venise la întâlnire era locotenentul Carl Forbes, șeful său direct în unitatea de Vânătoare și Gardă.

199

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Draperia se clătină puțin și dintre pliurile ei apăru capul zburlit al lui Brunnes, care îi făcu semn că afară totul era în regulă. Apucă de mânerele măsuței pe rotile și se îndreptă cu ea către masă. Locotenentul era așezat cu spatele către el, așa încât nu-l văzu când se apropie.

— Domnul dorește ceva?

Celălalt mișcă mâna, în semn că nu.

— Poate că mai târziu...

Din nou mișcarea nerăbdătoare a mâinii.

— Sau poate că domnul dorește să discute cu cineva.

— Morgan!

Locotenentul se răsuci fulgerător în scaun.

— Nu știam că aveți o voce atât de groasă la telefon. Aș fi putut să jur că nu vă aparținea.

Se așeză, fără să mai aștepte invitația celuilalt. Cu fața către intrare. Locotenentul își trecu mâna prin șuvițele blonde. Se bărbierise proaspăt și pomeții osoși îi ieșeau puternic în relief.

— Un modulator de voce, Morgan. Descifrează întreaga gamă de frecvență și de intensitate a fiecărui

200

sunet emis, selectând spre amplificare numai anumite secvențe din ele, până când glasul se transformă iremediabil.

îl privi lung și clătină din cap.

— Să știi că am venit singur. Nu trebuie să te temi.

Gareth avea însă o altă părere și era decis să

nu lungească discuția mai mult de un sfert de oră.

— Mai întâi, aș dori să mă lămuriți cui anume mă adresez: locotenentului Forbes sau Lordului Rais- beck?

— Locotenentul Carl Forbes și-a încheiat misiunea de supraveghere, domnule Morgan. E timpul ca Lordul Raisbek să-și reia prerogativele. Sunt unul dintre cei trei membri ai Consiliului Director al Institutului de Cercetări Genetice. Din cei doi, se corectă. Mă aflu aici pentru a-ți răspunde la unele întrebări și pentru a te sfătui cum să acționezi mai departe.

— Nu-mi plac sfaturile, se strâmbă Gareth. A mai încercat unul să mă îndrume și, în mai puțin de trei ore, a binevoit să o mierlească. Prefer să mă descurc singur. E mai sănătos.

Raisbeck plescăi admirativ din limbă și-și împreună mâinile deasupra mesei.

— Trebuie să recunosc că ai făcut-o foarte bine până acum. De aici înainte, însă, nu mai e vorba de pielea dumitale. Fără să ai habar, ții în mâini soarta a miliarde de ființe vii, de la algele unicelulare de care sunt

pline oceanele planetei, până la hibrizii pe care-i goneai prin brusă și la umanii care te înconjoară. Este vital să mă asculți și să-mi urmezi indicațiile.

Gareth ridică din umeri.

— Lord Raisbeck, din principiu, nu mai cred în nimic axiomatic. Așa că aștept demonstrația. Vă avertizez că este necesar să fie foarte convingătoare, pentru a mă retine în scaun mai mult de cinci minute.

Fuseseră trei cercetări independente una de alta și toate trei ajunseră la aceeași concluzie: viața nu ar fi putut să apară în mod spontan pe planetă, conform tuturor legilor viului, care își dovediseră de atâtea ori veridicitatea.

Apoi Blumberg descoperise, în arhiva instituției, că la concluzia aceasta se ajunsese, în mod regulat, de către cercetătorii fiecărei generații anterioare, toți oprin- du-se exact în punctul în care se aflau și ei.

— Toți, dar absolut toți... în același punct. Îți este limpede, Morgan? Nici măcar un pas mai înainte, deși s-au efectuat sute, poate chiar mii de cercetări. însemna că și noi aveam să pățim același lucru. Și l-am pățit.

Viata fusese adusă de undeva, din adâncurile ne- sfârșite ale spațiului cosmic, de către cineva. De către cineva care amenajase planeta ca pe un laborator pentru experiențe biologice. Fiecare formă vie, vegetală sau animală, fusese modelată și repartizată într-un anumit Sector, bine delimitat cu baraje radioactive

care nu îngăduiau nici migrația, nici amestecul speciilor.

— Linii evolutive foarte pure, domnule Morgan, care nu au putut să evolueze în niciun fel, pentru că Dumnezeii care ne-au conceput au stabilizat complet sistemul ecologic al planetei, supunând natura rigorilor unei științe absolute. O lume pură unde nimic nu moare, în realitate. Nimic nu se naște, nimic nu se transformă. Am moștenit aproape tot ce se poate vedea în jur, din generație

în generație: de la păduri și brusă, la oceane, șosele energetice și Colonie, de la porturi spațiale și rovere, la haine, hrană, locuințe, magazine și mod de viață. Pare complet incredibil, dar, din păcate, este numai adevărul.

Nimeni nu murea în adevăratul sens al cuvântului. Pentru că nimeni nu trăia în adevăratul sens al cuvântului. Când fluidul animator înceta, din diverse motive, ambalajul corporal era transportat în imensele congelatoare din subsolul Coloniei și, în clipa în care automatele dotate cu inteligență socoteau că a sosit momentul revenirii la viață, i se făceau operațiile biologice necesare reanimării, inclusiv transformările genetice care asigurau individului o altă identitate și o altă memorie.

— Toate acestea le-ai citit, bănuiesc, și în dosar. Dacă vei fi avut timp.

Lordul Raisbeck oftă, răgușit.

203

— Dosarul însuși este moștenit. Nu am idee cât ai apucat să străbați din el. Mă interesează dacă Blumberg ți-a vorbit ceva despre o programare a acțiunilor indivizilor?

Gareth clătină din cap. Privi spre ceas: sfertul de oră trecuse de mult.

— Ipoteze, Morgan. Ne zbatem într-o lume de ipoteze, pe care nu are cine să ni le confirme, pentru că, **Ei, Creatorii,** sunt departe, poate la celălalt capăt al Galaxiei, poate într-o altă Galaxie. Poate că într-un alt univers. Știi că suntem condamnați să nu putem avea nicio inițiativă personală? Probabil că singuri am fi

putut descoperi zborul în spațiu, sisteme solare îndepărtate, civilizații străine... Așa, am moștenit de-a gata un număr limitat de cunoștințe astronomice, instrumente optice cu puteri reduse, nave cosmice automate, care nu trec mai departe de orbita Azolei. Nimeni nu a izbutit să perfecționeze nimic, pentru că în creierele noastre sunt blocaje care se opun ori de câte ori se încearcă depășirea unei stări de lucruri. Ne-au construit după chipul și asemănarea lor, dar ne-au obligat să ne târâm în țărână, fără posibilitatea de a ne ridica ochii. Nu e numai umilitor, ci și grotesc, pricepi? Să le spui asta, Morgan, să le spui asta... Atunci...

Parcă îi trăsese o palmă. Parcă îl scuipase de față cu toată lumea.

— Nu înțeleg.

204

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Raisbeck îl privi iar lung și clătină din cap. Nu avea nicio importanță, nicio importanță, adăugă. Tot Blumberg descoperise și Drumul. De fapt, nu Drumul în sine, ci localizarea lui în memoriile anexe ale Ordinatorului Central. O cale de acces către inima planetei.

— Au ascuns ceva acolo, Morgan, ceva care ne devine necesar, cu regularitate, la fiecare sfârșit de ciclu. Suntem foarte aproape de un asemenea final și îi simțim din plin nevoia. Avem aproape certitudinea că fiecare generație și-a trimis ambasadorul ei acolo. Am găsit inserate semne simbolice în memoriile axiale. Cei ce au ajuns în adânc s-au întors cu frânturi de informații, de cele mai multe ori de neînțeles. Apoi ciclul s-a încheiat

și întreaga generație umană a mers la culcare în Congelator. Noua generație a luat-o de la capăt.

— Și de ce tocmai eu? își frecă nasul cu arătătorul Gareth.

— Din cauza structurii genetice. Ești o uluitoare aberație genetică. Construcția ta s-a făcut după alte tipare. N-ar fi exclus...

Dar nu-și continuă gândul.

N-ar fi exclus ca tot eu să fi fost și în generațiile anterioare **Ambasadorul** trimis către locul secret de sub scoarța planetei, gândi Gareth și un soi de amărăciune se ridică în el, învăluindu-l în apa sa călduță. N-ar fi exclus ca de zeci de mii de ani să nu fi făcut altceva decât să fi luat etern de la capăt unul și același drum, cu siguranța ingenuă că de fiecare dată e începutul.

205

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Se uită pe furiș la ceas: se scursese aproape o oră.

O interdicție biologică de origine necunoscută se opunea oricărei tentative. Ultima din încercările anterioare fusese a lui Thomas. Nu mai primiseră niciun semn de la el și bănuiau că zăcea mort, poate chiar în apropierea intrării.

— Au rămas multe necunoscute, se strâmbă Gareth. Asta dacă vă accept povestea. Una singură vreau s-o lămuresc pe loc: ce s-ar întâmpla dacă, dintr-un motiv sau altul, n-aș ajunge acolo?

Raisbeck se întinse peste masă și îl apucă de rever.

— La sfârșitul fiecărui ciclu, lumea, așa cum o cunoaștem noi începe să se dezagrege, Morgan:

speciile se hibridează spontan, apoi migrează, străpungând neiertătoarele bariere energetice; valul de violență și de decadență, la nivel social, crește într-un ritm uluitor, inteligența umanilor începe un rapid proces de degradare. Sunt fenomene care anunță clar un sfârșit de lume, altul decât cel programat. S-ar putea ca Blumberg să fi avut dreptate și totul să fie programat: orice element viu are un început, o culminație și un sfârșit. Poate că finalul nostru adevărat este în funcție de un element care stă să se petreacă. Și de mii și mii de ani ne mișcăm între viață și moarte, așteptându-1.

Ii dădu drumul și se așeză la loc. Restaurantul era în continuare pustiu. Sticlele luceau în lumina vineție, atrăgând privirile asupra etichetelor cu stimuli vizuali.

206

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ipoteze, Morgan, ipoteze. Și tocmai pentru că nu există dovezi certificatoare, Blumberg voia să nu intervenim în proces, ci să-i lăsăm spontaneitatea și întâmplarea la dispoziție. Eu am fost pentru depistarea dumitale și intervenția hotărâtă în sistem. Cel de-al treilea, al cărui nume ti-1 voi dezvălui mai târziu, în- cearcă să rămână neutru. Cât va mai putea. Blumberg a dorit să te elimine din ecuație de mai multe ori, pe cont propriu, așa încât am fost obligat să iau parte, în mod direct, la joc, pentru a te proteja. Acum, Blumberg e mort, dar nu știu în ce direcție se va orienta cel de-al treilea. Protecția are însă dispoziție să te captureze și, dacă nu te poate neutraliza astfel, să te lichideze. Blumberg a avut

relații mai întinse ca ale mele. Din păcate.

Tăcu o clipă, meditativ, apoi își drese vocea:

— Vrei să-mi aduci o cutie cu bere?

Gareth rămase însă nemișcat.

— In regulă. Nu m-a urmărit nimeni, Morgan, și nici nu am anunțat pe nimeni. Suntem în siguranță aici, e bine?

— E bine, confirmă celălalt, după care se ridică de la masă și reveni în încăperea alăturată, în care se afla refrigeratorul.

Scoase o cutie, o desfăcu, apoi căută un pahar și o tavă. Reveni după câteva minute. Lordul Raisbeck zăcea cu corpul răsturnat pe masă și cu mâinile atârnând pe lângă scaun. Un stilet cu lamă îngustă și subțire răsărea din pelerină, între umerii cocârjați.

207

DOUĂZECI ȘI OPT

Pe Sandra o găsise în bucătărie, pândindu-i mișcările cu un licăr de groază în priviri. își ținea mâinile ascunse la spate. Gareth bănuia, în căldura și tremu- rul lor, trupul subțire al paralizorului.

— Cum ai putut să faci asta?! țipase atunci când încercase să treacă de prag și să se apropie. Nu te mișca! Nu te mișca! Era cea mai bună prietenă a mea. De ce ai lovit-o și ai legat-o de scaun? Cine ești tu, Gareth Miller Morgan? Cei de la Protecție mi-au prezentat dovezi clare asupra unui accident genetic, care îți afectează structura personalității.

Se întorsese cu fața către zid și ridicase mâinile la ceafă, exact ca și prima dată când se

întâlniseră. îi vorbise obosit și scurt despre bănuielile sale, despre lipsa fardurilor din locuință, despre caracterul de improvizație de moment al unor elemente ale apartamentului, despre captatorul de sunete uzate din încăperea de la etaj.

— încearcă să te pui în locul meu: urmărit de Protecție pentru delicte necomise, arestat, încercările de

asasinat... indivizi sonati care vor să mă lămurească »

despre faptul că aș fi indispensabil într-o uriașă bătălie pentru salvarea lumii... dacă nu aș ști că realitatea nu poate fi dublată, aș crede că sunt într-o stare de transă continuă și că cineva îmi rescrie destinul. încearcă să te pui în locul meu, repetase și ridicase pentru o clipă mâinile deasupra capului. Am fost convins că ești în legătură cu agenții Protecției și că nu m-ai dat pe mâna lor, pentru că mai urmăreai ceva. Nici acum nu sunt chiar sigur că nu faci un joc dublu. Sunt prea multe coincidențe și prea puține explicații.

îl crezuse, pesemne, pentru că azvârlise paralizorul, dusese mâinile la ochi și izbucnise în plâns. îi luase ceva timp până reușise să o potolească și să o facă să își strângă câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Plecaseră în grabă, după ce mai întâi Gareth se asigurase că în apropiere nu pândea nimeni. Pentru prima oară de când intrase în colcăiala asta ucigașă, avea un plan trasat până la capăt.

Despre el îi vorbea acum, trântit pe patul

îngust, cu mâinile sub cap și cu paharul de Uzo alături, pe noptieră. Femeia stătea pe scaun și îl asculta, cu coatele rezemate de tăblia mesei.

— în dosar, o mare parte a informațiilor făcea referire la cealaltă Față a Lumii. Cred că era o manieră simbolică de a defini un spațiu modular care asigura, prin contrapondere, echilibrul părților sistemului social.

209

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

O privi câteva clipe nehotărât, apoi surâse:

— Mă exprim prea tehnic, nu? Nici eu nu înțeleg, în fapt, mare lucru. Asta era însă formularea Lordului Blumberg. Trebuie să fie vorba de un loc unde se petrec fenomene care afectează, direct sau indirect, viata noastră cotidiană. Un loc unde e obligatoriu să ajung, pricepi?

— Pricep, răspunse Sandra și își masă fruntea. Și ce vrei să faci?

— Să capăt un sfat, o indicație, o pistă pe care să merg. într-un cuvânt, să-l găsesc pe cel de-al treilea Lord, mai înainte să i se întâmple ceva neplăcut. Să-mi spună cum se numește spațiul respectiv și să-mi furnizeze coordonatele cu ajutorul cărora să reușesc să-l identific.

Afară, dincolo de geamurile murdare ale motelului, Nictareîși prelingea razele galbene peste zidurile în ruină ale uriașului rezervor de apă, părăsit de multe zeci, poate chiar sute de ani.

Sub cupola Coloniei, lucrurile se degradează incredibil de încet, gândi Gareth, cu ochii închiși. Ca și cum ar aștepta pe cineva să se întoarcă și să

le utilizeze din nou. Ca un om care pleacă într-o călătorie plină de primejdii și, deși știe că s-ar putea să nu se mai întoarcă, își închide casa cu grijă.

— Al treilea Lord a fost arestat de Protecție și transportat în secret pe Azola, spuse încet de tot femeia.

210

Dincolo de peretele dinspre ușă se auzi un sunet ascutit, care-i făcu să tresară.

— Nu înțeleg, se bâlbâi Gareth, deși înțelesese foarte bine.

— L-au arestat și l-au sechestrat pe Azola încă din timpul nopții. Au anunțat la holovizor, când mă interogau. De la prima oră a dimineții s-au închis toate porturile stelare și s-a interzis orice zbor. Nu vor ca tu să ajungi pe Azola. Ești obligat să rămâi aici și să te descurci singur.

Din nou, zgomotul se făcu auzit pentru câteva clipe prin aerul neclintit, apoi cineva ciocăni discret la ușă. Gareth sări din pat și se lipi de zidul din spatele ușii, îi făcu semn femeii să răspundă.

Sandra se apropie de ușă și rămase o clipă șovăitoare, înaintea ei.

— E cineva?

— Serviciul de cameră, se auzi glasul înfundat al unui bărbat. Nu ați comandat o sticlă de Uzo și prânzul?

Gareth dădu afirmativ din cap și îi arătă din ochi blocajul magnetic.

— Imediat, spuse Sandra și răsuci comutatorul.

Ușa se trase încet într-o parte și un cărucior

alb, pe rotile, își făcu apariția peste prag. Bărbatul scund, îmbrăcat în uniformă crem, specifică angajaților motelului, o împinse către cealaltă masă și descărcă pe ea

tacâmurile, farfuriile, sticla și paharele. Nu aruncă priviri curioase nici în stânga, nici în dreapta, și ieși foarte drept, conducând cu un singur deget platforma transportoare.

— Exact la timp, râse Gareth, așezându-se pe unul din scaune. Mi-era o foame teribilă. Să vedem ce este aici...

Ridică unul dintre cele două holuri metalice și un miros apetisant de friptură se răspândi în încăpere. Erau radiuși înăbușiți, garnisiți cu legume verzi.

— Radiuși cu țepi, se bucură bărbatul și își trase o porție zdravănă pe farfurie. Sunt târâtoare de mlaștină. Am participat în câteva rânduri la misiuni de capturare a lor și-mi amintesc că am făcut niște focuri grozave ca să-i prăjim. De o parte ne pândeau caimani, de cealaltă scafopode veninoase. Ai mai gustat până acum?

Femeia dădu din cap că nu și se aplecă deasupra vasului, examinând cu atenție bucățile roșietice. Gareth nu știu dacă trebuie să citească dezgust sau curiozitate în ochii ei. îi puse două exemplare late și turnă peste ele sosul verzui.

— Curaj, o îndemnă. Nu vei muri dintr-atât.

Sandra rupse o fărâmă cu furculița și o băgă, cu reținere, în gură.

— Nu e rea, constată și prinse curaj.

Mâncară în tăcere. în celălalt vas se afla o

salată de fructe. Gareth luă de câteva ori și renunță în favoarea

însoțitoarei. Se ridică de la masă, se învârti câțiva pași prin cameră, ca să se dezmorțească, și înțepeni în fața ușii.

— Tu ai lipit biletul ăsta? întrebă, deși știa că femeia nu se depărtase de masă. II dezlipi și veni cu el la fereastră. „Te aștept la răsăritul lui Phaos, în spatele depozitului. Cred că există o posibilitate de scăpare. Ai încredere, Rees."

— Tu ai lipit biletul pe ușă? repetă, privind-o insistent.

Sandra dădu din cap.

— Atunci, serviciul de cameră, înțelese Gareth și se repezi la telefon.

Bătu de câteva ori în furcă și formă numărul de apel.

— Recepția? Alo, recepția... vreau să vorbesc cu angajatul care ne-a adus masa. A plecat?... Acum cinci minute... Și nu știți unde locuiește? Mulțumesc.

Agăță receptorul. Se apropie de masă și își turnă un pahar plin cu Uzo. O întrebă din ochi dacă dorește, apoi turnă câteva degete și în celălalt.

— Era un angajat cu ziua. Ii puse o mână pe umăr. Prea multe coincidențe, înțelegi? De unde au știut că voi trage la acest motel nenorocit, pentru a angaja un om de serviciu special ca să mă contacteze? Și, mai ales, în ce scop? Prea multe coincidențe, nu crezi?

O zgudui ușor.

— Pentru asta îți spuneam că nici chiar în clipa

de față nu sunt sigur că nu joci un joc dublu.

213

Bău din lichidul parfumat și ușor amărui, după care lăsă paharul pe masă și se îndreptă spre dulapul încastrat în perete. Scoase haina și o trase pe umeri. Sandra îl privea nemișcată.

— Pleci undeva?

Bărbatul rânji. își scutură un fir de praf de pe rever.

— îmi trebuie o armă. Jocul a devenit mult prea periculos pentru a-1 continua cu mâinile goale. Revin repede. Te sfătuiesc să nu te miști de-aici. Și nici să nu încerci să telefonezi cuiva, pentru că voi cere la recepție să-ți intercepteze convorbirile.

Femeia își mușcă buza de jos.

— Ce ai de gând cu mine?

Gareth se opri în prag. Deblocă siguranța.

— în mod normal, ar trebui să te ucid. Respectând regulile jocului, asta ar însemna să elimin acum un personaj neutru, care ar putea deveni incomod mai târziu.

Sandra păli și înghiți în sec. Mâna care ținea paharul începu să tremure.

— Nu îți surâde perspectiva, rânji bărbatul. Nu am s-o fac, însă. Ar fi prea simplu. Și lucrurile prea simple ascund întotdeauna capcane. Vei merge cu mine. Ca ostatică. Deși nu te voi lega, ca pe prietena ta. Dacă în spatele tău se ascunde organizația care mă hăituiește, vei fi garanția că voi rămâne în viață până ce părăsesc Colonia. La revedere.

îi făcu semn din degete și ieși.

214

DOUĂZECI ȘI NOUA

Răspunsul că merge să-și cumpere o armă fusese numai pe jumătate adevărat. II interesa, în mod cu totul particular, persoana lui Rees. Deoarece motelul în care se adăpostise după ce părăsise locuința San- drei era un loc cunoscut, datorită lui Thomas. Iar Thomas îl asigurase, când îl condusese acolo pentru a asista la întâlnirea sectei secrete a nictarienilor, că nimeni, cu excepția lui, nu mai are habar despre existența lui.

Patronul, bătrân și nebun, partizan al nictarienilor, nu primea în vizuină decât persoane cunoscute și de încredere. Nu-i plăcuse atunci spectacolul oferit de slujbele semireligioase ale sectei, dar rămăsese în grațiile bătrânului. Și îl mai vizitase uneori, în absența lui Thomas. Iar acum descoperea - fără prea multă surprindere, că era așteptat și inclus într-un plan de joc cu bătaie lungă.

Hotelul se găsea la capătul înfundat al unei artere intens circulate altădată. în spatele său se afla rezervorul de apă, căzut în paragină. Mai în spate încă, în-

cepeau periferiile, spații uriașe acoperite cu sticlă opacă, în care funcționau uzinele de sinteză și de reproducere a organismelor vii. Gareth nu le văzuse niciodată. Pentru a avea acces dincolo de barierele de radiații, aveai nevoie de un permis special. Care nu se acorda decât cu mare

greutate. Știa însă, așa cum știau toți vânătorii, că într-acolo erau dirijate toate capturile pentru a fi reproduse, iar apoi direcționate în zonele necesare repopulării.

Se opri la marginea bordurii și așteptă un Depla- sator personal. După câteva minute, își făcură apariția, de după clădirea înaltă a Granului, formele fusiforme a două aparate libere. Ridică brațul și cel de pe urmă se opri în fața sa, fără cel mai mic zgomot. Carcasa galbenă alunecă într-o parte și vocea plăcută a sintetizatorului îl invită să urce. Se instală în scoica fotoliului comod și tastă pe circular numărul contului din bancă. După câteva secunde, pe ecranul minuscul apăru o dungă neagră transversală.

— Regretăm, domnule, reveni sintetizatorul, contul dumneavoastră nu poate fi activat. A fost blocat dintr-o dispoziție superioară a băncii. Vă rugăm să părăsiți deplasatorul.

La dracu'! înjură furios Gareth, în timp ce cobora. Nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să fure o armă.

Chipul mustăriu al lui Nictare cobora vertiginos către buzele hulpave ale acoperișurilor înalte. Grăbi

pasul și se înfundă într-un ghem de străzi înguste și șerpuite, care îl scoaseră, în mai puțin de o jumătate de oră, în apropiere de Bulevard, în spatele Centrului Energetic. Exista riscul de a întâlni barajele celor de la Protecție sau chiar de a fi recunoscut, din pricina uriașelor afișe-portret cu care împânziseră Colonia. Dacă nu se mișca

repede și eficient acum - *acum,* își sublinie Gareth, înfigându-și unghiile în podul palmei -, risca să rămână blocat într-o încăpere oarecare și să asiste pasiv la derularea evenimentelor... Simțea instinctiv că nici Blumberg și nici Raisbeck nu îl mințiseră când îi spuseseră că prezența sa era vitală într-o anumită succesiune a evenimentelor. Nu-1 interesa să participe neapărat la ele, pricepea însă tot mai clar că nu avea voie să se izoleze de ele, dacă voia să scape cu viață.

Clădirea Centrului Energetic avea forma unui cub cu fetele colorate în nuanțe diferite de albastru. Era efectul produs de geamurile polarizate, comandate să reflecte lumina galbenă a lui Nictare într-un anumit spectru vizibil.

Nu se vedea niciun filtru. Gareth respiră ușurat și se grăbi să ocolească rondurile de rododendroni din fata imensei intrări în incinta centrului. Dincolo de el »
se zăreau construcțiile lamelare ale magazinelor de antichități aparținând concernului „Vitalis". Ochi o firmă minusculă, specializată în vânzarea armelor

vechi, și intră, după ce se asigură că deasupra ușii de sticlă nu se afla niciun identificator holografic.

Trecu rapid în revistă câteva rafturi încărcate cu tot felul de arme, cele mai multe complet necunoscute și, în cele din urmă, se așeză la rând în spatele a doi bărbați cu păr grizonat și costume albe, la standul cu arme paralizante. Avea nevoie de una puternică, menită să îi permită să

acționeze la distanță, chiar dacă modelul nu era tocmai nou.

Cei doi din față aleseseră un model primitiv de spray și-l probau cu încântare pe omul-lynx, care mâ- râia întruna din spatele liniilor energetice.

După un interval de câteva secunde, trupul îmblănit se zgârci și se prăbuși pe podea. Tubul, de mărimea unui pumn, fu împachetat într-o carcasă subțire de harva și dispăru odată cu cei doi, în direcția altor standuri.

Gareth solicită un baston neuronic. Exista doar un singur exemplar, foarte lucios, din cauza unei îndelungate folosiri. Aparținuse unui vânător de hibrizi, îi explică îndatoritor vânzătorul, prezentându-i prospectul de utilizare. îl părăsi pe suport, ca și cum nu l-ar fi interesat în mod deosebit, și îi ceru una din vergelele flagelatoare expuse pe ultimul raft. Când bărbatul se răsuci către locul indicat, Gareth înșfăcă bastonul și îl atinse pe ceafă, în spatele urechii. Vânzătorul gemu slab și încremeni în poziția în care-1 surprinsese atacul.

Fără să se grăbească, Gareth băgă bastonul pe mânecă, după ce îi cuplă siguranța, și părăsi magazinul.

în stradă se lăsă în voia forfotei mulțimii, care îl târî în direcția Parcului Public. Nictare se prăbușise dincolo de clădirile lamelare, lăsând în aer paiete albicioase. Primul baraj era organizat în apropierea celor trei arteziene cu jet suspendat. Un interdictor subțire ca un fir vibra abia perceptibil de-a latul trotuarului, dirijând

trecătorii către o fantă îngustă de trecere.

Ieși din flux, intră într-un restaurant de peste drum și merse direct la toaletă. Deschise fereastra ce dădea spre curtea interioară și încălecă pervazul. Sări și așteptă câteva clipe nemișcat, în spatele unor tomberoane cu resturi: nu îl urmărise nimeni. La câțiva metri, o ușă aștepta întredeschisă. Pătrunse într-un coridor slab luminat. Lăsă în pace intrările ce se înșirau simetric pe stânga și pe dreapta, urmărind linia fosforescentă de pe zid.

Dincolo de primul cot zări holul larg al unui hotel. Afară, lipiți cu spatele de peretele de sticlă, doi agenți ai Protecției vizionau plictisiți un film identic cu cel de care tocmai scăpase. Se furișă în spatele unei gigantice flori palmate care împodobea drumul către lift și așteptă să iasă cineva.

După câteva minute, ușile automate se deschiseră și își făcură apariția doi bărbați în vârstă, cu bastoane diaflux în mână. Se grăbi înspre ei, zâmbi cât putu mai

slugarnic și arătă cu bărbia către bagajele ușoare. Cei doi își aruncară o privire interogativă, înălțară din umeri și consimțiră. Ii urmă, mai întâi către recepție, apoi către ieșire.

Agenții nu le dădură nicio atenție. Gareth coborî treptele în fugă și opri un deplasator, înghesui bagajele pe bancheta din spate și îi invită pe cei doi să urce. Acceptă cartea de credit cu aerul cel mai firesc din lume, se înclină umil, apoi, când agenții întoarseră capul în direcția

unui vălmășag produs de înghesuială, profită să se alăture celor doi care tocmai depășiseră filtrul.

își zări unul dintre portrete proiectat pe suprafața mată a unui spațiu expozițional, suprapus peste tablourile suprarealiste alcătuite de ciberii neuronali ai firmelor de design industrial și de arte plastice.

Cinci operatori acarieni, cu însemnul Arahnidei ar- tropoda pe cercul galben de pe mâneca dreaptă, îl admirau rezemați de cilindrul răsturnat al unui variator molecular și beau bere din cutii de plastic.

„Nu sunt tocmai ușor de recunoscut", gândi Gareth după ce trecu prin fața lor, fără ca măcar să fi fost învrednicit cu o privire. Sau poate că interesat să mă captureze e numai serviciul de Protecție, celor din jur nu le pasă de amenințarea potențială pe care o prezint.

Ajunse în dreptul Depozitului de ambalaje biologice exact în clipa în care Phaos își săltă nimbul violet în spatele munților îndepărtați, alungând nerăbdător

220

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

întunericul. Se apropie precaut de clădirea înaltă, cu șase etaje. Porțile erau larg deschise și trei rovere ușoare pluteau la câțiva metri de sol, în așteptarea vânătorilor plecați să perfecteze actele. își aminti de nu prea îndepărtata noapte în care propriul rover plutea în așteptare, cu trupul omului-câine bine închingat înăuntru.

Ridică din umeri și merse cu pași măsurați de-a lungul aleii, către colț.

Un funcționar și doi gardieni îl depășiră,

salutân- du-1 din cap. Le răspunse în același fel. Putea foarte bine să fie o cursă. Existau 90% șanse pentru așa ceva. Oricum, alt drum nu mai era. Dacă al treilea Lord Genetician fusese arestat și îndepărtat pe Azola pentru a-1 izola de el, se putea întâmpla ca izolarea să fi dat greș, iar biletul primit îi oferea o pistă. Nimeni nu venise să-l aresteze, deși expeditorul rândurilor îi cunoscuse adresa.

Nimic nu l-ar fi putut convinge să vină la depozit, gândi Gareth, privind cu precauție dincolo de colț, dacă n-ar fi fost semnătura... acea semnătură! Pentru că Rees era mort și cadavrul său, contorsionat din pricina otrăvii cu miros de migdale, stătea cuminte într- unul din refrigeratoarele subterane.

— Hei, Gareth, puiule. Mă bucur că nu te-au măcelărit încă blestemății ăștia! Să ne grăbim, că n-aș putea să pun pariu că n-au mirosit ceva.

Gareth se răsuci fulgerător, cu bastonul paralizor în palmă. La doi pași în spate, îl privea prietenos func-

ționarul pe care tocmai îl depășise cu câteva secunde mai înainte. își scoase chipiul albastru și ochelarii.

— Thomas! articulă răgușit. De unde dracu' ai răsărit?

Thomas își duse degetul la buze și îi făcu semn către pista de aterizare cu cercuri fosforescente.

222
TREIZECI

Două rovere mari de transport tocmai își făceau apariția după colț și se îndreptau către spațiile de staționare. O armată de funcționari, îmbrăcați în salopetele negre ale Consorțiului de Achiziții, năvăli din toate direcțiile, conducând mașinuțe electrice sau târgi imense pe pernă de aer. O alarmă prinse să sune strident într-o parte și un jet cu dungă fosforescentă de jur-împrejur apăru din spatele unui grilaj al depozitului.

— Căpitanul Vine! tresări Thomas. Să mergem!

II apucă de braț și îl trase în direcția depozitului. Gareth se smuci înapoi.

— Nu fi prost! șuieră Thomas. E singurul loc unde nu se vor gândi niciodată să te caute în următoarea jumătate de oră.

Gareth remarcă forma individualizatoare a pronumelui, dar nu spuse nimic. Alte lucruri se cereau rezolvate acum.

Se strecurară printre oamenii grăbiți care descăr- cau din rovere lăzi mari, izolate și cilindri transpa-

renți prin care se zăreau, plutind în lichidul conser- vant, fragmente de diferite dimensiuni din corpul hibrizilor, supuși experiențelor Institutului. Gareth se strâmbă scârbit și își întoarse privirile.

— Credeai că îi prindem ca să le comandăm costume și să îi ducem la cinema? ricană Thomas foarte aproape de ureche.

Intrară într-o hală imensă, de-a lungul pereților

căreia se înșirau cumințI sute de tuburi asemănătoare celor de afară. Doi gardieni, cu căștile date pe ceafă, le strigară ceva printr-o portavoce, dar din cauza vânzolelii din jur nu înțeleseră nimic. Thomas ridică mâna și văzu, cu uluire, în palma desfăcută, o minusculă sferă strălucitoare, de care își amintea cu siguranță că o mai zărise undeva. Pe culoarele subterane ale Institutului, în mâna copiei sale genetice cu păr albastru. Vru să întrebe ceva, dar celălalt dădu din cap negativ și îl luă din nou de braț. Gardienii întrerupseră bariera genetică, permițându-le accesul către scara metalică în spirală, care șerpuia de-a lungul unui stâlp metalic, către o platformă ce înconjura hala, cam pe la jumătatea înălțimii.

Când păși pe platformă, Gareth văzu un șir lung de cabine din sticlă opacizată, legate între ele printr-o intensă plasă energetică, strălucind tremurător în lumina slabă din hală.

— Ce-ai văzut jos, în tuburile de conservare, sunt hibrizii capturați. Ceea ce vezi aici sunt hibrizii prefa-

bricați în uzinele de sinteză, gata să fie transportați în Sectoare și eliberați, pentru a fi capturați de Vânători.

Gareth se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Nici noi, zâmbi celălalt și Gareth putea să jure că în acele momente spunea adevărul.

Remarcă din nou forma specifică, globalizatoare, de această dată, a pronumelui folosit, dar renunțase deja să pună întrebări.

Se strecurară printre cabine și Thomas îl introduse într-un coridor îngust, a cărui intrare nu se vedea dinspre capătul scărilor. Era foarte scurt și dădea într-un birou cu ușă cromată. Un gardian dormea pe un scaun, cu arma pe genunchi. Când îi văzu, sări în picioare și salută. Thomas formă un cifru scurt pe terminal și ușa alunecă într-o parte. Intrară.

Totul era foarte modest, remarcă Gareth: un birou, două scaune, un dulap, o consolă cu terminal și un tablou holografic impresionist. Rămase cu gura căscată: numai în primele clipe tabloul lăsa senzația de artă impresionistă. După ce ochii prinseră să se obișnuiască cu arabescul culorilor, din ramă înțepeni, în cele din urmă, un chip cunoscut. Propriul său chip! Pocni din degete nervos.

— Ești un personaj important, prietene, râse Thomas, urmărindu-i privirile. Ia loc. Avem la dispoziție mai puțin de o oră pentru a lămuri unele chestiuni și, mai ales, pentru a te convinge.

225

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Aproape o oră...

— Până la răsăritul Odrei, ca să fiu mai exact. După aceea, vei avea exact timpul necesar să pilotezi rove- rul până la locul unde ne-am despărțit: până la mlaștină.

își mușcă buzele.

— Și de ce crezi că aș face-o?

— Ei, vezi? Pentru asta am acest răgaz la dispoziție. Să o luăm de la început, ce zici? De astă dată, de la începutul începutului.

— Un moment.

Gareth își puse încet de tot mâinile pe birou.

— Un moment... Să o luăm de la început, O.K. Adică să presupunem că nu aș fi venit sau că nu aș fi primit biletul...

Thomas dădu din cap. își aprinse un trabuc și căută o scrumieră. Renunță. Trase un dosar, pe care scutură scrumul.

— Ai fi ajuns aici, oricum. Omul nostru, care te-a însoțit cea mai mare parte a timpului, avea instrucțiuni precise.

— Omul vostru, adică...

— Exact, Sandra. Bănuiai ceva, dar nu știai de unde să răsucești informația pentru a o înțelege. Gareth, timpul se scurge și nu lasă loc pentru întrebări inutile. Să le plasăm, cel mult, în partea finală. De acord?

Dădu din cap. Nu avea de ales.

226

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ciclul se apropia de sfârșit, spuse Thomas, gânditor. Tot mai multe semne mărturiseau închiderea încă a unei etape biologice. Cercetătorii Institutului descoperiseră că experiențele prin care se străduiau să înțeleagă tainele vieții și ale societății nu erau deloc noi. Repetiții, dragul meu. Există informații în memoriile auxiliare care confirmă lipsa completă de inventivitate și caracterul strict mecanicist al activităților desfășurate și crezute de noi absolut inedite. Cei de dinainte au lăsat date complete în acest sens, precum și mențiunea cum că alte date, absolut asemănătoare, se află în alte paliere, mai profunde, ale memoriei centrale, dar că accesul la ele e determinat de o anumită structură genetică. Suntem sintetizați în incubatoare, crescuți și

îndrumați către serviciile care ni se potrivesc, conform construcției genotipului. De multe mii, poate chiar de milioane de ani se întâmplă același lucru.

Până aici nimic nou, gândi Gareth. Thomas era de acord cu Blumberg și amândoi cu informațiile strânse între copertele dosarului.

— Sigur că suntem de acord, și eu, și Blumberg am avut acces la dosar. Thomas nu mai râdea. Nu trebuie să te surprindă: și eu dețin capacitatea de a citi gândurile.

Gareth se ridică pe jumătate în scaun, cu ochii scă- părând.

227

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Ești o copie!

— Sunt o copie, recunoscu neutru celălalt. După o clipă de reflecție, adăugă: Mai bine m-ai lăsa să vorbesc. Mai avem doar 35 de minute. Datele s-au acumulat singure. Tot ce a fost viu s-a născut prin sinteză, în laboratoarele Institutului, s-a mișcat uniform și mecanic, conform unor elemente prestabilite, ciclurile s-au repetat cu regularitate, nimic nu s-a mai construit și nu s-a mai dărâmat, într-o Colonie oferită odată pentru totdeauna...

— Toate astea mi le-a povestit și Blumberg.

— Știu, se arătă de acord Thomas. Ceea ce nu a apucat să-ți spună este tocmai elementul esențial: noi bănuim că totul a fost conceput și construit de trimișii unei civilizații îndepărtate, nu știm în ce scop, care, atunci când au părăsit planeta, în grabă, au lăsat lucrurile pregătite pentru a-i reprimi când se vor întoarce.

Strivi trabucul de coperta subțire.

— Nu s-au mai întors niciodată. Insesizabil, viata turnată aici în forme foarte bine stabilite a evoluat. Dar probabil că și asta era prevăzut în planurile lor. Așa s-au născut Ciclurile și obligativitatea a tot ceea e viu să o ia de la capăt la sfârșitul unei anumite perioade de timp.

Făcu o pauză și îl privi. Gareth nu se mișcă.

— Probabil că te întrebi de ce naiba ocolesc atât de mult și nu-ți răspund la problema care te roade de

două zile și două nopți: ce legătură ai tu cu toate astea. Dintre toți umanii sintetizați în incubatoare, tu ești singurul posesor al unui genotip complet necunoscut. Nu s-a găsit nici măcar embrionul hărții tale genetice. Ordinatorul central a refuzat să furnizeze vreo relație în ce te privește. Pe scurt, Lorzii Geneticieni au bănuit că trebuie să fii unul dintre EI, rămas aici pentru a proteja sistemul, în cazul apariției un pericol necunoscut.

Gareth își fixă atenția asupra mâinilor: nu tremurau. Auzise cuvintele celuilalt, dar nu avusese timpul sau voința de a le penetra sensul. Sau, dacă o făcuse cumva, subconștientul său refuza să îi acorde statut de realitate.

— De ce te-aș crede? articulă rar.

— Sunt secretarul celui de-al treilea Lord Genetician, Brunhes. Ești pus sub supraveghere de foarte mult timp. Acum un an și jumătate, Lordul Brunhes a decis să îți devină coleg. Se confirmase o descoperire mai veche, dar care nu deținuse până în acel moment dovezi evidente ale

certitudinii sale - cealaltă față a lumii. Undeva, în subsolul planetei, se afla o construcție ciclopică, motorul a tot ceea ce vezi mișcând în jurul tău. Acolo vei găsi răspunsul la întrebările care se pun de multe mii de ani.

Monitorul bâzâi scurt și o pâlpâială stinsă însoți apariția pe ecran a câtorva cuvinte și cifre. Thomas se strâmbă și formulă un răspuns.

229

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Roverul e gata. Mai avem la dispoziție cinci minute. Trebuie să ajungi la vizuina hibrizilor, aceea pe care am căutat-o și eu, după ce ne-am despărțit. Este vorba, de fapt, de o peșteră naturală ale cărei caverne coboară, printr-un puț imens, către inima planetei. în a treia sală se află un baraj biologic de origine necunoscută, care ucide instantaneu orice ființă vie care încearcă să-l depășească. Tu vei trece, însă.

Thomas întinse mâna și-l bătu ușor peste degete.

— Te va proteja necunoscutul tău cod genetic. Ai mai pătruns și altădată, încearcă doar să-ți amintești.

Gareth căscă uluit gura, dar nu reuși să articuleze nimic.

— Ai fost folosit, în fiecare Ciclu, în același scop. Niciodată nu ai apucat, însă, să spui Adevărul.

Thomas râse cu amărăciune.

— Tot ceea ce vezi reprezintă copii ale unor matrițe perfecte. Dar copiile nu au memorie.

— Vrei să spui că...

— Că ești o matriță. Că, de fiecare dată, ești

originalul, Gareth. Că ești singurul menținut în viață nu prin copiere, ci prin conservare. Habar nu avem cum ați reușit. Pentru că tu ești unul dintre Creatori.

230
TREIZECI ȘI UNU

Roverul îi aștepta, susurând ușor în imensitatea halei, alături de tuburile din primul rând. Un gardian cu portavoce se învârtea în jurul său și se străduia să decupleze sistemul auxiliar de frână mecanică la sol. O lumină galbenă, căzută perpendicular pe ax, scotea străluciri stinse din fuzelajul murdar de praf.

— Acesta este aparatul. Thomas bătu cu palma într-un flaps. E singurul pe care l-am putut ascunde de ochii celor de la Protecție.

J

Gareth se trase câțiva pași înapoi și-l examină cu atenție. Thomas făcu un semn din degete și lumina galbenă se stinse.

— E bine să nu atragem atenția, spuse. Și, acum, ultimele elemente. Cele mai importante. Peste șase minute răsare Odra. Trebuie să pornești exact în acea clipă. Pentru că, tot atunci, pornește și Vânătorul. Căpitanul Vine, îți amintești? E aici pentru a verifica corectitudinea înțelegerii.

— Nu înțeleg, tresări Gareth. Am auzit asta, dar nu mi-a explicat nimeni. Care Vânător?

— Copia lui Giessler ți-a vorbit despre sinteza unui Vânător special, nu? Vezi că știu? râse celălalt. E un joc periculos, dar fascinant, amice. Doi dintre jucători au murit, pentru că jocul s-a dovedit mai puternic decât ei, dar cursa inițială continuă, pentru că forțele sociale pe care le reprezintă nu s-au disipat. Blumberg s-a împotrivit încă de la început ideii de a perturba sistemul Ciclurilor. A apelat la fracțiunea conservatoare a membrilor Guvernului Imuabil. Serviciul de Protecție a fost pus la dispoziția sa. Ei sunt aceia care încă te urmăresc, dar fără prea multă energie, deoarece capul care îi conducea a dispărut.

— în virtutea inerției, nu? mormăi Gareth.

— Se poate spune și așa. Lordul Brunhes s-a menținut neutru, neconvins de realismul soluțiilor niciu- neia dintre părți. Și pentru că Raisbeck te-a susținut prea viguros, obținând din partea Guvernului inviolabilitatea pentru persoana ta, a încercat să contracareze, demonstrând că, dacă există cumva ceea ce Blumberg numise „legile nescrise ale Marelui Joc", atunci ele oricum îl vor proteja automat pe Creatorul rămas printre noi. Singurul impediment ar fi fost numai o identificare corectă a persoanei necunoscute a acestuia. Și atunci a propus o „vânătoare de noapte". Privi la ceas și dădu grăbit din mână.

— Experiența cu oul bioenergetic, spuse și-i puse o mână pe umăr. Ai fost copiat cu ajutorul unei biopsii

și a unei psihopsii. Presupun că ai trăit, în mai puțin de o oră, amintirile unei vieți.

își umezi buzele cu vârful limbii.

— îmi pare rău, Gareth. Cred că n-ar fi trebuit să fiu eu cel care să ți-o spună. Sincer, îmi pare rău.

Gareth înghiți în sec. Inima îi bătea surd în coșul pieptului, umplându-i urechile cu un vaier dureros.

— Adică voi fi propriul meu Vânător?

Thomas strâmbă din buze și lăsă bărbia în jos.

— Știi la fel de bine ca și mine că Vânătorii sunt sintetizați exact pentru anumite categorii de vânat. Dacă ești un Creator (își umezi iar buzele), atunci numai un alt Creator te-ar putea vâna.

Oftă reținut și privi iar la ceas.

— Două minute. Lordul Brunhes n-a fost de acord, dar a trebuit să se supună. Nu știu cât ești de inviolabil și cât te vor putea proteja legile nescrise, care ne mențin cu strictețe între limitele lor. A reușit să obțină un singur amendament - vânătoarea să pornească simultan. Dacă ești, într-adevăr, un Creator, vei ști cum să-ți învingi copia. Când vei ajunge la peșteră, vei primi instrucțiunile noastre asupra a ceea ce vei avea de făcut în continuare.

îi întinse mâna. Vânătorul rămase neclintit, de parcă n-ar fi zărit-o.

— Mult noroc, Gareth! Aș fi dat orice să pot veni cu tine. Va fi cea mai extraordinară vânătoare de noapte din câte s-au putut imagina!

Ridică brațul și două spoturi albastre fixară

carlinga. Trapa roverului alunecă într-o parte. Gareth se apropie de treptele metalice.

— Pilotul automat cunoaște drumul până în punctul unde ne-am despărțit. Mai departe, te vei descurca. Peștera se află dincolo de mlaștină.

Dădu din cap și zâmbi strâmb. Deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, clătină din cap. Mă gândeam...

— ... că toată viata ti-a fost orânduită de altii, nu? închise ochii, încercând să se liniștească. într-un destin scris de alții, nu ai dreptul la inițiative personale.

Dacă i-ar fi întins mâna, ar fi avut, probabil, senzația sforilor care-i mișcau mâinile și picioarele. Se că- țără în rover și se lăsă să alunece în scaunul de pilotaj, în acel moment, toate sistemele bordului se iluminară. Carcasa reveni în poziția inițială. Urletul unei portavoce îi pătrunse înfundat în urechi. Uriașele porți ale hangarului prinseră să alunece încet într-o parte și-n alta. întinse mâna și apăsă tasta de pornire. O trepidație ușoară îl atenționă că sistemele sunt pregătite să răspundă la comenzi. Decuplă automatul și trecu comanda pe manual. Desigur că pilotul de serviciu cunoștea mai multe variante de a părăsi Colonia. Dar toate erau valabile doar în vremuri normale. Nu și atunci când cineva, care îți seamănă până la identi-

tate, care se mișcă, vorbește și gândește întocmai ca tine, pândește undeva pe circuit, hotărât să te lichideze.

Roverul se ridică de la sol, se echilibră și pomi către ieșire. Pe când depășea pragul fosforescent, Gareth aruncă o ultimă privire ceasului de pe peretele din dreapta: pierdută în imensitatea brusei, albastra Odra își ridica obrazul proaspăt, deschizând corolele florilor nocturne.

Ieși încet, ocoli cubul masiv al depozitului, gata- gata să se lovească de un tren autoplutitor, cu containere vidate. Porțile incintei rămaseră larg deschise, de parcă ar fi așteptat să revină. Trecu de ele fără să îl oprească nimeni. Gândul îi zbură o clipă către motelul unde o lăsase pe Sandra. Costumul cel nou de Vânător îl strângea la subțiori. Se foi în fotoliu, apoi reveni și se concentră asupra comenzilor.

Ieși pe firul Bulevardului Unsprezece și îl urmă, cu viteză moderată, până aproape de capăt. Chiar înainte de a se înscrie pe pista de ocolire, pentru a ieși din Colonie, coti la dreapta, pe lângă un uriaș restaurant, iluminat multicolor, se angajă pe trefla unui pasaj subteran și acceleră la maximim pe culoarul lipsit de circulație la acea oră. Exista posibilitatea ca toate cele șase puncte de intrare-ieșire în Colonie să fie supravegheate, iar Vânătorul să se afle la exterior, într-un punct echidistant față de toate, astfel încât să poată

interveni cu maximă eficiență și rapiditate în oricare dintre direcții. Oricum, el unul așa ar fi procedat. Iar dacă celălalt era o copie reușită a sa, probabilitatea ca acest scenariu să corespundă realității se dovedea foarte mare.

Când pasajul luă sfârșit, ajunse din nou pe pista

de ocolire, între punctele trei și patru. Opri pentru câteva secunde aparatul și îl săltă la aproape o sută de metri, stingându-i luminile de identificare. în stânga și în dreapta, punctele de trecere își pâlpâiau becurile cu argon, parcă gata-gata să se stingă. E o iluzie, își spuse Gareth în gând, fiecare punct își avea propriul sistem de generare a energiei, astfel încât dacă, prin absurd, întreaga colonie ar fi rămas în pană de energie, de jur- împrejur ar fi strălucit flăcări roșiatice.

Dădu roverul înapoi câteva zeci de metri. Planul era simplu și îl voia eficient. Dacă nu, confruntarea avea să se dovedească dură încă dintru început. Ac- ționă trapele și dirijă capsula fragilă a bărcii de salvare, fixând-o chiar în botul aparatului. Ambală motoarele și porni în față cu toată viteza. Capsula pene- tră barajul de radiații, luând foc instantaneu. Timp de două secunde, rețeaua căzu datorită absorbției prea mari de energie. Suficient pentru ca roverul să ajungă nevătămat de cealaltă parte. în spate, rețeaua se re- făcu și alarma sonoră prinse să-și urle avertismentul.

Gareth zâmbi și își încleștă mâinile pe manșă. Primul tur îl câștigase el. Conduse aparatul către liziera

pădurii, după ce îl coborâse aproape de sol, își loca- liză cu precizie poziția pe harta magnetică și trecu comanda pilotului automat. Imediat, roverul făcu o răsucire de 90 de grade și se puse în mișcare, ocolind cu îndemânare trunchiurile

copacilor. înainta foarte încet, dar Gareth avea nevoie de certitudinea că Vânătorul i-a pierdut urma încă de la început. Necunos- cându-i planul, era nevoit să-l urmărească până la mlaștină. Dacă reușea să ajungă cu o jumătate de oră înaintea lui, putea să dispară fără probleme în largul apelor stătute, părăsind roverul, a cărui prezență îi trăda permanent poziția pe locatorul inamic.

Se întinse în fotoliu, cu mâinile sub cap. Cu cinci minute înainte de a atinge punctul stabilit, va dirija roverul în altă direcție și își va continua drumul pe jos.

își pipăi arma fixată la șold. Umflătura costumului îi producea o furnicătură plăcută în palmă.

Apoi, percepu în transparența ecranului, care se întindea ca o bandă îngustă de-a lungul hublourilor, un început de mișcare. Răsuci capul cu rapiditate, dar alt gest nu i se mai permise: din fotoliul secund îl ținteа amenințătoare țeava scurtă a unei arme plasmatice. înghiți în sec și se străduі să zâmbească. Gareth cel cu păr albastru îi zâmbea, la rându-i, eliberându-se cu mâna stângă din pânza neagră a parașutei care îl as- cunsese până atunci.

237

TREIZECI ȘI DOI

— Când ne-am despărțit în stația etajată, nu bănuiai că ne vom mai reîntâlni. După cum nu bănuiam nici eu. Primul lucru pe care l-am aflat - după ce am deschis ochii și mi s-a explicat că nu sunt decât un funcționabil - a fost că trebuie să te cunosc cât mai bine. Că trebuie să-ți învăț modul

de a gândi, determinat de experiența de viață.

Chiar acum - se strânse Gareth în fotoliu, de parcă l-ar fi încercat o boare aspră de ger, urmărind cu coada ochiului traseul parcurs pe harta magnetică -, chiar acum îmi citește gândurile. îmi va prevedea cu exactitate orice gest, orice acțiune.

— Exact, orice mișcare, orice acțiune, repetă ca un ecou copia sa cu păr albastru, în afară de faptul că îți pot citi gândurile, pot să gândesc după același tipar cu tine. De aceea mă și aflu aici. Dacă rolurile ar fi fost inversate, tu ai fi raționat așa și m-ai fi pândit de pe scaunul acesta.

Aici era...

— De ce nu mă omori acum?

238

Aici se afla cheia. Trebuia, într-un timp infinitezimal, să-și modifice structura de gândire.

— Pentru că o serie de informații trebuie să circule încă între noi, pentru a echilibra grupuri de sisteme, pe care acțiunile tale neașteptate le-au dezechilibrat.

— Cum ai ajuns aici? Aici, la bord, vreau să spun.

Era vital să nu-i lase inițiativa, măcar până vor ajunge deasupra mlaștinii. Din nefericire, nu reușea să identifice cu exactitate poziția imediată, din cauza propriei poziții față de adversar.

— Căpitanul Vine, răspunse celălalt.

— Nu înțeleg.

Se hotărî să întindă piciorul stâng către suspanta parașutei, alunecată pe lângă fotoliul său.

— Căpitanul Vine eram eu. Masca a fost perfectă și nimeni nu a bănuit nimic. Nici nu aveau ce. Vine venise conform protocolului, să verifice respectarea regulilor jocului.

Vârful bocancului atinse bareta de mătase și o trase ușor către sine.

— Lordul Blumberg a reușit să plănuiască totul până în cele mai mici detalii? înseamnă că a avut o minte strălucitoare atunci când a impus regulile unui joc ce avea să-i supraviețuiască.

Asta era! Creierul celuilalt era și nu era asemănător propriului său creier. Avea disfuncționalități de moment. Putea să-l decupleze de al său, dacă-1 solicita să

funcționeze independent. De pildă, punându-i întrebări în momentele formulării răspunsurilor, celălalt nu-i mai citea gândurile. Suspanta parașutei se afla acum între degetele mâinii sale stângi.

— Lordul Blumberg a fost o rețea inteligentă de o maximă eficiență. Chiar și mort, voința sa va continua să-i ducă planurile până la capăt și să salveze temeliile acestei lumi. Pentru asta va trebui să mori, Morgan! Și tu, și Lordul Brunhes. Așa cum, conform aceluiași plan, Lordul Blumberg și-a hotărât singur propria moarte.

— Nu înțeleg, rămase cu gura căscată Gareth, uitând pentru o clipă de planurile de salvare.

Și chiar nu înțelegea. Prin hublouri, noaptea albastră a Odrei părea să se transforme într-un fluviu lat, cu nuanțe vinețiii. Azola, își spuse Gareth, cu inima strânsă de o spaimă neînțeleasă.

— Azola, da, repetă celălalt. Peste foarte puțin, Azola va răsări ultima oară pentru tine. Iți voi răspunde la ultima nedumerire, pentru că îți simt frământarea și intuiesc că nu îmi vei putea răspunde, la rându-ți, la singura și ultima întrebare pe care ți-o voi pune.

Țeava armei se înclină, pentru o clipă, arătând către hublou.

— Azola e de vină, înțelegi? Blumberg a intuit că sub influenta ei blestemată, informatii la care niciun uman nu a avut vreodată acces, vor sparge blocajele

subconștientului tău și că el însuși se va lăsa influențat de mesajul lor, stricând un plan construit cu trudă, timp de mai mulți ani. Uciderea sa fulgerătoare a făcut parte din acest plan. Dacă ar fi solicitat-o condițiile exterioare, ea ar fi urmat să acționeze, independent de ce ar fi dorit el în clipa fatală.

— Nu pot să cred! bâigui Gareth cu ochii ațintiți asupra hărții de pe ecran. Cine și-ar putea dori moartea?

întrebarea solicita decuplajul cerebral. Dreapta lui Gareth țâșni către senzorul fosforescent, tăiat în diagonală de o dungă verde, chiar în clipa în care, cu stânga, smucea de suspantă cu toată puterea.

Trei evenimente se derulară simultan: roverul ieși dintre copacii groși în largul mlaștinii, răsucindu-se greoi cu bordul în jos: picioarele Vânătorului, înfășurate încă în pânza parașutei, zvâcniră către tavan, ră- sucindu-și stăpânul într-o

parte; arma se descărcă înspre hublou și perforă sticla groasă, care se topi și curse în jurul multiplelor puncte de impact.

în bătălia mută ce se declanșă în întuneric, singurul gând a lui Gareth fu să nu-i permită bărbatului înarmat să țintească din nou spre el. După câteva secunde, geamul alăturat sfârâi și se topi, desenând tainice flori roșii pe fundalul nopții. îl apucase de cot și se străduia să-l împingă cât mai sus, către podeaua devenită tavan. Adversarul se dovedea la fel de puternic ca el.

241

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Evident, se strâmbă Gareth, ca urmare a loviturii primite în rana obrazului, suntem, în fapt, una și aceeași persoană.

— Evident, îi gâfâi celălalt chiar în ureche. Numai că eu dețin atu-ul armei.

Chiar atunci, genunchiul lui Gareth apăsă cu putere toți senzorii pe care rotula sa îi putu cuprinde pe partea inferioară a blocului de comandă. Se auzi un bâzâit și o lumină roșie invadă interiorul.

Lumina de avarie, mai apucă să gândească Gareth, iar urechea surprinse zgomotul declanșării fuzeelor de lansare a fotoliilor.

Urmă cea mai scurtă cădere din viața sa și se pomeni plutind pe apa întunecată și greu mirositoare a mlaștinii, în fotoliul devenit aparat gonflabil de salvare. Noroc cu impermeabilitatea costumului, gândi și se strădui să-și zărească adversarul. Odra însă sta gata să apună și întunericul devenise o pastă groasă, întinsă peste fața lumii. își încordă auzul, dar zgomotul

motoarelor reverului, care descria cercuri largi pe deasupra, în așteptarea unei alte comenzi, nu lăsa să se distingă nimic.

Probabil că și celălalt se afla într-o situație asemănătoare. Așa încât își desfăcu cele două centuri ce-1 ținu- tuiau în fotoliu și se lăsă să lunece în apă. Constată imediat că numai provizoriu putea denumi lichidul acela apă: la doar două palme de suprafață, corpul i se scufunda treptat într-o mâzgă groasă, care-1 încleia

ca mierea. Nu trebuia să se zbată, chibzui repede, și nici să facă alte gesturi inutile. Se ridică în plută și, cu mișcări ușoare și largi ale brațelor, prinse a se îndepărta de fotoliu centimetru cu centimetru.

în circa zece minute, ghidându-se după linia îndepărtată a trunchiurilor negre, atinse malul. Se cățără pe lutul moale și se târî către rădăcina unui manna gigant, a cărui scoarță albă strălucea vag în amurgul Odrei. Bâzâitul reverului părea că devenise aproape inconsistent, dar Gareth știa că nu era decât o iluzie, aparatul avea să se rotească în acel spațiu mai multe zile și nopți, până la epuizarea totală a energiei, după care urma să se prăbușească.

Trebuia să fi fost mijlocul său de transport înapoi, către colonie, gândi întins în iarbă, străduindu-se să-și refacă forțele pierdute. Asta în ipoteza în care ar mai fi revenit din singura misiune pentru care nu avea să primească niciun fel de plată. Era idiot, se încrâncenă, zguduit de un frison, se angajase pe drumul morții și nu

dăduse nicio clipă înapoi, nici atunci, nici acum. Pentru ce nu putea, Dumnezeule, să lase totul baltă și să taie de-a latul Sectoarele, către o altă Colonie?

Pentru că o altă Colonie nu mai exista, descoperi cu uluire, în timp ce se răsucea cu fața în sus, lăsându-și privirile să alerge de-a lungul nesfârșitului trunchi alb. Nu, nu era un simplu gând, venit așa din senin, ci o amintire, una din nenumăratele amintiri ce-i rămăseseră din existența anterioară.

243

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Oul, șopti, oul ce eclozează în mine amintiri de care habar nu am avut.

Un trosnet ușor de crengi strivite sub pași îl făcu să tresară. Lupta se relua, se strâmbă fără veselie. Mai repede decât și-ar fi închipuit. Și începea cu un imens handicap pentru el: adversarul putea să-i citească gândurile.

Se târî pe burtă către trunchiul cel mai apropiat, stră- duindu-se să nu facă zgomot. In noaptea adâncă a neființei, stelele luceau bezmetic printre sulițele copacilor, înnebunindu-1 cu o spaimă necunoscută. își duse mâna la frunte, încercând să le evite.

— Este o spaimă ancestrală, Gareth, îi șopti vocea chiar în ureche, înghețându-1. îți spune, într-o limbă necunoscută, că în urmă cu multe sute de mii de ani ai coborât dintre ele aici. Am coborât împreună aici.

întoarse foarte încet capul către stânga. La două palme de el, chipul Sandrei îl fixa cu un zâmbet neutru, ciudat și cald.

Atunci răsări brusc Azola și veninul ei vânăt acoperi fața lumii.

244

TREIZECI ȘI TREI

Stăteau cu spatele rezemat de scoarța albă a copacului gros și priveau atenți în bezna din jur. Cotul femeii îl atingea, din când în când, stârnindu-i fiori reci de-a lungul trupului.

— Sunt Lordul Brunhes, Morgan. Și trebuie să mă crezi fără dovezi, de acord?

Gareth nu îi văzu, dar îi percepu zâmbetul, ca pe o mângâiere caldă. Deasupra mlaștinii, care își deschidea măruntaiele umede la câțiva metri de ei, pocneau cu zgomot sec bule de gaz inflamabil. O scânteie, gândi bărbatul, o singură scânteie... Roverul își continua cursa mecanică, aidoma unui câine în căutarea stăpânului pierdut.

— Thomas ți-a spus că, odată ajuns la țintă, vei primi instrucțiunile necesare. Thomas este secretarul meu. 1 Sunt aici pentru a te ajuta.

— Nu ai voie să intervii în desfășurarea vânătorii, spuse, aproape fără să miște buzele. Regulile jocului sunt clare. Trebuie, mai întâi, să demonstrez că eu sunt cel pe care-1 aștepți și abia apoi...

— Pentru mine nu trebuie să demonstrezi nimic, Gareth. Femeia se răsucise și-l fixa cu intensitate. Gareth își trecu palma peste fruntea care începuse să-l ardă. Eu **știu -** sublinie cuvântul cu brațul, spintecând noaptea - că tu ești OMUL, pricepi, Gareth?

Te cunosc de două sute patruzeci de mii de ani. De când ne-am jucat împreună în incubatoarele „Pluto- niei", de când am străbătut pentru prima dată, uluiți, sectoarele destinate educației noastre, de când am coborât pe Sedra cea cu inele, pe giganticul Nereu, pe înghețata Astree... Nu-ți amintești nimic?

își scutură capul. Amintirile refuzau să se închege sub luciul cristalin al ochilor. Sâsâituri stridente, venite dinspre largul junglei, îl derutau și îi distrăgeau atenția. Trebuia să se concentreze în altă direcție. Vâ- I «
nă torul....

— Poți fi oricine, spuse răgușit și îi puse palma peste gură. Aici este însă absolut vital să mă asculți. Dacă, într-adevăr, ai nevoie de mine - poate era mai corect să zic: aveți nevoie? - e necesar să scăpăm mai întâi de individul din mlaștină. De acord?

Simți în podul palmei răsuflarea fierbinte, ca o acceptare. Arătă cu țeava armei către malul scund, la marginea căruia plantele de apă își aruncau sfidătoare măciuliile țepoase către cer.

Se târî pe burtă până acolo. în văzduhul larg, decuplat de burta mâloasă a apei de coroanele copacilor,

Azola își croia cu greu drum, lăsându-și în urmă balele strălucitoare și otrăvite. Era un OM și Sandra o FEMEIE, se înfioră, privind-o pe furiș. Protejat de cupola sferică a căștii, capul care venea din urmă nu avea nimic feminin. Creatorii de la începutul timpului - parcă așa spusese și Blumberg, și Raisbek, și Thomas. O sală de comandă, își aminti brusc și înțepeni, de parcă s-ar fi lovit de un geam.

...Svante Arhennius arăta către un fragment de sector galactic și se contrazicea cu Hoffman. Hoffman, mentorul său, bărbatul cu barbă blondă și cu ochii mijiți către tâmple... Benet Graham construia ceva pe simulator, Zeta se afla în spatele monitorului central și îi urmărea cu atenție, fără să intervină.

Apoi vocea unei rafale de vânt răgușit țipă scurt la el și mirosul iute al apei stătute îi năvăli prin nări.

— S-a întâmplat ceva? șopti Sandra oprindu-se.

— Nu, răspunse și un gust amărui îi începoșă gura.

Se rostogoli în apă. După câteva clipe, auzi clipocitul stropilor în jurul celuilalt corp. începu să înoate, cu stânga ridicată la două palme deasupra lichidului. Și dacă avea dreptate? Se întrerupse brusc și aproape că își dori ca Vânătorul să se afle pe undeva prin preajmă, pentru a-i umple spațiul liber din creier, unde acum se învălmășeau întrebările. Dacă avea, era cumplit, realiză și izbi apa cu furie. Zgomotul uleios îl readuse la realitate.

Continuă să miște cu regularitate din brațe și din picioare, concentrându-și la maximum auzul. Părăsit! Părăsit pentru totdeauna pe o planetă străină. îndeplinind, cu o sinistră tenacitate, incompletul ciclu dintre viață și moarte, niciodată de la început, niciodată până la capăt.

Oftă și înghiți saliva ce-i umplea gura. Apa foșnea ușor în spate, semn că femeia îl urma îndeaproape. Și, brusc, sentimentul arhicunoscut al pericolului apropiat îl năpădi cu intensitate. Bâzâitul îndepărtat al roverului, realiză, și se răsturnă pe spate, încercând să străpungă cu privirea licoarea vineție ce sugruma văzduhul. Bâzâitul se transformase într-un sunet uniform, care se apropia din dreapta, într-un fel pe care nu-1 înțelegea. Gareth cel cu păr albastru reușise să se cațere înapoi în aparat și să pună stăpânire pe comenzi. Iar acum îi identificase poziția cu ajutorul sca- nerului biologic de la bord.

Lupta! rânji, simțind în mușchii încordați impulsul binecunoscut al adrenalinei. O nouă confruntare prindea să se deruleze, avându-1 drept protagonist principal. Nu îl străbătea nicio urmă de emoție, constată cu satisfacție. Viața sau moartea. Jocul cu numai două cărți. Jocul...

încetini, permițându-i femeii să se apropie.

— E acolo, spuse și arătă cu arma în direcția aproximativă din care creștea bâzâitul. Rămân să îl aștept

aici. Avem de rezolvat, numai între noi, o mică

afacere de familie. O iei înainte, în direcția peșterii. Mă aștepți acolo unde socotești că te vei afla în siguranță.

— Ce vrei să faci?

Zâmbi în întuneric. II binedispunea faptul că nu era speriată. Se întrebă de câte ori mai trecuse prin situația asta. își formulă gândul cu voce tare.

— De multe ori! se precipită femeia. Concret, ce vrei să faci?

— Nu există concret, rânji el. Niciun vânător care se consideră Vânător, nu o cârpă oarecare, nu își expune planul înainte de confruntare. întinse arma deasupra capului. Nu întârzia, pentru că mă întârzii!

Era Vânător, își repetă cât putu mai convingător, privind cum corpul învești mântat în costum argintiu dispărea în tenebrele nopții. Vânatul se afla acolo sus, iluzionându-se cu privire la superioritatea sa tehnică.

Așteptă, aproape fără să se miște, până când rove- rul răsări din spuma vânătă a văzduhului, exact deasupra sa. Motorul își reduse treptat turația, ajungând un tors subțire de animal sătul.

Știu că mă urmărești, gândi Gareth, încercând să formuleze cât mai clar. Și mai știu că pânda se face cu gândul morții adânc încrustat în subconștient. Ai fost conceput ca Vânător și misiunea ta e să ucizi. Să MĂ ucizi.

Mișcă de câteva ori din picioare și ieși de sub burta roverului într-o parte.

249

Mă urmărești, nu-i așa? se strădui să se concentreze. Fă-mi un semn, ca să știu exact dacă nu cumva legătura s-a întrerupt.

O luminiță roșie pâlpâi de câteva ori, speriată, în spatele unuia dintre hublouri. Apoi roverul se aplecă ușor în direcția sa.

In regulă. Te rog să mă asculți cu atenție câteva clipe, mai înainte de a porni lupta. Avem aceeași structură rațională, așa încât știu că o vei face. Eu unul aș face-o. Ai fost conceput pentru a mă ucide. Ești un funcționabil. Asta este, de fapt, cauza pentru care îți va fi imposibil să-ți îndeplinești misiunea. Nu ai memoria confruntărilor anterioare. Eu însă o am. Ne-am întâlnit și ne-am înfruntat de mii de ori până acum. Sunt aici pentru o nouă întâlnire, înțelegi?

Roverul smuci furios de bot în sus. Motorul se am- bală brusc, gâfâind sub presiunea exercitată de gazele ejectate în forță prin duze.

Am învins mereu, iar tu ai intuit asta încă din timpul primei „distracții". Am învins, pentru că tu ești cel ce a hotărât. Pentru că ești copia, iar eu Originalul. Cel mai important original de pe această planetă nenorocită. Știu că înțelegi exact ce-ți transmit telepatic. ȘTIU, sublinie, simțind o zvâcnire dureroasă sub țeastă.

Roverul făcu un salt înainte, cabră, pârâind din toți solzii metalici ai corpului fusiform, și reveni deasupra lui. Gareth înghiți în sec și se strădui să nu se miște.

250

Ai fost construit ca să ucizi, se întoarse la una din ideile anterioare.

Să mă ucizi. Gândim identic, înțelegi? Și nu mă poți ucide decât într-un singur fel. Ai mai făcut-o.

Luminița roșie pâlpâi din nou în spatele

hubloului, Gareth se forță să țină ochii deschiși. Tâmplele i se zbăteau din ce în ce mai tare, de parcă i-ar fi lipsit aerul. Undeva, sub osul parietal stâng, îl înțepa un ac invizibil.

Apoi, brusc, roverul se pulverizâ într-o uriașă corolă roșie, ascunzând pentru câteva clipe chipul puhav al Azolei. Strânse pleoapele, înnebunit de usturime.

Când le redeschise, lumea intrase în vechile făgașe. Numai bâzâitul îndepărtat încetase. Reveni pe burtă și înotă în față, orientându-se după indicațiile busolei încastrate în structura brațului costumului.

Pe Sandra o descoperi după lucirile reflectate de țesătura costumului ei metalizat. Se ridicase în fund pe linia joasă a malului și îl aștepta cu mâinile în apă.

Ieși din mlaștină, aproape târându-se. își scoase casca și o așeză alături.

— Nu ți-a fost teamă că s-ar fi putut să nu mă mai întorc?

îi tremurau buzele de oboseală și trebui să facă un efort deosebit pentru a se stăpâni și a putea să continue.

— Jocul are numai două cărți: viața și moartea. Acolo... arătă cu mâna către inima mlaștinii - acolo, Gareth cel cu păr albastru a ales moartea.

251

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ceva îl plesni brutal în umăr, răsturnându-1 înapoi în apa din care tocmai se ridicase. O durere arzătoare îi zvâcni de-a lungul brațului, în timp ce firul de gheață al apei urât mirositoare i se strecura în costum. Femeia se lăsă să alunece alături, fără un cuvânt.

— Două cărți false, Gareth: Blumberg te-a înșelat din nou, iar eu nu am încă voie să intervin în joc și să-l modific. Nu ți-a spus nimeni că ai fost copiat o singură dată.

Din nou jetul de plasmă pipăi malul, topind solul în adâncime și ridicând în aer un miros greu de putreziciune arsă.

252
TREIZECI ȘI PATRU

Prima grijă fu să se răstoarne într-o parte, pentru a-și scoate umărul rănit deasupra apei. In stânga, Azola își răsucise chipul puhav și se pregătea să coboare dincolo de coroanele întunecate. Păsări de noapte punctau rar liniștea cu țipete stridente.

Sunt mai aproape ca niciodată de moarte,

gândi Gareth și constată că spaima de care se temuse din- totdeauna că îl va cotropi în astfel de momente nu își făcuse apariția. Iar femeia asta, pe care n-am vrut s-o ucid, îmi spune că nu are voie să mă ajute, în schimb, are voie să mă privească murind. Sunt un idiot! Păcălit a nu știu câta oară de lepădătura de lângă mine, pe care acum chiar că nu pot s-o ucid.

Arma se prăvălise odată cu el în pântecul avid al apei. Se sprijini vag cu genunchii pe fundul clisos și își pipăi cu precauție umărul rănit. Simți sub buricele degetelor țesătura metalizată topită pe o mare porțiune, însă carnea flagelată nu reacționă în niciun fel. Durerea bruscă, peste pragul suportabilității, îi amorțise pentru o vreme nervii. Avea cel mult zece minute la dispoziție.

253

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Zece minute, se înverșună, căutând linia malului cu mâna dreaptă, zece minute pentru a-l distruge. Altminteri, durerea ce urma să-l invadeze după acest prim șoc l-ar fi făcut complet vulnerabil.

Ești o copie de unică folosință, se strădui să se concentreze, pentru a-l contacta pe celălalt. Un simplu funcționabil, înțelegi?

înainte de a ne măcelări, doresc să stăm câteva clipe de vorbă. Dacă mă recepționezi și ești de acord, lansează o rachetă semnalizatoare. O rachetă de semnalizare...

Așteptă. Femeia plutea nemișcată, alături.

— O rachetă, Gareth, se rugă. O simplă rachetă. Știu că mă poți înțelege, ești telepat și avem aceeași structură logică. Este absolut

necesar să purtăm o discuție înainte să...

Bezna rămase mută. O pereche de aripi moi foșni la câteva palme deasupra, topindu-se în neștiut. Azola era o seceră vânătă, agățată în coama ascuțită a unui sicomor.

Celălalt întrerupsese contactul telepatic. Asistase, probabil, la ceea ce se petrecuse cu câteva minute în urmă deasupra mlaștinii. Nu voia să riște nimic. Și el ar fi procedat la fel.

— De ce nu vrei să mă ajuți? bolborosi, lingându-și buzele de spuma amară.

Femeia își apropie capul și îi șopti în ureche.

254

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Pentru că și eu, ca și ei, doresc semnul, înțelegi Gareth Miller Morgan? Lor le trebuie certitudinea că tu ești, într-adevăr, OMUL. Mie, siguranța că a sosit, în sfârșit, momentul. Momentul ACELA. Siguranța că nu vei coborî în Centrală doar pentru a declanșa repetarea Ciclului. Altfel...

— Altfel? repetă, abia descleștându-și fălcile. In irișii violeți ai femeii luceau stele tainice a moarte. O primejdie încă neîntâlnită în niciuna din vânătorile anterioare se ridica de pretutindeni, aidoma unor aburi reci și otrăviți, străduindu-se să-l învăluie în... Altfel, ce? repetă.

Sandra îl împunse cu arătătorul în umăr. Tresări violent și-și mușcă buza de jos până la sânge, ca să nu țipe.

— Te doare, nu? Ești viu și ți-e teamă de moarte. Ești OM, pricepi, Gareth?

Răsuflarea fierbinte îi deșteptă din nou dorințe crezute uitate, iar când vârful limbii ei îi atinse

pavilionul urechii, tresări din nou, cu răsuflarea tăiată. Ești OM, dar asta pentru mine nu e suficient, așa cum ar fi fost pentru Blumberg sau pentru Raisbeck.

Cu toată apa pătrunsă în costum, Gareth simți cum i se încrețește pielea pe spate.

— Ce vrei să spui?

— Am fost părăsiți aici, Gareth. Părăsiți! Din motive diferite. Când au plecat, ne-au lăsat tot ce era ne-

cesar pentru a supraviețui până la revenirea lor. Chiar și instalațiile criogenice, pe care le-au demontat special de pe „Plutonia".

Tăcu. O clipă, buzele ei fierbinți îi frământară lobul urechii. Zborul Azolei se frânse dincolo de perdeaua trunchiurilor. Mlaștina clipocea slab, lovindu-se de trupurile lor. Ascuns în întuneric, celălalt Gareth pândea încremenit o țintă oarecare pe trupul său rănit.

— O singură discriminare au făcut: numai tu poți pătrunde în Centrală și sigur ai opțiunea de a pune capăt Ciclurilor sau de a le lăsa să se deruleze la infinit. Ca de fiecare dată când te-am condus pe acest drum și ți-am repovestit istoria, aștept și acum semnul. Semnul care să-mi dea de înțeles că totul s-a sfârșit, că totul poate reîncepe.

— Ce înseamnă un sfârșit? întrebă în vreme ce se ridica drept în îmbrățișarea apei. Umărul începea să se dezmorțească din înghețul durerii, dar știa că nu mai avea nicio importanță. Planul prindea să i se contureze din ce în e mai clar în minte. In mintea pe care nu o mai sonda nicio putere din afară.

Femeia îi privi uluită.

— Ce faci? Te va ucide...

— Ce înseamnă un sfârșit? repetă cu duritate și o apucă de umăr, silind-o să se ridice.

Segmentul de plasmă răsări pe fața nopții ca o floare însângerată și plesni cam la două palme de ei. Fuioare de abur se înălțară sfârâind.

— înseamnă că ieșim din pendularea asta blestemată dintre viață și moarte, răspunse femeia tremurând. Că vom scăpa de criogenie. Că se vor întoarce ei sau că vom pleca noi. Orice. Numai ce a fost până acum, nu.

O altă încărcătură radiantă biciui apa. De astădată, în partea Sandrei. Gareth o trase către el cu violență și o puse înaintea propriului trup.

— Ce vrei să faci? gâfâi îngrozită femeia.

— Voiai un semn... de nenumărate Cicluri te joci cu viețile lor și cu viața mea. Prefer să-ți cred istoriile, deși nu știu de ce tu îți amintești tot, de fiecare dată, iar eu sunt obligat să o iau mereu de la capăt, ca un nou-născut.

își strecură brațul moale pe după gâtul femeii, legân- du-1 de costum cu bareta subțire a căștii. își scutură brațul teafăr, până ce simți în podul palmei capătul lucios al bastonului paralizor, desprinzându-se din copcă și alunecând de-a lungul pielii.

— Prefer să te cred, pentru că nu mai am timp să bâjbâi. Să te cred și să-ți dau semnul pe care-1 aștepți. Mergi către mal!

Trupul femeii se împotrivi, fremătând.

— Nu, nu! strigă înăbușit. E o nebunie! De fiecare dată, ai supraviețuit pentru că niciodată

nu ți-ai provocat destinul. Dar nu ești nemuritor, ticălosule! Bas- tardule! Și nici eu!

257

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth rânji. Lupta din nou și armele nu mai păreau atât de inegale. O îmbrânci înainte și se cățără greoi pe mal. Se aștepta măcar la o lovitură de avertisment, dar noaptea rămase mută. Celălalt ego chib- zuia, întins la rădăcina vreunui copac, asupra noii situații.

Aproape ca o partidă de șah, rânji iar Gareth, de astă dată din cauza durerii. In lutul alunecos al malului, Sandra se zbătu gata să cadă și-i forță brațul. Probabil că țăndările ascuțite rămase în gura căscată a costumului îi forfecaseră carnea veștejită.

îi mai rămânea foarte puțin timp până ce durerea atroce avea să-i întunece mintea și să-l prăbușească în neființa leșinului. Acesta era momentul și trebuia să profite din plin de el!

Un șarpe glomus șuieră lângă piciorul său drept și își scutură furios clopoței. Sandra mișcă și, în aceeași clipă, brațul teafăr coborî fulgerător, acționând para- lizorul. O împinse către înainte.

— Țipă! îi porunci, îmbrâncind-o. Țipă cât poți de tare!

Femeia țipă. O dată. Și încă o dată. Nimeni nu trase însă. Atâta vreme cât menținea în spate mlaștina, nu avea niciun motiv special de îngrijorare. Fixă cu atenție linia din ce în ce mai apropiată a copacilor și se întrebă la ce se gândește celălalt.

Aceasta era adevărata vânătoare... se înfioră, fără să vrea. Vânătoarea de noapte...

— E un Vânător, îi suflă la ureche. Programat să ucidă un singur vânat: pe mine. Tu ești în siguranță. Printre copaci, există însă riscul de a ne confunda. Cum depășim primul copac, îți dau drumul și fugi către peșteră. Clar?

Femeia dădu speriată din cap. Iarba fâșâia sub tălpi. Când atinseră scoarța crăpată a bătrânului tal, Gareth își desfăcu brațul inert și se lăsă să alunece la pământ. Ceva asemănător unei gheare ascuțite îi răzuia umărul, împăienjenindu-i ochii cu lacrimi.

Făcu un efort extraordinar și se târî către rădăcina celui de-al doilea tal. Sandra dispăruse printre arbori, îi mai auzea sunetul bocancilor, din ce în ce mai stins, apoi, de la un timp acesta dispăru, înghițit de pădure.

Acum se apropie, gândi Gareth gata să se ridice, se apropie, se apropie...

Șoaptele mureau în patul gros de mușchi. Pumnul teafăr i se încleșta și i se descleșta pe mânerul parali- zorului.

— Acum! articulă cu voce tare, distinct, ca o plesnitură de bici peste timpul amorțit al văzduhului.

Se ridică zvâcnit, sprijinindu-se de trunchi.

Pomi, clătinându-se, pe urmele femeii. Pășea repede, cu ochii țintă în față. De câteva ori se împiedică de trunchiurile putrede ale unor copaci prăbușiți și înjură surd. Apoi, din senin, o lumină roșie sclipi în partea dreaptă și țipătul înnebunit al femeii îi arse urechile obosite de atâta așteptare. își încleștă fălcile pen-

tru a-și înăbuși pornirea de a-i răspunde, și pomi repede în noua direcție. Se opri brusc, după câțiva zeci de pași, zărind spotul alb al unei lanterne pipăind solul, la câțiva metri înaintea sa. Un bărbat, îmbrăcat în costum negru de Vânător, apăru din spatele unui tufiș și se apropie de corpul prăbușit cu fața în jos. Se aplecă deasupra și îl prinse de umăr. Gareth făcu doi pași și ieși din spatele trunchiurilor protectoare. Pa- ralizorul sfârâia ușor, ozonizând aerul.

Vânătorul înjură înfundat și trase un șut în trupul fără viață. Se răsuci fulgerător, dar fluxul energetic pornise deja din armă. înțepeni într-o poziție caraghioasă. Se prăbuși cu zgomot, iar lanterna zbură într-o parte, se lovi de un copac și se stinse.

Gareth se apropie de femeie și îngenunche. Ii săltă capul pe braț și se strădui să citească pe figura schimonosită un semn de dincolo de moarte. Dar noaptea curgea tot mai adâncă pe de lături. Se lăsă să alunece, vlăguit, peste cadavru și, înainte de a leșina, mai auzi zgomotul ierbii strivite sub pași.

Se poate muri și stupid, se gândi, apoi se îngropă în neființă. *

TREIZECI ȘI CINCI

Deschise ochii, simțind pe față o respirație fierbinte. Aplecat deasupra sa, botul unui om-câine, speriat parcă, gata să se retragă la prima mișcare mai violentă. Și chiar se retrase când clipi, încercând să-și alunge lacrimile.

— Mă bucur că trăiești, auzi o voce, venită de undeva dinspre picioarele sale, dintr-o zonă inaccesibilă privirii. Și că ai învins. Că nu ne-am înșelat mizând pe tine. Crezând în tine.

întoarse capul către stânga. Rana îl înjunghie cu violență, făcându-1 să geamă.

— Thomas! vru să strige, dar mușchii linguali refuzară efortul, așa încât nu rosti decât prima silabă.

Rezemat de un stâlp de piatră, înalt până la tavan, Thomas îl privea cu un zâmbet șters, încremenit pe buze. De o parte și de alta, până departe în fundul uriașei încăperi, o mulțime de oameni-animale îl fixau curioși, stând în fund sau în patru labe.

— E în regulă, bătrân prieten! Ne aflăm în peștera pe care o căutam. Iar ei - și întinse brațul, într-un gest

larg, de jur-împrejur - ei sunt locuitorii acestei vizuini, îți mai aduci aminte cum, înainte de a ne despărți, visai să balizezi locul, pentru a-1 identifica rapid la o nouă vânătoare?

Dădu din cap, în semn că își amintea. Strânse pleoapele, apoi le deschise larg. Conform unor

cerințe adânc înrădăcinate în el, trebuia să lămurească urgent două lucruri: unde se afla și care-i era statutul. în sala întinsă, al cărei capăt îl zărea gâtuindu-se într-un fel de horn, picoteau mai multe focuri, în jurul cărora oame- nii-animale își pregăteau masa. într-un colț, nu departe de locul unde se găsea întins, un om-tigru, cu colții mult rânjiți deasupra buzelor vinete, examina cu atenție o lance cu vârf de piatră.

O lance, Dumnezeule, o lance! se înfioră Gareth, uitând pentru o clipă de durerea din umăr. O armă făcută de aceste animale!

— Da, o armă, îi ghici întrebarea mută celălalt, urmă- rindu-i privirea. Asta înseamnă evoluție, nu? Evoluție pe toată linia, băiete, de la amărâtul tău de vierme ine- lat, pe care-1 studiai acum câteva zile la microscop, și până la nivelul social antropomorf. Legile de conservare lăsate de **Creatori** sunt foarte dure, se vede treaba, dar nu imposibil de eludat.

Se apropie cu pași rari. Omul-câine se trase într-o parte și se ghemui pe podea.

— Asta însă nu mai are nicio importanță acum. Dacă nu vei întrerupe afurisitele de cicluri, tot acest

început de speranță se va spulbera, înțelegi? Trebuie să cobori în adâncurile blestemate și să pui capăt jocului.

îl zgudui ușor de umărul teafăr. Gareth gemu și se strâmbă.

— Trebuie, altfel nimic nu se va termina

vreodată!

— Lasă-mă! șopti printre dinți.

— Iartă-mă! își șterse celălalt fruntea cu dosul mânecii. Am uitat de rană. Te-am găsit acum 18 ore. Rana este urâtă ca aspect, dar nu foarte gravă. Te-am spălat cu o fiertură de buruieni, așa cum mi-au arătat ei - arătă către un grup de oameni-raton - și după ce sângera- rea a încetat, am protejat carnea cu peliculă cicatri- zantă. Primul val de febră te-a depășit deja. Nu știu când te va ajunge cel de-al doilea, dar nu mai e timp pentru a-1 aștepta aici. Trebuie să pleci imediat.

îl ajută să se ridice în șezut. Din poziție verticală, realiza mult mai ușor că Thomas avusese dreptate când îi vorbise de primul val de febră: ochii îl usturau, iar imaginile se dublau, refuzând să se suprapună. își scutură capul de câteva ori. Un om-șobolan se furișă până în apropiere și îi întinse un bol din piatră plin cu apă. Bău o înghițitură, dar o scuipă imediat. Era amară ca fierea.

— Bea-1, îl încurajă Thomas. E un tonic.

înghiți fără chef. Tonicul îi arse măruntaiele, ca o otravă. Se cutremură.

263

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— O să fie bine, îl asigură celălalt. O să fie bine.

Făcu un semn și omul-tigru rezemă lancea de celelalte, se apropie de unul din ziduri și luă o țepușă pe care se perpelea sfârâind o bucată de carne.

— Carne! se încrâncenă Gareth, simțind cum i se zburlește pielea.

— Mănâncă! porunci Thomas. Știu că nu e prea plăcut, dar aici nu se găsesc nutritive sau alimente de sinteză. Trebuie să ai forță să reziști multe ore de acum înainte. Singur. Nimeni nu te va putea însoți; dacă febra te va prinde slăbit, vei muri într-un colț oarecare. Și toată oboseala, toată strădania și toate morțile de până acum vor fi fost în zadar.

își înfipse dinții cu scârbă în șuvița sângerie vârâtă sub nas. Mestecă de câteva ori și încercă să înghită. O greață fără sfârșit îi întoarse stomacul pe dos. Vomită în valuri, împroșcând totul în jur. Când în gură nu mai simți un lichid leșios, deschise ochii și se sprijini de spinarea omului-câine, care-l privea cu uluire.

— Nu pot! se strâmbă cu scârbă. Nu pot! De câteva mii de cicluri acestui corp i-a fost interzis prin legi de netrecut să îngurgiteze hrană naturală. Nu pot....

îl privi într-o parte pe Thomas.

— Tu, zise, apoi scuipă un cocoloș, tu ai încercat, măcar?

Celălalt clătină din cap.

— în regulă, nu o voi face nici eu.

Oftă adânc, de parcă scăpase de cine știe de ce încercare dificilă.

— Vreau să îmi răspunzi la două întrebări.

Bărbatul cu cicatrice sub ochiul drept făcu un semn cu dosul palmei și oamenii-animale se retraseră în liniște dincolo de linia primelor focuri.

— Nu înțeleg limbajul articulat, explică el. Nu

încă, îți pot descifra intențiile din gesturi sau din intonație. E mai sigur însă să nu audă nimic.

Gareth își reaminti o mai veche discuție și își plecă bărbia în piept.

— Cel... cel cu care am discutat în depozit, era o copie, nu?

— O copie, da.

— Cine îmi garantează că tu ești originalul?

Thomas își trecu o mână prin păr și ridică din umeri. Gareth urmări cu privirea dincolo de el, cum doi oa- meni-șobolan se furișară de-a lungul peretelui și dispărură într-o bortă.

— Nimeni. Poate doar faptul că nu ți-am citit gândurile, până acum. Dar știi și singur că, dacă dorești, chiar și aici se poate institui un sistem de blocaj. Nimeni, repet. Dar asta nu mai are nicio importanță, înțelegi? Fie că vorbești cu o copie, fie că vorbești cu originalul este exact același lucru.

— Pentru mine, nu, articulă răgușit. O copie nu poate fi matriță. Nu poate fi copiată. Dacă te ucid peste

câteva clipe, vreau să am certitudinea că, peste o zi, peste o lună, nu mă voi întâlni iar cu tine.

Thomas îl privi lung.

— Glumești, nu?

— Glumesc, admise Gareth, fără să zâmbească. De mai multe zile glumesc și nimeni nu se străduiește să râdă.

Se așeză pe solul tare, pipăindu-1 cu mâna teafără, pentru a se feri de eventualele așchii de piatră. Umărul îl durea suportabil. Se întreba

dacă nu cumva putea chiar să strângă degetele în pumn, dar nu se ha- zardă să o facă.

— Crezi că mă voi descurca până jos?

De fapt nu era interesat în mod special de răspuns, voia să dea numai un curs oarecare discuției, pentru a se hotărî când să-i pună cea de-a doua întrebare.

Un om-șobolan își făcu apariția din bortă, înaintă de-a lungul zidului, șovăi văzându-i pe ceilalți la distanță și chiței speriat. Thomas îl chemă. Se apropie, continuând să scoată sunete ascuțite și să facă gesturi neînțelese din labele prelungi și subțiri. Gareth îi privi cu silă coada lucioasă, ce ondula ca un șarpe pe podea, și se strâmbă îngrețoșat.

— Afară e-n regulă, răsuflă ușurat Thomas, după un timp, frecându-și mâinile. Nu mă îndoiesc că vor împânzi însă foarte curând sectorul cu Vânători. Atunci să vezi măcel!

266

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

îl expedie pe animalul cu blană cenușie către cercul gros ce-i privea fără niciun licăr în ochii fosforescenți.

Cum o fi reușit oare să le câștige încrederea? se întrebă Gareth gânditor, amintindu-și cât de dur se comporta Thomas în timpul vânătorilor.

Se ridică în picioare. Capul continua încă să-i vâjâie, dar ceva mai suportabil. Corpul se dovedea aproape în regulă. Cu excepția rănii, bineînțeles. Mușchii răspundeau la solicitări, semn că se putea încrede în eficacitatea lor și în continuare.

— Ce se întâmplă cu Azola?

Ocoli din nou, atent la gesturile celuilalt. Thomas își încrucișă brațele. Porni supărat parcă.

— Azola... După un anumit număr de secole, orbita i se modifică aproape imperceptibil la scară cosmică. Pentru un răgaz limitat de timp. Este semnalul sfârșitului unui ciclu și al Pauzei. în momentul când revine pe vechiul traseu, începe un alt ciclu. Nu știm dacă modificarea e naturală și a fost aleasă ca semnal pentru aceasta sau a fost realizată în mod artificial. în acest scop.

— Asta trebuie să fie, înțelesese Gareth. Un semn! Un semn și pentru amintirile mele!

Din neștiut, fără niciun avertisment prealabil, sala de comandă a „Plutoniei" urca aidoma unui val gigantic, prăbușindu-se peste el. Benet Graham construia ceva pe simulator. Zenta îi urmărea cu atenție,

din spate, gesturile. Jocul demiurgic a doi astronomi schimbase întrucâtva fata acestui colt de Univers. Amintirea îl străbătea atât de vie, încât simțea până și parfumul tare al părului Zentei atingându-i obrajii.

își scutură capul, încercând să revină la realitatea peșterii, convins că timpul se scurta din ce în ce mai mult. Mai iremediabil. Veninul de sub teastă continuă ♦
să mai oscileze o vreme, precum apa într-un pahar.

— Sandra... șopti. Trebuia să fim doi, pricepi?

înghiți un nod amar. Fiori reci îi străbăteau stomacul, cățărându-se către trahee.

— Două chei pentru lacătul cu care Ei au închis coșmarul vieții noastre.... Am ucis-o. Am trimis-o

intenționat înainte.

Thomas îi atinse ușor obrazul.

— Nu tu ai trimis-o bătrâne. S-a dus ea singură. Știa că va muri. Ți-a citit gândurile.

— O copie! exclamă uluit celălalt, îngustându-și pupilele. O copie...

— O copie, exact. Originalul plutește, în stare crio- genică, pe o orbită îndepărtată, în jurul lui Nictare. Nu s-a trezit niciodată. Niciodată de la plecarea **lor,** vreau să spun. Nenumărate copii te-au sprijinit de-a lungul miilor de încercări pe care le-ai făcut până acum.

Gareth strânse pleoapele și încercă să și-o imagineze pe Sandra, așa cum o văzuse prima oară, îmbrăcată în alb, cu boneta pe-o parte, cu mâinile delicate

frământându-se nervoase în fată. O altă viată se stră- duia să intre în necunoscut. A câta? Și câte vor mai fi urmând?

Nu știu dacă lacrima care-i alunecă de-a lungul obrazului se datorase usturimii rănii sau a sufletului. Vocea lui Gareth îl smulse din reverie.

— Calea de acces este dincolo de focuri. Până acum, nimeni nu a reușit să treacă. Iți țin pumnii, bătrâne. Sper să ne mai revedem în lumea aceasta.

Gareth dădu din cap, dar nu spuse nimic.

269

TREIZECI ȘI ȘASE

Dincolo de gâtul hornului nu îl aștepta întunericul, așa cum crezuse tot timpul. Pereții înalți, neteziți în mod artificial, aveau încastrate, la jumătatea înălțimii unui om, un șir de lămpi sferice de dimensiunea unui pumn, care răspândeau o lumină galbenă.

Filtrul de interzicere a accesului era chiar în a doua gură a hornului, un capac țesut din raze roșii. înainte de a încerca să-l străpungă, se opri o clipă și se strădui să-și amintească despre încercările anterioare. Nu reuși. încleștă dinții și se târî înainte, cu ochii închiși. Nu se întâmplă nimic, însă. Rețeaua rămase un simplu năvod de raze luminoase, care-i mângâiară, calde, fața și mâinile.

Oftă, abia perceptibil, și se lăsă să alunece pe albia înclinată ca pe un tobogan.

Odată ajuns pe podea, se ridică în picioare, cât putu mai repede cu putință, încercând să nu-și supună umărul la suferințe inutile. O apucă înainte cu pași iuți. Din loc în loc, coridorul avea săpate, în grosimea stâncii, nișe înalte, în care se ridicau, silențioase, capsule

270

criogenice, goale. Scrierile eficiente ale Cosmosului, își zise, aruncându-le priviri fugare. Se cutremură involuntar, gândindu-se că într-un tub asemănător odihnea neclintită o altă Sandra, încremenită de scurgerea sutelor de mii de ani

într-un somn asemănător veșniciei.

Apoi, coridorul coti brusc într-un unghi ascuțit dincolo de care lumina își schimbă nuanța, devenind portocalie. După numai 30—40 de metri coti din nou și se înfundă într-o ușă masivă din metal. Alături de ea, o scară în spirală urca, printr-un puț vertical, către suprafață.

Aerul era neașteptat de proaspăt și de umed. Aproape că simțea mirosul înțepător de plante de apă strivite sub tălpi. Căută din priviri un tablou de comandă, dar nu zări nimic. Ridică pumnul și izbi în carcasa neagră din vanadiu. Se auzi un ecou surd și, instantaneu, placa de metal se ridică înspre tavan, descoperind în spate colivia unui ascensor uriaș.

Două automate, asemănătoare unor butoaie caraghioase, dotate cu roți pneumatice la partea inferioară, și două brațe cu clești la cea superioară, se des- prinseră din penumbră și rulară șovăitoare către el.

Făcu un pas înainte și urcă în colivia care-1 invita, tăcută, spre adâncurile oarbe de dedesubt. Roboții încremeniră, apoi se retraseră simultan, la câțiva pași, începând un dialog straniu alcătuit din mai multe game de fluierături.

271

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth avu impresia că asistă la o ceartă indecisă între două femei care nu știau dacă fac bine sau nu, dar se aprind tot mai mult pe măsură ce incidentul initial a căzut în uitare. ₁

Lumina se stinse pentru câteva secunde. Păși fulgerător înspre dreapta, pipăind aerul cu paralizorul. Dacă roboții l-ar fi atacat, profitând de întuneric, sigura soluție care-i rămânea era să

înconjoare cabina uriașă, cât mai la distanță de cleștii asemănători unor cătușe.

Nu-1 atacă nimeni. Auzi un fâșâit în spate și trebui să facă față presiunilor unui stomac ce se încăpățâna să-i urce către gură, stâmindu-i din nou senzația cumplită de greață.

Lumina reveni, în tonalități albastre, izvorând din colțuri. Ușa se închise și liftul se puse în mișcare. Chiar lângă umărul rănit, Gareth descoperi un ecran cât palma, pe care se fugăreau cu repeziciune o serie de cifre. Dinspre tavan, o voce caldă prinse să prefire cuvinte într-o limbă necunoscută. Discuția în contra- dictoriu a celor doi încetă brusc. După câteva secunde, vocea amuți, la rândul ei.

Coborâră timp de mai multe minute, în tăcere. Apoi vocea recită din nou ceva, înșiruind vorbele melodioase pe un fir nevăzut. Roboții ascultară de comanda neînțeleasă și reveniră lângă peretele din dreapta. Gareth remarcă abia acum un fel de suporți în formă de

cerc, care iradiau slab la vedere. Răsuflă ușurat și lăsă slobod, inutil acum, bastonul paralizor.

Decelerarea se dovedi la fel de greu de suportabilă ca și accelerația căderii libere. Stomacul urmă același drum ascendent inițial, nu descoperi nimic deversabil în interior și reveni pe poziții normale. Liftul înțepeni, fără alt avertisment. Lumina muri din nou, fâșâitul aspru îl anunță că ușa se ridică și, brusc, platforma de sub picioare deveni mobilă și îl deplasă în afară.

Gareth se strâmbă din cauza surprizei și a

ciudei de a fi fost luat prin surprindere. Se afla într-o hală gigantică, ale cărei laturi nu puteau fi nici măcar bănuite. Chiar lângă perete, la câțiva pași lateral de ușa liftului, așteptau, frumos stivuite, o mulțime de bare lucioase, groase cât corpul unui om și lungi de mai multe zeci de metri. Un braț gigantic, articulat, cobora dinspre invizibilul tavan, le pipăia pe rând, apoi apuca una în clești și se avânta cu ea, dispărând în azurul strălucitor care-1 împiedica să vadă ce se găsește mai sus.

Un depozit aerian, gândi Gareth, pipăindu-și umărul, în care durerea cocea asemenea unei spume vinetii. Un depozit protejat de un sistem de radiații în spectrul vizibil împotriva privirilor indiscrete.

— Hei, e cineva aici? întrebă, mai mult pentru a auzi cum sună ecoul.

Podeaua era formată dintr-un caroiaj de dale albastre transparente, pulsând dinspre adâncuri o lumină caldă.

273

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Un sistem ingenios de capcane energetice. Asta era! Gareth își aduse aminte că auzise, cândva, despre ceva asemănător, în stadiu de proiect, pentru o sală- test în inima Institutului Genetic și unde urmau să se desfășoare o serie de experiențe asupra hibrizilor.

Aceasta de aici era însă funcțională și îl putea imobiliza oriunde de-a lungul viitorului său drum sau îl putea direcționa către un punct anume, lăsându-i numai un simplu culoar de deplasare.

Deocamdată, pulsa neutru, așteptându-i

reacțiile. Inaintă cu precauție. Nu se întâmpla nimic. Doar zgomotul brațului metalic, care își făcea liniștit datoria. Inutila datorie!

Dumnezeule! se înfieră omul, pășind încă temător. Un imperiu al mașinilor, funcționând ireproșabil de sute de mii de ani, fără să simtă nevoia vreunui control uman. Un imperiu a cărui suprastructură era o lume biologică bine ținută în frâul unor legi imuabile. în virtutea cărui scop? A cărei logici?

Nu apucă să dea răspuns la niciuna din întrebări. Brusc, pătratele luminoase păliră și se stinseră, lăsând activă numai o fâșie a cărei strălucire se accentuă.

— Sistemul funcționează, mormăi încruntat și nu știu dacă trebuia să se simtă mândru de intuiție sau speriat de ceea ce părea că i se pregătește.

Păși cu luare-aminte de-a lungul cărării astfel sugerate. După câteva secunde, îndrăzni să privească

peste umăr. Tresări: dalele se stingeau una după alta, încremenindu-și pulsațiile. Orice posibilitate de întoarcere îi era tăiată.

Ridică din umeri: nu venise până aici doar ca să aibă de unde se întoarce.

Mergea din ce în ce mai repede, străduindu-se să nu se mire de nimic din ceea ce vedea. Nici măcar de faptul că, deși avea convingerea că mai străbătuse de sute de ori drumul, nu își mai amintea nimic.

Trecu pe lângă un turn subțire din sticlă, de-a

lungul căruia urcau și coborau șiraguri de scântei colorate. Din loc în loc, în puncte dinainte determinate, după petrecerea fiecărui spot de scântei, înfloreau un fel de meduze uriașe, purpurii, care se desfăceau de pe suprafața mată și cădeau fără zgomot pe dalele din jur. Materialul translucid al dalelor sfârâia și se topea, permițându-le să penetreze către adâncuri, după care se refăcea cu repeziciune.

In altă parte, admiră un bol gigantic, ale cărui buze răsfrânte abia depășeau cu câteva palme suprafața podelei. înăuntru colcăia o masă fremătătoare de șerpi-de-abur, care se devorau unul pe altul, sfârșind evoluția fiecărui ciclu de câteva minute prin transformarea în sfere dense de energie, aspirate imediat de-a lungul unui invizibil culoar aerian și dispărând în azurul ce împiedica privirile.

Merse timp de aproape două ore, străduindu-se să nu se oprească pentru a admira spectacolul ciudățe-

niilor care-1 înconjurau la tot pasul. Remarcă doar că nu întâlnise nici măcar o singură apariție, fie ea mecanică sau biologică. Numai forme energetice, care-1 determinau să creadă că se afla într-unul din sectoarele de producere a energiei ce menținea întregul sistem în mișcare. Ar fi zis în viață, dacă expresia nu l-ar fi speriat prin profunzimea ei neașteptată și neechivocă.

Când, în cele din urmă, caroiajul-potecă se stinse la rându-i, devenind asemănător întregii podele din jur, descoperi că ajunsese într-o sală

obișnuită, cu pereți normali, în inima cărora se aflau încastrate zeci de ecrane de diferite dimensiuni, cea mai mare parte aflându-se în stare de inactivitate. Pe retinele colorate se puteau urmări procese în plină desfășurare, în diferitele secțiuni ale lumii subterane.

în mijloc, un ecran uriaș dormita în așteptare.

Pe mine mă așteaptă, tresări Gareth și se apropie.

în colțul din dreapta pulsa ritmic o sferă albastră, invitându-te parcă să o atingi. O săgeată tremura ușor, indicând în direcția sa.

♦

Se opri nehotărât și își supse buzele uscate și crăpate, îi era cumplit de sete și, în același timp, simțea că îl trec toate apele. Atâta timp cât se aflase în mișcare, nu simțise febra urcând nemiloasă în el. Acum, stând indecis înaintea aparatelor ce i-ar fi putut sugera răspunsuri la multe întrebări ce-1 măcinau, căldura insuportabilă

a intestinelor țâșnea din el aidoma unui șuvoi de lavă, inundându-i pielea.

își scutură capul, repetându-și în șoaptă că nu trebuie să se lase copleșit de febră. Se apropia de capătul unui drum, de capătul unei experiențe, moment de care depindeau foarte multe lucruri. Foarte multe evenimente ulterioare. Din nou, rana din umăr se disipa într-o durere ușoară, cuprinzându-i întregul corp.

După o ezitare tulbure, întinse mâna și apăsă pe imaginea sferei albastre. Ecranul se lumină

încet, parcă nesigur. în mijlocul imaginii, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă argintie îi făcea un semn vesel din mână. Stătea în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul unui fotoliu rotativ, în mijlocul unei cabine pe care Gareth o recunoștea fără efort ca fiind punctul de documentare al „Plutoniei".

Simți cum îl trec fiorii și toată căldura insuportabilă de adineaori se risipi brusc.

— Bine ai venit, Gareth! spuse Gareth cel în costum argintiu. Te aștept din momentul părăsirii planetei de către „Plutonia" și te voi aștepta cât va fi necesar, până când vei hotărî că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a declanșa **semnalul** și a porni astfel cea de-a doua parte a acțiunilor care au ca scop revenirea **noastră.** Dacă vei privi în caseta cronologică de deasupra, vei afla de cât timp te aștept și cât a trecut de la ultima ta vizită.

277

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

— Patru sute opt mii de cicli, articula greu Gareth. Șase sute patruzeci de perioade.

închise ochii, simțind că tavanul se desprinde din înălțimile azurii și se rotește amețitor către el.

Povestea se dovedea tulburător de simplă: astronava „Plutonia", plecată de pe Therra în urmă cu 14 minute galactice, colonizase biologic 24 de planete din 17 sisteme solare. Se aflau în curs de încheiere a operațiilor pe cea de-a douăzeci și patra, când de pe Therra sosise prin sub-spațiu semnalul de reîntoarcere neîntârziată.

— S-a întâmplat ceva extraordinar, admise Gareth cel de pe ecran. Ceva care i-a determinat

pe responsabilii Centrului Spațial Galactic să declanșeze semnalul către toate navele aflate în cursă lungă. Ce anume? Această întrebare mi-am pus-o și ne-am pus-o cu toții de nenumărate ori, înainte de a lua decizia revenirii pe Therra. Acum, când mă reasculți pentru a nu știu câta oară (Gareth scutură din cap, dar amintirile refuzau să se dezvăluie), se prea poate ca „Plutonia" să fi ajuns acasă, iar ei să cunoască răspunsul. Pentru noi, adică tu, Gareth Miller Morgan, și ea, Sandra Covell, lucrul acesta nu are nicio importanță în conținut. De când am hotărât să rămânem aici pentru a asigura asistență în derularea celui mai pretențios program biologic din câte s-au putut imagina, nu ceea ce s-a întâmplat acolo, în demult părăsita casă conta, ci dacă „Plutonia" va mai putea reveni aici, pentru a continua

experimentul sau dacă vom fi obligați să retragem interdicțiile și să lăsăm evoluția naturală să-și spună cuvântul.

Ce anume îi determinase să se oprească aici pentru derularea ambițiosului program? Condițiile biologice ideale. Când o descoperiseră, planeta arăta ca un laborator gigantic, perfect steril, apt să primească și să dezvolte viața în parametrii indicați. Un timp, bănuiseră aici rezultatul experiențelor unei alte civilizații cosmice care, dintr-un motiv sau altul, fusese obligată să își părăsească prea devreme lucrarea. Trei sute șaizeci de cicli durase partea cea mai importantă a dezvoltării proiectului.

— Nu suntem nemuritori, așa cum probabil că

îți închipui, în momentul în care mă asculți. Doar atotputernici din punct de vedere biologic. însuși faptul că nu-ți reamintești nimic după fiecare nou început de ciclu, poate să stea mărturie pentru o asemenea afirmație. Că ai supraviețuit mereu tânăr miilor de cicli și că vei supraviețui până în clipa stabilirii Contactului, înțelegi? O mărturie... Cunoaștem legi prin mijlocirea cărora putem obliga natura să facă tot ceea ce dorim. Sau aproape tot, pentru că, la urma-urmei, orice lucru are un sfârșit, pricepi, Gareth? După cum există și un început. Nu, nu suntem nemuritori, doar longevivi.

în alti 180 de cicli, fuseseră definitivate construe- țiile din Colonie precum și imaginile ei, multiplicate

holografic și amplasate în mai multe puncte pe suprafața planetei, pentru a crea impresia celor ce urmau să zboare, după plecarea lor, în atmosferă sau în spațiu, că nu sunt singuri.

— Că nu sunt singuri, mormăi Gareth, așezat pe podea, cu ochii ațintiți pe imaginea sa din urmă cu patru mii opt sute de cicli. Că există speranță...

Avea în gură o apă amară, pe care se forță să o scuipe.

— Dumnezeule, patru sute opt mii de cicli! se sperie. Și nu există scăpare!

Aproape șapte sute de cicli durase punerea la punct a complicatelor uzine biologice și a planurilor de alternanță a ciclurilor.

— Am avut un vis demiurgic, Gareth, și vreau

să sper că într-o bună zi îți vei aminti că ai luat parte activă la elaborarea și la punerea sa în practică. Am vrut să fim Dumnezei, pentru că, într-un moment de extraordinară intuiție, Zenta a realizat că s-ar putea, la rândul nostru, să facem parte dintr-un alt Plan, mult mai amplu, de panspermie cosmică.

Gareth cel de pe ecran zâmbi trist.

— Scopul suprem al vieții este să însămânțeze viață. Asta am făcut și noi aici și sper să nu ne blestemi prea tare pentru ceea ce ai îndurat. Nu știu cum va arăta această planetă peste miile de cicli care de-abia așteaptă să se prăbușească peste ea, dar sunt conștient că eu, cel de acum, și tu, cel de atunci, vom ajunge două

persoane complet diferite. Nu-ți cer decât să nu urăști prea tare o hotărâre pe care am luat-o pe când eram una și aceeași persoană.

Bărbatul de pe scaun tăcu, de parcă încheiase tot ce avusese de spus. Gareth mai așteptă câteva clipe, apoi se ridică greoi în picioare. Rana îl ardea aidoma unui fier înroșit și-i dădea vârtejuri de amețeală. Ar fi vrut să se sprijine de ceva, însă, cu excepția pereților acoperiți de ecrane, în toată sala nu se afla niciun alt obiect.

Atunci, chipul de pe ecran, un Gareth mort cu sute de mii de cicli înainte, vorbi din nou, rar, explicându-i ce avea de făcut. Când termină, de astă dată cu adevărat, ecranul se întunecă. Gareth nu mai zări nici măcar sfera albastră ori săgeata indicator.

Poteca își tremură din nou carourile calde și

bărbatul porni în direcția propusă, cu pași mici, șovăielnici, tremurând din toate încheieturile.

Dincolo de sala ecranelor, doi pereți albi, foarte apropiați, decupau spațiul într-un coridor al cărui capăt nu se vedea. Oftă și pomi, la fel de indecis, înainte, sprijinindu-se din loc în loc de ziduri. Ii era din ce în ce mai rău. Nu-și mai simțea picioarele, iar corpul îi devenise, de la brâu în sus, o torță, pârjolindu-i părul și buzele transformate în carne vie.

își aminti de vorbele lui Thomas: „Singur. Nimeni nu te va putea însoți. Dacă febra te prinde slăbit, vei muri într-un colt oarecare".

»

281

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Febra îl prinsese și se străduia să-l înfrângă cât mai repede. Mai avea atât de puțin...

Se opri și își sprijini fruntea de zid. Răceala metalului îl ameți. Leșină.

Când își reveni, se descoperi căzut pe podeaua pul- satorie, cu capul sprijinit pe o pernă gonflabilă. O insectă uriașă se învârtea tăcută pe deasupra, fixându-1 cu ochii polifațetați. Crezu că încă visează și se strădui să se dezmeticească. Arătarea continua însă să plutească impasibilă. Ridică brațul teafăr și abia atunci structura electronică se retrase și dispăru de-a dreptul în materia zidului.

Gareth mai așteptă un timp nemișcat, încercând să-și pună ordine în gânduri, dar nu reuși. Intr-un târziu, se ridică, scuturat de frisoane ușoare. Observă că rana-i fusese pansată în răstimpul cât stătuse sub mantia întunecată a leșinului, iar ruptura costumului reparată cu un

fel de pastă elastică, translucidă.

Strânse din dinți, se ridică și își reluă drumul. După numai câteva minute, zidurile dispărură fără de veste, părăsindu-1 într-o sală rotundă, în mijlocul cărora zeci de automate minuscule se învârteau împrejurul unui telescop obișnuit, fluierând și sâsâind într-un dialog vioi, dar complet lipsit de înțeles. Când prezența îi fu recepționată, corul de fluierături atinse apogeul și Gareth se trezi înconjurat de cilindri plutitori.

Nu păreau deloc agresivi, ci numai curioși, așa încât renunță la intenția de a se apăra. îl filmară cu ochii

lor polifațetați, îl pipăiră cu brațe subțiri de vanadiu, îi introduseră în nări un fel de pastă moale, de culoare albă, pe care o suflă cu scârbă, îl examinară în diferite spectre, în fine, se retraseră și se adunară în cer, apro- piindu-și receptaculii metalici și pornind împreună un bâzâit gros și modulat.

în cele din urmă, Gareth se plictisi și renunță să le mai acorde atenție. Se instală în fotoliul din mijlocul sălii și mișcă platforma către telescop. Abia atunci observă că, în realitate, ceea ce el crezuse a fi un telescop obișnuit era doar o deschidere focalizatoare terminală către inima unui aparat optic cu mult mai mare.

— La dracu! înjură nedumerit, neștiind ce anume ar trebui să facă mai departe.

De parcă nu ar fi așteptat decât sunetul glasului său, zecile de automate rupseră cercul și se risipiră cu iuțeală în diferite puncte ale sălii circulare, manevrând cu dibăcie o serie de

comenzi de pe bordurile mici, ca pentru păpuși.

Capătul telescopului se apropie de fotoliu și Gareth zări pe marginea lată lentilele de protecție contra diferitelor tipuri de radiații, vătămătoare pentru nervul optic. Și le fixă cu îndemânare, apoi apucă mânerele laterale și potrivi ocularul. Gareth cel de pe ecran îi vorbise despre un formidabil instrument optic, care străbătea pântecele planetei, conul unui vulcan, prelungindu-și incredibil percepția printr-un contact per-

manent cu uriașa lentilă moleculară construită dincolo de orbita Azolei. O extraordinară privire cosmică ațintită permanent asupra Therrei.

Iar el privea din nou către punctul acela al spațiului, care nu-i spunea nimic prin rezonanța numelui și care nu reușea să-i deștepte nici cel mai firav sentiment.

Palpă senzorii declanșatori pentru fenomenul observational. Brusc, direct pe retină, răsări un punct strălucitor care acoperi, într-o fracțiune de secundă, întreg câmpul vizual.

își trase capul înapoi și se frecă la ochi cu mâna tea- fără. I se spusese că acolo ar trebui să se afle o pitică galbenă, slab strălucitoare, și un punct de balizare, emițând în...

— Semnul! strigă răgușit, înțelegând dintr-odată semnificația strălucirii orbitoare.

»

în sfârșit, se hotărâseră! „Plutonia" trimisese semnalul! Indiferent ce se întâmplase pe Therra, viața urma să-și continue cursul aici. Ciclurile își

vor încheia prea lungul rost.

își frecă fruntea cu dosul mâinii stângi. Vru să mai privească o dată, ca să se convingă că nu se înșelase, apoi renunță.

Pentru ca viața să triumfe aici, **acolo se aprinsese o nová.**

Se ridică, tremurând de emoție, și se îndreptă spre pupitrele minuscule. Automatele sâsâiră supărate și

încercară să îl determine să se îndepărteze. Nu le luă în seamă și acționă manetele de alarmă, blocând toate circuitele. Cilindrii minusculi încremeniră pe rând și, în câteva minute, o liniște absolută se înstăpâni în sala circulară.

Când ajunse la comanda finală, sub care pulsa un cerc interdictor, șovăi câteva clipe, meditând la tot ceea ce lăsase în urmă. „Plutonia" construise aici o lume. Una care așteptase până acum în incubator. Gândul îi fugi la Gareth Vânătorul, la Thomas, la Bulevardul Nouă, la Sandra, la Colonia aflată într-o iremediabilă descompunere...

Cum va arăta o lume fără zei?

înghiți saliva amară și trase cu nădejde de manetă, cuplând circuite neștiute. Nu se întâmplă nimic. Poate numai o ușoară tresărire a podelei sub tălpi. Nu realiză însă dacă și acesta nu se datorase cumva stării de slăbiciune provocate de febră.

își privi cu uluire corpul: crezuse că se va petrece ceva extraordinar cu el, că se va simți, cumva, mai liber, mai puternic. Era însă tot el cel

vechi, cu rana din umăr. Cu zgura din suflet.

Se răsuci pe călcâie și, fără să mai arunce vreo privire automatelor înțepenite în somnul morții mecanice, pomi înapoi către sala ecranelor, pentru ca el, cel de demult, să-i facă ultimele comunicări.

Drumul i se păru de două ori mai lung decât la venire. Mușchii îl dureau tot mai tare, iar mintea i se în-

cețoșa, din când în când, părăsindu-1 pe podeaua devenită rece și cumplită. își revenea din ce în ce mai greu și își simțea corpul istovit până în ultimul grad.

Când ajunse în capătul coridorului alb, observă că pielea mâinilor se zbârcise și crăpase în minuscule canioane, niciodată străbătute de apă. în gingii simțea dureri ascuțite. Părul îi albise și, când își trecu degetele prin el, îi rămaseră șuvițe întregi între ele, care apoi prinseră să se spulbere în aer.

în sala ecranelor, se prăbuși, complet lipsit de putere, la numai câțiva pași de peretele acoperit de ochi întunecați. Gareth cel în costum argintiu apăru brusc, de parcă abia așteptase să fie chemat de dincolo de ceața ecranului.

— Dacă ai reactivat pentru a doua oară, în aceeași secvență, memoria Ordinatorului Central, înseamnă că **semnalul** așteptat a sosit și că ai declanșat partea a doua a programului.

Chipul imaterial, zămislit din nori de electroni și subtile variații energetice, zâmbi trist și întinse, inutil, o mână către el.

— Din acest moment, totul s-a sfârșit. Totul

poate începe. Timpul, refuzat de atâtea ori, se va revărsa din tine și vei îmbătrâni văzând cu ochii. E foarte posibil să nu mai apuci finalul acestei discuții. Sandra și-a încheiat și ea prea lunga misiune. Odată ce-ai întrerupt ultimul contact, nava unde-și dormea somnul criogenie a explodat.

286

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Gareth cel în costum argintiu se lăsă să alunece în genunchi.

— Îți mulțumesc pentru că ai fost tare până la capăt. Acolo, sus, lumea renaște. O poți simți?

Dar Gareth demult nu mai auzea nimic. Prăbușit pe podea, se cufundase într-o ceață violetă care-1 asalta tot mai deasă, cu fiecare clipă scursă. Nu-1 mai dureau nici mușchii, nici rana din umăr, oboseala aproape că-i dispăruse din membre.

In față, dincolo de vălătucii violeți, se afla o piațetă din centrul unui oraș aglomerat. Șovăi câteva clipe, sări peste lanțul ridicat la două palme de sol și pătrunse în mulțime. Umbrele mari de soare adăposteau mese rotunde, la care își beau în liniște cafelele bărbați și femei îmbrăcați în haine surprinzătoare. Vehicule ciudate, pe două și pe patru roți, se încrucișau printre trecători, animale domestice bizare se frecau de picioarele domnilor cu pălării negre și cerșeau, din priviri, o mângâiere.

O femeie tânără, cu trăsături regulate și fine, se opri alături, ferindu-se parcă să îl atingă. Un parfum subtil îi invadă nările și îl făcu să strănute. Femeia întoarse brusc capul în direcția sa și se uită cu atenție. Ca și cum l-ar fi perceput.

Dumnezeule, se înfioră Gareth, se poate muri și așa!

Apoi ceața reveni cu violență și îngropă totul în inima ei violetă.

287

Arhiva nr. 4462, subvarianta AB-004, indicele 8997 Omega

Memoria primelor călătorii spațiale în direcția Sistemului Terzan

Sistemul stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină și 12 parseci de Therra, pe direcția nordului galactic, este format din steaua roșie Origana, cu o rază de 221.018 km, și din pitica albă Sur 02-Onti, cu diametru de 5.818 km. Cele două astre orbitează unul în jurul celuilalt pe o orbită spirală complexă, al cărei afeliu maxim este de 380.000.000 km, iar perihe- liul de 129.255 km. Practic, pentru un observator situat la suprafața coroanei Origanei, companionul acesteia nu ar fi vizibil decât cu instrumente optice performante si numai în anumite momente ale evoluției ♦ 1 sale.

O lentilă astronomică autonomă, Sel/147/Opto, a descoperit Origana în 2167 EC, dar autentificarea informației și cartografierea ei a fost realizată abia în 2289 EC, când cele două astre au trecut unul prin dreptul celuilalt, umbra lui Sur ajutând la identificarea co-

288

rectă a parametrilor companionului său. în 2442 EC, puntea-spațială-tehnică Ajuto/SS/0101 a primit un flux neutrinic din direcția nordului galactic, pe care sistemele-de-percepere-astrală ale Observatorului Ne- ron de pe satelitul Europa l-a interpretat drept o *imagine cavă* a mai multor obiecte spațiale, de mari dimensiuni, care orbitau în interiorul sistemului binar. După câteva luni de reconstituire, Administrația Spațială primea un raport detaliat despre Sistemul Holio, format din trei planete gigant și două planete de dimensiunea lui Marte, care executa un complicat dans orbital, evitând o distrugere completă la fiecare 12 ani therrani.

în 2899 EC, Marina Spațială a anunțat identificarea de condiții perfecte pentru apariția și dezvoltarea vieții biologice în manieră carbonică pe cele două planete mici, pe care le-a denumit T-Alfa și T-Beta și a propus un proiect pentru colonizarea lor, cu ajutorul unei nave-colonie de ultimă generație, scoțând la licitație cele 182.615 de locuri disponibile de la bordul acestora. în urma selecției, au căpătat tichet pentru o călătorie tur 89.199 de umanoizi, 55.214 de droizi și ci- borgi cu inteligență tip fagure, 36.705 de inteligențe nonumanoide, fixate pe suporturi noncarbonice și deținând statutul de semicetățeni ai Sistemului Sol, precum și 1.497 de actanee-superb, inteligențe gazoase joviene, cu statut de observatori independenți,

în raport cu cetățenii Sistemului Sol. în calele gigante, construite pe orbită marțiană, au fost împachetate mii de tone de bacterii de toate categoriile, țesuturi ale tuturor animalelor și plantelor care urmau să formeze în viitor fauna și flora planetei, insecte, însoțite de ouăle și larvele lor, milioane de depozite cu nutrienți de primă necesitate și aproximativ 100.000 de tone de apă marină, destinată a forma o protecție elastică în jurul navei și urmând să se transforme la destinație în prima mlaștină sărată din istoria planetei pe care coloniștii urmau să decidă să coboare. ♦

Pregătirile pentru plecare s-au desfășurat pe durata a 10 ani-standard, timp mai mult decât suficient pentru ca prima flotă independentă de therraformare, formată din 12 nave-tăvălug să atingă Sistemul Terzan, folosind microgăurile de vierme deschise în acest scop de către Entitatea Rațională Digitală Xolotl. Călătoria în sine a durat doi ani și 4 luni-standard și a fost un succes deplin, prima coborâre pe T-Alfa având loc în anul 3001 EC. Condițiile de viață găsite aici au depășit toate așteptările, iar prima colonie la suprafață a fost construită în mai puțin de nouă luni. Pasul următor l-a constituit despachetarea bacteriilor și a depozitelor de nutrienti care să le susțină activitatea. în 3305 EC, colonia Odiseea 01 depășea 110.000 de umanoizi și 15413 actanee-superb, numărul coloniștilor nonbiolo- gici rămânând neschimbat.

290

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

In anul 3090 EC, existau deja patru colonii la suprafața solului, iar atmosfera era perfect

respirabilă pentru toți coloniștii născuți pe T-Alfa. In 3139 EC, colonia Odiseea 03 trimitea către Administrația Sola- riană un calup neutrinic cuprinzând mai multe miliarde de gigaocteți cu informație, printre care și intenția de a începe colonizarea planetei surori T-Beta, în următorul deceniu-standard.

Realizând importanța deținerii unui dublu cap de pod în regiunea Terzan, Administrația și-a dat acordul și a început să pregătească o a doua navă-generație, specializată în călătoriile prin microgăuri de vierme. De această dată, solicitările din partea cetățenilor so- larieni umani fiind foarte multe, numărul de locuri aprobat pentru această nouă expediție a fost de 1.128.3446, celelalte 516.789 de locuri disponibile, fiind ocupate în mod egal de unelte-auxiliare-inteli- gente, de droizi medicali și de semicetățeni cu profil nonbiologic.

Călătoria a început în anul 3190 EC, în apropiere de Saturn, ERD Xolotl reușind să deschidă o serie de patru microgăuri paralele și să le mențină deschise pentru o perioadă de patru luni-standard. în 3193, nava "Hokkaido Rey" a ieșit din subspațiu, la 64 de milioane de kilometri de orbita lui T-Beta și a raportat către Administrație, mai înainte ca microgaura de vierme să se închidă că înregistrează deja activitate radio și video de la coloniile de pe T-Alfa.

291

Vânătoare de noapte Aurel Cărășel

Ultima legătură înregistrată din direcția lui Terzan 5 CX1, de către punctele de retransmisie și amplificare din Sistemul Sol, a fost cea din anul

3201 EC, când s-a primit cel mai scurt mesaj din istoria colonizării spațiul cosmic. Propoziția "Hei, este cineva acolo?", a rămas în analele Administrației Solariene drept cea mai enigmatică exprimare inteligibilă formulată de o ființă rațională (umană sau nonbiologică).

în următorii doi ani, Administrația a lansat proiectul unei misiuni de salvare, reușind să adune membri pentru echipajele a patru torpedo-uri de luptă, de clasă A, și pentru cele 11 hipercargouri destinate repatrierii coloniștilor din Terzan. în 3204 EC, ERD Xolotl a deschis șase microgăuri de vierme dincolo de orbita lui Neptun și navele și-au început salturile prin subspa- țiu, urmând ca la ieșirea din ele să formuleze primele rapoarte. în mod neașteptat, la mai puțin de trei zile- standard de la plecare, Xolotl a anunțat că găurile s-au închis de la sine si că orice tentativă de a le redeschide s-a soldat cu eșecuri repetate și cu un consum enorm de energie. Chiar dacă navele reușeau să ajungă la punctele de ieșire, acestea erau inactive, deoarece închiderea unui capăt al găurii-de-vierme conducea automat si la blocarea celuilalt.

Problema unei noi acțiuni de salvare nu se mai putea pune, deoarece costurile ar fi depășit cu mult fondurile destinate acestui tip de activitate spațială. în plus,

nimeni nu putea să garanteze că fenomenul necunoscut care dusese la blocarea microgăurilor de vierme în cadrul anterioarei tentative nu avea să se repete și în acest caz. Dosarul Terzan 5 CX1

a fost închis, iar direcția spațială spre nordul galactic a fost interzisă pentru următoarele cinci secole.

din Enciclopedia Cunoașterii Galactice, ediția 237, varianta non B, anul 5576 EC

Avatarii Faraonuluiu Tia

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

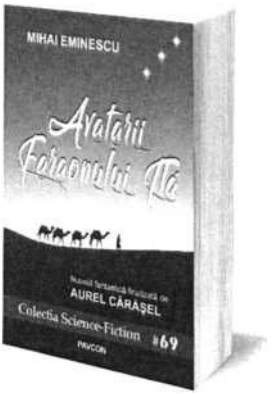

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"
Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dă
ruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlă".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlă", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlă*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: #69
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*